JULIE GARWOOD

UN TRANDAFIR ROȘU

EDITURA MIRON

Traducere de Lidia Grădinaru

ISBN 973-95064-4-2

Prolog

Trăia demult o familie ieşită din comun. Erau fraţii Clayborne, şi erau uniţi prin legături mai puternice decît legătura de sînge.

S-au cunoscut pe cînd erau băieţi şi trăiau pe străzile New York-ului.

Adam, sclav fugit, Douglas, hoţ de buzunare, Cole, jefuitor înarmat, şi Travis, şmenar, supravieţuiau apărîndu-se unul pe celălalt de celelalte bande care cutreierau oraşul.

Cînd găsiră un prunc abandonat pe aleea lor, o fetiţă, jurară să-i facă o viaţă mai bună şi se îndreptară spre vest.

În cele din urmă se stabiliră în inima teritoriului Montana, pe o bucată de pămînt pe care o numiră Rosehill.

Singurele îndrumări pe care le primeau pe

măsură ce se maturizau proveneau din s
sorile mamei lui Adam, Rose.

Rose află despre copilă din scrisorile
pline de simţire către ea, în care îi mărturis
temerile, speranţele şi visurile lor, iar în sch
ea le oferea ce nu avuseseră niciodată, o d
goste de mamă necondiţionată şi înţelegere.

Cu timpul fiecare ajunsese s-o consid
propria mamă, Mama Rose.

După douăzeci de ani, Rose li se alătură.
şi fiica ei erau în sfîrşit mulţumiţi. Sosirea e
un prilej atît de sărbătoare cît şi de cons
nare.

Fiica ei era măritată cu un bărbat bun
născuse de curînd o fetiţă frumoasă, iar fi
deveniseră bărbaţi onorabili, puternici, fieca
un om de succes în felul lui.

Travis şi Douglas se însuraseră şi ave
căsnicii reuşite. Dar Mama Rose nu era în
mulţumită.

Adam şi Cole se obişnuiseră prea mult
viaţa de burlac, şi asta nu-i convenea.

Întrucît credea că Dumnezeu îi ajută pe
care se ajută singuri, îi rămase un singur luc
de făcut.

Îşi puse de gînd să intervină.

Capitolul 1

Ferma Rosehill, Montana Valley, 881, primăvara

El o găsi în pat.

Adam Clayborne îşi surprinse familia venind acasă cu două zile mai înainte de cît era aştep-tat, în toiul nopţii.

Nu plănuise să se întoarcă la fermă pînă mai ieri, dar îşi terminase treburile şi era sătul să mai doarmă în aer liber. Voia aşternuturi şi o saltea moale sub el.

Ştia că la Rosehill casa era plină pînă la refuz, căci săptămîna următoare era ziua de naştere a Mamei Rosa, şi fraţii şi sora lui ac-ceptaseră toţi să se întoarcă la fermă mai de-reme pentru a ajuta la pregătiri.

Mai toţi oamenii din orăşelul Blue Belle e invitaţi la petrecere, împreună cu vreo douăz de persoane care veneau de departe, de Hammond.

Mama Rose îşi făcuse o mulţime de priet de cînd se instalase la fermă în urmă cu ce mai mult de un an.

Numai în grupul ei de la biserică erau m mult de cincizeci de bărbaţi şi femei, şi fieca din ei avea de gînd să participe la aniversare

Era bine trecut de miezul nopţii cînd Ada îşi dusese calul în grajd şi savurase o băutu rece în bucătărie.

Casa era la fel de liniştită ca o biserică noaptea de sîmbătă. Îşi scoase cizmele în sa şi încercă să nu facă zgomot în timp ce furişă la etaj, se duse în dormitorul lui de capătul holului şi începu să se dezbrace.

Nu se deranjă să aprindă veioza de pe no tieră pentru că razele lunii ce se revărsau fereastra deschisă îi permiteau să distingă co tururile mobilei.

Îşi azvîrli cămaşa pe un scaun din apro ere, întinse larg braţele şi căscă. Doamne, bine era acasă.

Frînt de oboseală şi adormit pe jumătate, aşeză pe patul dublu să-şi scoată şosetele

umai că, în realitate, nu stătea pe pat. Stătea o femeie foarte moale, caldă şi frumos mi-ositoare.

Ea scoase un geamăt puternic. Lui îi scăpă Injurătură.

Genevieve Perry dormise dusă, ca într-o clipă să fie complet trează. Se simţea ca şi cum tocmai se prăvălise casa peste ea.

Instinctiv, împinse greutatea cumplită de pe picioarele ei şi se ridică în capul oaselor. Înhăind cearşeafurile, le trase pînă la gît şi se uită la uriaşul căzut pe podea.

– Ce faci? şopti ea.

– Încerc să mă bag în patul meu, îi răspunse el tot în şoaptă.

– Adam?

– Da, Adam. Tu cine eşti?

Ea îşi coborî picioarele lungi peste marginea patului şi îi întinse mîna.

– Mă numesc Genevieve şi îmi face mare plăcere să te cunosc. Mama ta mi-a vorbit foarte mult despre tine.

Ochii lui se măriră de uimire. Mai că-i venea să rîdă, atît de caraghioasă era situaţia.

Femeia asta nu-şi dădea seama că el îi vedea picioarele şi braţele goale.

Nu avea mare lucru pe ea, era evident, iar

cearceaful ăla era, în cel mai bun caz, o barie amărîtă.

– Voi fi fericit să-ţi strîng mîna după ce îmbraci.

– Oh... Doamne...

Reacţia ei îi spuse că în sfîrşit îşi dădu seama de împrejurările jenante în care se afl

– Cred că nu se pune problema aprinde veiozei, spuse el.

– Nu, nu, nu putem face asta. Sînt în c maşa de noapte. De fapt, ar trebui să ieşi d camera mea pînă nu te găseşte cineva aici. N se cuvine.

– E camera mea, îi reaminti el. Şi vorbeş mai încet, altfel ai să trezeşti toată casa. N vreau ca fraţii mei să dea fuga aici ca să afle c se petrece.

– Nu se petrece nimic.

– Sînt conştient de asta, Genevieve. Se r dică în şezut şi îşi cuprinse genunchii cu bra ţele.

Încerca să aibă răbdare în timp ce aştept ca ea să-i explice de ce se afla în patul lui.

Ochii ei se obişnuiră în cele din urmă c întunericul, şi se uită bine la bărbatul la car visase în ultimii doi ani.

Doamne, era superb!

Încercase să şi-l imagineze, ba şi fantazase ivitor la el, dar acum îşi dădea seama că fu- se nedreaptă cu bărbatul ăsta.

Unghiurile feţei lui erau perfect sculptate. Arăta de parcă fusese modelat după una din cele statui antice pe care le văzuse la muzeu n oraşul ei.

Adam avea aceeaşi frunte pătrată şi pomeţi nalţi, acelaşi nas drept şi aceeaşi gură. Ochii îl făceau chiar şi mai frumos.

Aveau culoarea miezului de noapte. Acum privirea lui era intens focalizată asupra ei, iar ea se simţea fierbinte pînă în vîrful picioarelor.

Nu îşi putea lua ochii de la el.

Era mult mai înalt decît şi-l imaginase, şi mult mai musculos.

Era suplu, totuşi braţele lui erau enorme la partea superioară, sugerînd o forţă uluitoare.

Simţea tensiunea acumulată în el şi ştia, fără nici un dubiu, că dacă el s-ar fi hotărît să labere asupra ei, treaba s-ar fi întîmplat înainte ca ea să apuce să clipească.

Gîndul o făcu să tremure. Nu şi-l imaginase a fi periculos, iar acum era categoric încruntat.

Iar ea arăta ca o rudă săracă, îmbrăcată de bogdaproste.

Purta o cămaşă de noapte veche şi decolo-

ratã, cãmaşa ei preferatã pe care refuza sã arunce pentru cã era confortabilã. Trase şi m sus cearceaful ca sã ascundã decolteul ros cãmãşii.

Ar fi trebuit sã fie îngrozitã de prezenţa l Totuşi, nu era.

Nu-i era cîtuşi de puţin fricã. Vai, nu i-a venit deloc sã rîdã în hohote dacã i-ar fi fe fricã, nu-i aşa?

În plus, îl cunoştea pe Adam mai bine oricine pe lume, chiar şi decît fraţii lui, pen cã citise toate scrisorile scrise de el de-a lung anilor Mamei Rose.

– N-ai de ce sã-ţi faci griji, şopti ea. N-a sã strig dupã ajutor. Ştiu cine eşti şi nu mi fricã.

El îşi încleştã maxilarele.

– N-ai nici un motiv sã-ţi fie fricã. Ce cauţi patul meu?

– Camera de oaspeţi era ocupatã, aşa c mama ta mi-a spus sã iau camera ta. Am luat prin surprindere apãrînd fãrã sã o fi anunţat prealabil. M-a invitat la Rosehill cu mult timp urmã, dar împrejurãrile au fost de aşa natu încît n-am putut ajunge aici pînã acum.

El îşi dãdu seama brusc cine anume er Genevieve.

Adam era un bărbat masiv, dar era rapid în ş‹cări cînd voia.

Fu în picioare şi traversă o jumătate din ca-mră înainte ca ea să apuce să mai inspire o ia.

Ea îşi înhăţă halatul de lîngă piciorul patului şi-l puse repede.

Dădu să se ridice dar se răzgîndi aproape nodiat. Nu voia să-i dea impresia că alerga upă el.

– Aşteaptă! strigă ea. Nu ţi-a spus mama ta vin la Rosehill?

– Nu.

Adam ştia că părea nervos. Nu se putea ştine. Ar fi trebuit să ştie dintr-un bun început ne era ea.

Accentul ei sudist ar fi trebuit să fie cel mai răitor indiciu, şi cu toate că în mod sigur re-iarcase cadenţa moale, muzicală a glasului ei, u-i trecuse prin minte pînă în acest moment ă Genevieve era femeia despre care îi povesse Mama Rose.

Era cu mîna pe clanţă cînd ea strigă din nou upă el.

– Vrei să spui că nu ţi-a explicat?

El se întoarse agale.

– Ce să-mi explice?

Ea îşi strînse halatul în jurul trupului şi în
intă în bătaia razelor de lună.

Atunci el îi văzu clar faţa şi, în acel momen
Adam îşi dădu seama de pericolul în care era

Fără nici o îndoială, Genevieve Perry e
cea mai frumoasă femeie pe care o văzu
vreodată.

Părul ei închis la culoare era tuns scurt
încadra o faţă angelică în formă de inimă.

Avea pomeţii înalţi, un nas subţire, şi o gu
care-l putea împinge pe un bărbat să-şi ima
neze tot felul de lucruri.

Pielea îi era desăvîrşită, iar zîmbetul ace
inocent al ei putea să provoace un adevă
dezastru.

El îşi coborî privirea şi, Domnul să-l aibă
pază, picioarele ei lungi erau la fel de perfec
ca restul înfăţişării ei.

Pe el îl trecură sudorile – sudori ca
gheaţă.

Era nespus de frumoasă, şi abia aştepta s
scape de ea.

– Ce anume trebuia să-mi explice Mam
Rose?

Ea zîmbi din nou, un zîmbet care-ţi făce
inima să stea în loc.

Fiecare nerv din trupul lui îl avertiza s

n o de acolo înainte de a fi prea tîrziu şi de a
trezi prins în vraja ei.

Eu sînt mireasa ta, Adam.

l l nu intră în panică, dar fu pe aproape. Mai
mulgă uşa din balamale cînd o deschise,
r evadarea fu ratată.

Fraţii săi, Travis şi Cole blocau intrarea.
mîndoi se năpustiră în dormitor ca să afle de
o ora toată agitaţia aia.

Ambii bărbaţi erau goi pînă la brîu, aveau
oarele goale şi erau treji de-a binelea. Fran-
avea arma în mînă şi se uita după o posibilă
tă.

– Ce dr...

Cole se opri brusc cînd Adam îl împinse
ternic.

– Lasă jos arma aia afurisită, Travis, îi or-
onă Adam.

– Am auzit aici o bufnitură, spuse Cole.

– Eu am căzut pe podea, şopti Adam.

Ambii fraţi se uitară neîncrezători la el. Tra-
is zîmbi primul.

– Tu ai căzut pe podea? Cum Dumnezeu ai
ncut asta?

– Nu contează, bombăni Adam.

Travis îşi croi drum cu coatele printre fraţii
ăi ca s-o vadă pe Genevieve.

– Te simţi bine?

– Fireşte că se simte bine, răspunse Ada

– Ce cauţi acasă atît de repede? între
Cole.

– Mişcă-te de pe piciorul meu! se re
Adam.

Cole făcu un pas în spate şi apoi întrebă:

– Ce cauţi în camera lui Genevieve?

– E dormitorul meu, îi reaminti Adam.
mi-a spus nimeni că doarme în patul meu.

Cole zîmbi.

– Asta trebuia să fie cu adevărat o surpr
drăguţă.

– Domnilor, vreţi să plecaţi, vă rog? str
Genevieve.

Îi păru imediat rău că vorbise, întrucît at
sese atenţia asupra ei.

Cei trei fraţi se întoarseră către ea. Încer
să se refugieze sub cearceafuri şi să dispară

Cole înaintă.

– Adam nu te-a speriat, nu-i aşa?

Cole aproape că ajunse la pat cînd ea s
ca un arc.

– Te deranjează, Cole?

El se opri.

– Ce să mă deranjeze? Nu te simţi jenat
nu?

– Ai halatul pe tine, îi aminti Travis. Şi după ce ai locuit cu noi o săptămînă ar trebui să ştii că eşti în perfectă siguranţă.

– Îi este cuiva foame? întrebă Cole.

– Eu aş mînca ceva, spuse Travis. Tu ce zici, Genevieve?

– Nu, mulţumesc.

Adam strînse din dinţi. Abia aştepta să-i ia pe fraţii lui afară în hol ca să le spună cîteva vorbe.

– Voi doi n-aţi fost prezentaţi aşa cum trebuie, nu-i aşa? spuse Travis. Traversă camera şi rămase lîngă Cole. Unul din noi ar fi trebuit să îi prezinte unul celuilalt, iar acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

– Pentru numele... începu Adam.

– Nu-l mai tachinaţi pe fratele vostru, spuse în acelaşi timp Genevieve.

Rîsul din glasul ei arăta că nu era cîtuşi de puţin supărată.

– Asta va lua doar un minut, insistă Travis. Genevieve, aş vrea să ţi-l prezint pe cel mai mare şi mai insuportabil dintre fraţii Clayborne. Se numeşte John Quincy Adam Clayborne, dar toată lumea îi spune Adam. Adam, aş vrea să ţi-o prezint pe domnişoara Genevieve Perry, care a venit aici tocmai din New Orleans, Loui-

siana. Ar trebui s-o cunoşti cît mai repede, întrucît planurile de nuntă s-au pus deja în mişcare. Noapte bună, Genevieve. Ne vedem dimineaţă?

– Noapte bună, răspunse ea.

Pe Adam nu-l amuzau politeţurile învechite ale fraţilor săi.

Îi împinse în hol, trase uşa, apoi ceru porunc itor să ştie ce căuta Genevieve acolo.

– Mama Rose a invitat-o să vină aici, explică Travis.

– Dar asta a fost acum mai bine de un an. De ce s-a hotărît să vină acum la Rosehill?

Cole ridică din umeri.

– Poate înainte nu i-a convenit sau a avut altceva de făcut mai întîi. Contează?

Adam clătină din cap. Hotărî că nu era momentul să se lanseze în discuţii lungi.

– Eu unde am să dorm?

– Camera de oaspeţi iese din discuţie, afară doar dacă vrei să dormi cu nepotul tău. Lui Parker îi ies dinţii şi o să te trezească pe la patru dimineaţa.

– De ce nu poate dormi copilul cu părinţii săi?

– Mama Rose s-a gîndit că lui Douglas şi lui Isabelle le-ar prinde bine puţină intimitate, ex-

plică Travis căscînd. Genevieve e drăguţă, nu-i nşa? Să nu-mi spui că n-ai observat.

Adam scoase un oftat.

– Am observat.

Începu să coboare scara, dar Cole îl opri cu o întrebare.

– Ce ai de gînd să faci în privinţa ei?

– N-am de gînd să fac ceva în privinţa ei.

– A venit să se mărite cu tine, şopti Cole. Cel puţin aşa ne-a spus Mama Rose, iar atunci cînd a propus ca nunta să fie în iunie, Genevieve nu a avut nimic împotrivă.

– Ce încurcătură! bombăni Adam.

– Eu mă duc la culcare, anunţă Cole.

Travis îl urmă pe Adam în sala de la parter.

– Fata ne place cu adevărat, Adam. Dacă ai să accepţi ideea, cred că o să-ţi placă şi ţie. Are mult umor, şi ar trebui s-o auzi cîntînd. E uimitoare. Măcar de-ai ajunge s-o cunoşti înainte să iei o decizie.

– Nu mă însor cu ea.

– Adam, nu trebuie să faci ceea ce nu vrei.

– De ce nu m-a anunţat nici unul din voi că e aici?

– Cum era să te anunţăm? Ai umblat de colo-colo şi ai dormit sub cerul liber, ai uitat?

– Aţi avut o săptămînă să mă găsiţi.

– De ce eşti atît de prost dispus? Nimeni nu o să-ţi pună arma la tîmplă şi să te oblige să te însori cu ea.

– Mă duc să mă culc.

Sfîrşi prin a se culca pe prici. Trecuse o oră şi el încă mai încerca să se acomodeze cu salteaua îngustă şi bolovănoasă.

Priciul era prea mic pentru el. Picioarele îi atîmau peste margine şi nu se putea întoarce fără să se trezească pe podea.

Se îndoia că o să doarmă, întrucît gîndul la Genevieve nu-i dădea pace.

Îşi puse mîinile sub cap şi reflectă asupra situaţiei. Intervenţia mamei sale în viaţa lui era supărătoare, şi ce Dumnezeu avea să facă el privitor la încurcătura creată de ea?

De bună seamă că Genevieve nu se aştepta cu adevărat să se mărite cu el doar pentru că Mama Rose îi sugerase ideea.

În ziua de azi majoritatea fetelor dădeau înapoi în faţa unei căsătorii aranjate, şi care fiu întreg la minte şi-ar fi lăsat mama să-i aleagă mireasa?

Adam ştia că avea să depindă de el s-o facă pe Genevieve să înţeleagă că problema căsătoriei ieşea din discuţie.

Avea să aibă o discuţie lungă cu ea.

Da, asta avea să facă.

Avea să-i spună că se hotărîse de mult să nu dedice unei vieţi solitare.

Ţinea prea mult la unele lucruri cu care se obişnuise, ca singurătatea de pildă şi ura orice fel de iniţiative care îl scoteau din ale lui.

Cu alte cuvinte, nu avea stofă de soţ. Familia era singura imixtiune în viaţa lui pe care o permitea.

Fraţii lui veneau rar acum la Rosehill, iar de cînd sora lui, Mary Rose, avea un copil, Mama Rose îşi petrecea majoritatea timpului cu nepoţica ei.

Soţul lui Mary Rose, Harrison, construise o casă la marginea lui Blue Belle pentru a le găzdui pe cele trei femei din viaţa lui, dar Mama Rose prefera viaţa de oraş izolării de la fermă.

Adam nu era un pustnic. Întotdeauna avea cel puţin zece angajaţi de supravegheat, aşa că zilele îi erau foarte ocupate, şi nu-l deranja să se întoarcă seara într-o casă pustie.

De fapt, îi plăcea. Poate că viaţa lui devenise puţin cam prea organizată şi ordonată pentru a conveni majorităţii oamenilor, dar el era mulţumit şi asta era tot ce conta.

Cînd era mai tînăr, visa să vadă lumea, dar renunţase la acest gînd prostesc cu ani în

urmă, iar acum călătorea dintr-un port exotic i altul prin intermediul cărţilor pe care le citea Cole îl acuza că se purta ca un moş.

Adam nu se supăra. Întotdeauna fusese mulţumit de viaţa lui, şi avea să fie din nou mulţumit de îndată ce o să îndrepte această neînţelegere.

Se hotărî să aştepte pînă după aniversare pentru a sta de vorbă cu Genevieve. Avea să fie amabil, dar ferm, cînd avea să-i explice si tuaţia.

Aşteptările ei erau rezonabile, şi spera că după ce îi va fi spus ce avea de spus, ea avea să-şi dea seama că el avea dreptate.

Nu voia s-o rănească, şi în mod sigur nu se aştepta să-i facă plăcere să distrugă inimile femeilor, dar avea să facă tot ce era nevoie pentru a evita un dezastru, indiferent cît de distrusă ar fi fost ea.

Spera din tot sufletul că Genevieve nu avea să plîngă sau să devină isterică.

Oricum, el avea să rămînă ferm.

Adam adormi convins că în cele din urmă Genevieve avea să-l lase în pace.

Capitolul 2

Ea nu putea să se mărite cu el şi de îndată ce avea să-l prindă singur cîteva minute, avea să i-o spună.

Acum nu era în situaţia de a se mărita cu nimeni, dar nu avea să intre în explicaţii amănunţite cînd va vorbi cu Adam.

Avea să-i spună pur şi simplu că nici nu se punea problema unei căsătorii. Apoi avea să-şi vadă de drum.

Poate că, înainte ca lucrurile să devină atît de complicate şi oribil de instabile, îmbrăţişase ideea de a se mărita cu el.

După ce îi citise toate scrisorile, visase chiar la asta, dar apoi reverendul Ezekiel Jones intrase în viaţa ei şi i-o întorsese cu susul în jos.

Din cauza naivităţii şi a propriei implicări, n
se mai putea gîndi să devină soţia unui aseme
nea bărbat onorabil precum Adam Clayborne.

Spera că odată ce va fi îndeplinit îngrozitoa
rea datorie de a-i explica lui Adam schimbările
petrecute în inima ei, avea să-şi găsească li
niştea.

Numai Domnul ştia cît de mult avea nevo
de puţină linişte.

Pentru discuţia lor avea nevoie de intim
tate, iar în aceste zile intimitatea nu era uşor d
obţinut la Rosehill.

Casa cu două etaje era plină pînă la refu
de membrii reîntorşi ai familiei şi de parteneri
de viaţă şi copiii lor.

Adam era înconjurat în mod constant de
rude, şi mai era şi procesiunea neîntreruptă a
prietenilor, dar şi a străinilor, care se opreau la
fermă pentru o băutură răcoritoare, o masă
caldă şi puţină conversaţie.

Nici unul din familia Clayborne nu întorsese
vreodată spatele cuiva.

Ca stăpîn al casei, Adam încerca să fie os
pitalier. De asemenea, încerca s-o evite ori de
cîte ori era cu putinţă.

Nu avusese nevoie de timp ca să ajungă la
concluzia asta. căci de fiecare dată cînd ea

într-o cameră în care se găsea el, găsea un motiv ca să se ridice şi să iasă.

Plecările lui bruşte ar fi supărat-o dacă nu ar fi dat seama deja din privirile lui circumspecte că situaţia îl stînjenea la fel de mult ca pe ea.

Timpul trecea şi, curînd, ea avea să trebuiască să plece. Făcuse o promisiune, şi era hotărîtă să se ţină de ea.

Deja stătuse la Rosehill mai mult decît intenţionase iniţial, şi se simţea cumplit de vinovată că îi înşelase pe toţi din neamul Clayborne.

Venise acolo sub un fals pretext, şi de cîte ori se uita la draga de Mama Rose, umerii i se lăsau de greutatea tuturor minciunilor ei.

Familia Clayborne o făcuse să se simtă şi mai prost din cauză că erau atît de buni cu ea. O primiseră cu bucurie în casa lor şi o trataseră de parcă acolo îi era locul.

Mama Rose îi aducea permanent laude. Ea le spunea celor din familie că Genevieve era o fiinţă dulce, generoasă, cu o înaltă ţinută morală.

Genevieve se întreba ce ar fi simţit Mama Rose faţă de ea dacă ar fi ştiut adevărul.

Ocazia de a discuta în particular cu Adam

se ivi în cele din urmă în ziua aniversării zi
de naştere a Mamei Rose.

În timp ce Genevieve cobora la primul et
îl zări pe Adam intrînd în bibliotecă şi Slav
Domnului, era singur.

Ea îşi îndreptă umerii, îşi adună curajul, ;
porni în grabă după el.

Două ore mai tîrziu, ea încă mai încerca s
ajungă în bibliotecă. Prima dată fusese detu
nată de sora lui, Mary Rose, care o rugase s
supravegheze oamenii care instalau mesel
pentru picnic, timp în care Mary Rose îşi hrăn
şi schimbă fiica.

În săptămîna care trecuse, Genevieve se
ataşase foarte mult de Mary Rose, şi primi cu
bucurie să dea o mînă de ajutor.

După o oră, cînd tocmai îndeplinise sarcina,
fratele lui Adam, Douglas o rugase să-l ţină în
braţe pe fiul său în vîrstă de zece luni, Parker,
în timp ce el ajuta la construirea platformei care
avea să fie folosită de orchestra angajată de
Travis.

Parker era drăgălaş foc, şi Genevieve nu
avu nimic împotrivă să aibă grijă de el. Copi-
laşul era urîcios cu aproape toţi în afară de
Genevieve.

De regulă începea să ţipe ori de cîte ori un

[illegible] se apropia la trei metri de el. Spre marea [illegible]re a părinţilor săi, din clipa în care o zări pe [illegible]nevieve întinse mînuţele spre ea şi gînguri [illegible] în braţe.

La acea vreme ea avea la gît un colier viu [illegible]orat şi era convinsă că Parker voise în braţe [illegible] doar ca să ajungă la colier.

Genevieve se gîndi să-l ia pe îngeraşul cîr-[illegible]nţat în bibliotecă pentru a discuta cu Adam, [illegible] se răzgîndi.

Parker se foia continuu şi n-ar fi avut liniş-[illegible] necesară unei discuţii serioase.

Aşa că ieşi cu el pe verandă, se aşeză în [illegible]balansoarul adus de Douglas, şi lăsă copilaşul [illegible] se odihnească la pieptul ei şi să urmărească [illegible]harababura.

Un fluierat ascuţit îl făcu pe Parker să tre-[illegible]sară. Ea îl linişti bătîndu-l uşurel pe spate şi şoptindu-i cîteva cuvinte.

– Harrison, avem nevoie de ajutorul tău, strigă Cole. Adu-l şi pe Adam.

Uşa de plasă împotriva muştelor se des-chise şi Harrison ieşi.

Pe un braţ o ţinea pe fiica lui, Victoria. Arăta un pic vinovat cînd se opri pe verandă în faţa lui Genevieve.

Ea ştiu ce voia înainte ca el s-o roage.

Îl mută pe Parker în stînga poalei ei a
încît să fie loc şi pentru adorabila lui verişo
în vîrstă de şapte luni.

– Vrei s-o ţii pe Victoria cîteva minute
ajut eu la construirea platformei? E hrăniti
schimbată. Soţia mea ajută la bucătărie,
dacă crezi că nu...

– Mă descurc, spuse Genevieve.

Harrison îşi instală fiica lîngă Parker, îi m
gîie pe ambii copii, apoi îşi scoase haina ş
aruncă pe balustradă în timp ce cobora tre
tele.

Genevieve avea mîinile pline. Parker e
hotărît să roadă braţul Victoriei, dar Geneviev
dădu cu blîndeţe la o parte braţul fetiţei şi
înlocui cu păturica lui Parker.

Acesta băgă imediat degetul în gură şi în
cepu să-l sugă zgomotos.

Travis urcă în fugă treptele.

Vederea nepoţeilor lui în braţele ei îl făcu s
zîmbească.

– Sigur te pricepi la copii.

– Aşa s-ar părea, admise ea.

Apoi izbucni în rîs, căci micuţii se uitau la e
şi zîmbeau. Amîndoi gîngureau.

– Sînt perfecţi, nu-i aşa? spuse ea.

– Da, aprobă Travis. Dar mi se pare nedrept

[illegible] are pe cap numai puf, în timp ce [illegible] numai cîrlionţi.

[illegible] te duci?

[illegible] bucătărie să iau ciocanul şi apoi în [illegible] să-l iau pe Adam să ne ajute. Poate [illegible] mai tîrziu hîrtiile la punct. Orchestra [illegible] nici la trei, şi trebuie să fiu gata.

După ce el intră în casă, Genevieve începu [illegible] copii.

O adiere uşoară şi caldă, plină de mireasma [illegible] de cîmp învălui veranda, în timp ce ea [illegible] lung la munţii din depărtare. Se simţea [illegible] parcă stătea în mijlocul raiului.

Începu să cînte un cîntec de leagăn fran- [illegible]c pe care îl ţinea minte din copilărie, cînd [illegible] ei i-l cînta în fiecare seară.

Versurile erau simple şi se repetau, iar me- [illegible]dia era inocentă şi veselă.

Cîntecul îi readuse amintirile unor zile mai [illegible]ricite, libere de griji. Genevieve închise ochii [illegible], preţ de cîteva clipe minunate, nu mai fu sin- [illegible]ură.

Era din nou în trecut, în casa copilăriei, şe- [illegible]ind în fotoliul mare şi ascultînd-o pe mama sa [illegible]ntînd în timp ce făcea patul.

Parfumul liliacului o învălui. Auzea rîsul ta- [illegible]lui ei plutind pe scară în sus şi simţea pacea

şi mulţumirea din acea casă. Era din nou conjurată de oameni care o iubeau şi o ţuiau.

Adam stătea în prag urmărind-o. Toc era pe cale să deschidă uşa de plasă cînd începu să cînte şi, nevrînd s-o întrerupă, întoarse ca să iasă pe uşa bucătăriei.

Muzica îl trase înapoi. Timbrul plin al gla lui ei, atît de pur şi limpede, era la fel de per ca al unui înger, iar expresia de linişte de chipul ei era la fel de frumoasă.

Cu cît asculta mai mult, cu atît glasul devenea mai fermecător, ca o magie. Minun melodie îl atrăgea aşa cum căldura soare atrage firul de iarbă.

Vrăjit, ar fi vrut ca acel cîntec să nu se t mine niciodată. Nu scoase un sunet, nu mişcă, abia dacă respira în timp ce lăsa muzica şi Genevieve să-l încînte.

Nu era singurul bărbat prins în vrajă. U cîte unul, cei care lucrau în casă se opreau asculte.

Harrison se aplecă să-şi ridice ciocanul c cîntecul ei ajunse la el. Se îndreptă de spat îşi înclină capul în direcţia ei.

Travis, care ducea pe umăr două bîrne, pe la mijlocul curţii cînd o auzi cîntînd. Ca

[illegible], se întoarse instinctiv către verandă, [illegible] rămase complet nemişcat şi închise ochii. [illegible] i se scurgea de pe frunte, soarele îi [illegible] direct în faţă, dar el nu observa. De fapt, [illegible] de o plăcere autentică.

Douglas avea un cui în gură şi un ciocan în [illegible], şi îşi repezea braţul în aer într-o arcuire [illegible] cînd o auzi pe Genevieve cîntînd.

Coborî încet mîna şi, la fel ca fraţii săi, se [illegible]arse către muzică.

Ceilalţi angajaţi avură reacţii mai îndrăzneţe. [illegible] aruncară uneltele şi înaintară la unison spre [illegible]rtos din faţă a curţii, atraşi parcă de o forţă [illegible]explicabilă către melodia dumnezeiască.

Singurii care nu erau impresionaţi erau co-[illegible]agii. Amîndoi dormeau duşi.

Genevieve termină cîntecul de leagăn şi [illegible]a atunci remarcă tăcerea.

Tresări puternic cînd deschise ochii şi văzu [illegible]ulţimea urmărind-o.

Unul din bărbaţi începu să aplaude, dar un [illegible]ot puternic din partea prietenului său îl făcu să [illegible] oprească.

Oricum, trebuie că auditoriul considera că [illegible]a dator să-şi exprime cumva admiraţia, astfel [illegible]ă în cîteva secunde toţi bărbaţii zîmbeau şi îşi coteau pălăriile.

Rînjetele lor erau un pic deranjante. ! jenită de atenţia lor, ea le dărui o intenţi zîmbet, îşi luă privirea de la ei şi îl văzu Adam uitîndu-se la ea. Lucrul ăsta o făcu s simtă şi mai jenată.

El zîmbea. Ea fu atît de uimită încît îi toarse zîmbetul.

Obişnuita lui expresie circumspectă dis ruse, iar ochii lui aveau o privire pe care mai văzuse.

Arăta... fericit. Acum nu i se mai părea de periculos sau fioros, totuşi inima ei bătea o tobă.

Tandreţea din ochii lui îl făcea şi mai mos... şi cum de era posibil un asemenea cru?

Uşa de plasă se deschise cu un scîrţîit ş păşi către ea.

Ea încetă să mai legene copiii şi pur şi s plu se uită lung la el. El nu mai zîmbea, încă arăta încîntat.

Ea simţi că roşeşte şi îşi dori să fi avut evantai. Trebuia să se controleze.

Se purta de parcă era prima oară cînd bărbat se uita la ea.

Sub privirea lui atentă, obişnuita ei stăpîn de sine se evaporă, şi se simţi dintr-o dată ca

timidă şi stîngace care încurcase tare lucrurile cînd încercase să cînte pentru prima dată în corul bisericii.

Din fericire, el nu avea să ştie niciodată cît de mult o emoţiona.

El căzu într-un genunchi în faţa ei. Ea nu îşi putea imagina ce avea de gînd el să facă... iar atunci el întinse mîinile spre Parker.

Cu multă blîndeţe, luă bebeluşul adormit în braţele lui puternice. Se ridică, îl puse pe Parker lipit de umărul său, apoi întinse spre ea cealaltă mînă.

Ea o mută pe Victoria în îndoitura braţului şi îl lăsă pe Adam s-o tragă în picioare.

Preţ de cîteva bătăi de inimă rămaseră aşa, privindu-se. El nu-i spuse o vorbă, nici ea lui, totuşi tăcerea nu părea jenantă.

Poate că, în momentul de faţă, copiii îi făceau să se simtă legaţi.

Degetele lui Adam erau îngemănate cu ale ei, iar ea nu ştia dacă ar fi trebuit sau nu să se retragă.

El hotărî în locul ei cînd se întoarse către uşă. Atunci ea trebui să-i dea drumul.

Presupuse că el avea de gînd să-l pună pe Parker în pătuţul lui şi voia ca ea să-l urmeze cu Victoria.

Cîteva minute mai tîrziu ambii copii c meau liniştiţi în pătuţurile lor.

Genevieve o învelea pe Victoria cu o pă rică, iar cînd ridică privirea îl văzu pe Ad ieşind în linişte din cameră.

Oh, nu, n-ai să pleci, se gîndi ea. De d asta nu scapi de mine.

Se uită spre Parker să se asigure că e velit, apoi îşi ridică fustele şi porni grăbită dı Adam.

El o aştepta pe palier. Din nefericire, ea ştia asta.

Cînd ea dădu colţul în fugă se ciocni de (puţin lipsi să nu-l arunce peste balustra Dacă ar fi fost mai scund şi ar fi cîntărit ı puţin, probabil că l-ar fi rănit şi. Doamne sfi atunci el n-ar fi iertat-o niciodată.

El se clătină din cauza impactului, sco un geamăt înăbuşit, şi o înhăţă ca s-o îm dice să se rostogolească pe trepte.

Simţul umorului o ajută să-şi depăşea jena. Izbucni în rîs în mijlocul scuzelor.

– Nu voiam să pleci înainte de... Îmi p tare rău, Adam. N-am vrut să dau peste ti Eşti bine? Nu te-am lovit rău, hu-i aşa?

El clătină din cap.

– Întotdeauna eşti atît de grăbită?

Amețitul lui îi făcu inima s-o ia la galop. Se uită în ochii lui frumoşi şi simţea că se topeşte. Ştia că dacă nu spunea sau făcea ceva repede, avea să se pomenească măritată cu el şi îl bate din palme.

De ce, oh, de ce trebuia să fie el un bărbat atît de fermecător?

– Scuză-mă. Ce m-ai întrebat?

– Întotdeauna eşti atît de grăbită?

– Grăbită? Nu, nu cred că sînt.

– Trebuie să stăm de vorbă, nu-i aşa, Genevieve?

Ea dădu cu putere din cap.

– Da, trebuie să discutăm.

– O să avem nevoie de intimitate.

Ca pentru a sublinia acest lucru, uşa de plasă se trînti şi Cole traversă sala de sub ei.

– Da, avem nevoie de intimitate.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el. Pari puţin nervoasă.

– Nervoasă? Par eu nervoasă?

El dădu din cap.

Ea inspiră adînc şi îşi ordonă să nu mai repete fiecare cuvînt al lui. Bărbatul ăsta avea să creadă că era tîmpită.

– Sînt un pic nervoasă. Ştii ce cred?

– Ce crezi?

– Tu şi cu mine am început cu stîngul.

– Serios?

– Da. E numai vina mea. Nu trebuia s[illegible] spun că sînt mireasa ta. Anunţul meu te-a ulu[illegible] nu-i aşa? Bine-nţeles că da. Evident că nu [illegible] aşteptai să mă găseşti în patul tău. Arătai a[illegible] de îngrozit şi erai atît de grăbit să pleci de lîn[illegible] mine încît te împiedicai de propriile tale p[illegible] cioare. Pur şi simplu n-am putut rezista să n[illegible] te chinuiesc. Nu m-am simţit jignită de purtare[illegible] ta, dar acum că mă gîndesc la asta, probabil c[illegible] ar fi trebuit să mă simt insultată, sau cel puţin. [illegible] De ce zîmbeşti?

El nu-i spuse adevărul, şi anume că ea î[illegible] amuza. Jocul emoţiilor de pe faţa ei în timp ce turuia din gură era comic.

Într-o clipă zîmbea, iar în următoarea îl fulgera cu privirea. Lui îi venea să rîdă, şi dacă ea n-ar fi fost atît de agitată probabil că nu s-ar mai fi putut stăpîni.

Totuşi, nu voia să-i rănească sentimentele. Era evident că Genevieve lua în serios problema logodnei lor, şi era aproape sigur că ea se aştepta de la el la acelaşi lucru.

Era cu adevărat încurcătura dracului şi numai Mama Rose era de vină că se amestecase în problemele lui personale.

Avea să se răfuiască mai tîrziu cu ea, dar trebuia să aibă o discuţie cu Genevieve.

Dar mai întîi, trebuia să se îndepărteze de ea.

Era mult prea aproape. Ciudat, însă nu putea hotărî să facă un pas înapoi.

Parfumul ei, atît de suav şi de feminin, îl făcea să creadă că se scăldase în liliac. Îi plăcea mai mult decît ar fi crezut.

Îi plăcea aproape totul la ea. Ba chiar remarcase, şi apreciase, cum era îmbrăcată, or pînă acum nu-l interesaseră astfel de lucruri superficiale.

Totuşi, bluza albă cu guler înalt şi fusta albă contrastau plăcut cu coloritul ei impecabil. Arăta curată şi decentă ca o nevastă de bancher, şi era sexy ca dracu'.

Se scutură de aceste gînduri.

– Să mergem în bibliotecă.

– În bibliotecă? Da, ar trebui să mergem în bibliotecă.

– Bună idee, rosti el tărăgănat.

Ea gemu pe dinăuntru. Iarăşi repeta vorbele lui. Dacă nu se controla, ei avea să înceapă să o numească papagal.

Şi trebuia să înceteze să se mai gîndească la prostii, ca de pildă cît de profund şi frumos

era glasul lui, şi cît de curat şi masculin e parfumul lui.

Zău că avea un efect absolut devastator as pra ei. Lăsă să-i scape un mic oftat.

– Mi-era groază de asta.

– Groază de ce?

– De discuţia noastră privată, spuse ea. mergem şi să terminăm cu asta.

Ea vorbea de parcă era în drum spre p tonul de execuţie.

El aprobă şi o însoţi pe scări în jos. C ajunseră la capătul holului din spate, el d chise uşa şi aşteptă ca ea să intre prima.

Încăperea mirosea a mucegai şi a cărţi chi. Ea o găsi foarte plăcută şi se uită în jur admiraţie şi fascinată.

Pe rafturi din lemn de cireş care se înăl de la podea pînă în tavan se aflau sute volume, iar alte cîteva zeci erau aşezate în tea curi pe podeaua de lemn lîngă perete.

Biblioteca preluase caracterul omului care ocupa, decise ea.

Ştia din scrisorile lui Adam către mama cît de mult îi plăcea să citească, şi ar fi p pariu pe toţi banii pe care îi avea că el d citise toate cărţile ce se aflau acolo. Probabil le recitise, chiar.

El îi făcu semn să ia loc.

Ea alese unul din cele două scaune de piele ...ezate cu faţa către birou, se aşează chiar pe ...rginea lui, cu genunchii şi gleznele lipite şi ...u spatele drept, şi îşi adună mîinile în poală.

Nu putu să rămînă mult nemişcată. În timp ... el se instala confortabil în scaunul de la bi-...u, ea începu să lovească nervoasă podeaua ...u călcîiele.

Se uită fix în poală ca să se poată concen-...a, şi repetă ce avea să-i spună.

Se gîndi că era mai bine să-l lase pe el să vorbească primul, iar după ce termina, avea ...ă-i explice cu blîndeţe – da, cu blîndeţe – că ...luaţia se schimbase şi că nu se putea mărita cu el.

Avea să fie diplomată ca un om de stat ast-fel încît să nu-i rănească sentimentele şi să-i ofenseze mîndria.

Adam stătea rezemat în scaun şi se uita la ea, aşteptînd răbdător ca ea să-i spună ce avea în minte.

După mai multe minute de tăcere, se hotărî să înceapă el. Ştia exact ce voia să-i spună, căci se gîndise la asta toată săptămîna. Atunci de ce îi era atît de greu să înceapă?

Îşi drese glasul.

Ciocănitul în podea deveni mai rapid şi m
zgomotos.

– Genevieve, nu ştiu sigur care a fost în
legerea ta cu Mama Rose, însă eu...

Ea sări în picioare.

– Nu, Adam, nu pot s-o fac. Pur şi simplu
pot.

– Ce nu poţi?

– Nu pot să mă mărit cu tine. Aş vrea s
putut, dar nu pot. Am venit să-ţi explic pe l
dar m-ai evitat toată săptămîna, ceea ce
face să cred că oricum nu vrei să te însori
mine, iar această problemă personală nu e
ceva despre care să vreau să-l discut în fa
rudelor tale. Totul e atît de jenant, nu-i aşa
Mama ta ne-a pus pe amîndoi într-o situa
ciudată. Sîntem sau sîntem logodiţi? Nu, firea
că nu sîntem. O să te mire să ştii că eu chi
voiam să mă mărit cu tine, sau cel puţin voia
mai demult... Pentru numele lui Dumnezeu,
mai fi atît de surprins! Îţi spun adevărul. În
totul s-a schimbat şi acum nu pot să mă mă
cu tine. Nu, iese din discuţie, şi chiar dacă
vrea să te însori cu mine, pînă la urmă ai a
despre necazul în care mă aflu şi te-ar îngro
chiar şi numai faptul că ai îmbrăţişat ideea. În
ţelegi? Te scutesc să faci o greşeală teribilă

nespus de rău că te dezamăgesc. Pe Va trebui pur şi simplu să renunţi la mine. sfărîmate se vindecă, să ştii. Gata, am aveam de spus. Nu ne putem căsători, de cît de mult vrei asta, şi îmi cer pentru faptul că te-am indus în eroare în deliberat. A fost insensibil şi crud din par- mea.

Se opri în sfîrşit ca să-şi recapete răsufla- Ştia că făcuse un talmeş-balmeş din ex- ei, şi chiar în timp ce îi turuia gura îşi tot fusese să se oprească, însă nu fusese în lor.

Probabil că el o considera nebună. Expresia lui nu-i dădea nici un indiciu cu privire la gîndea, şi nu putu decît să tragă concluzia el era prea uluit ca să reacţioneze cît de cît. Unele din cuvintele pe care le boloborosise i se repetau în cap.

Doamne sfinte, începuse prin a-i spune că nu credea că el voia să se însoare cu ea şi sfîrşise prin a insista că inima lui sfărîmată avea să se vindece.

Oh, da, el trebuia să creadă că era de- mentă. Îngrozită, îşi îndreptă atenţia înspre pere- ele din spatele lui, prefăcîndu-se foarte interesată de harta înrămată ce atîrna acolo.

– Trebuie „să renunţ" la tine?

Ea se simţi uşurată că în glasul lui nu nimic amuzant.

Dădu moale din cap şi spuse:

– Da, trebuie.

– Înţeleg. Spui că m-ai indus în eroare. C anume ai făcut asta?

Ea continuă să stea în picioare şi să se la hartă în timp ce îi răspundea.

– În noaptea în care ne-am cunoscut m prezentat ca mireasa ta. Asta a fost o afirm falsă.

– Ah, da, îmi amintesc.

Ea îndrăzni să-i arunce o privire rapidă. dura din ochii lui avu un efect ciudat de calm asupra ei, şi începu să se relaxeze.

– Întotdeauna eşti atît de sigur pe tine?

El rîse.

– Nu.

– Eu cred că e posibil să fii. Nu te enerv uşor, nu-i aşa?

– Nu, nu mă enervez uşor. Ai vrut să enervezi?

– Nu, firește că nu. Chiar ai un efect ciud asupra mea. Cu familia ta mă simt foarte de tinsă, dar cu tine...

– Cu mine ce?

l'a ridică din umeri şi se hotărî să schimbe ...ctul.

Mama ta nu mi-a spus ce bărbat arătos ... Asta nu schimbă nimic. Tot nu mă pot ...lla cu tine, şi nu m-aş mărita cu vreun băr-...l doar pentru că e frumos. Am învăţat din ...rienţă că aparenţele sînt înşelătoare.

– Mama Rose nu mi-a spus ce drăguţă eşti. ...e ce nu iei loc să îmi povesteşti de necazul ...u? S-ar putea să te pot ajuta.

– Necaz? De ce crezi că mă aflu în vreun ...caz?

Glasul ei se înălţă cu o octavă, şi părea ...mită că el îi pusese o astfel de întrebare. El ...l păstră răbdarea.

– Tocmai mi-ai spus tu că eşti.

Ea nu-şi amintea.

– A vorbit gura fără mine. Am dat zor să ...pun totul, şi eram foarte nervoasă. Sînt sigură că ai observat. Am vorbit ca o moară stricată, dar voiam tare mult să înţelegi. Şi eram îngrijorată să nu-ţi rănesc sentimentele. Am făcut-o, nu-i aşa?

– Mi-ai rănit sentimentele? Nu, n-ai făcut-o, o linişti el cu un zîmbet nu tocmai deplin. Dacă îmi spui care e problema, s-ar putea să fiu în stare să te ajut, repetă el.

Ea clătină din cap. Nu voia să-l mintă, nici adevărul nu voia să i-l spună, căci ar avea să fie implicat şi putea sfîrşi foarte bine el în necaz.

– N-am nici o problemă.

Credea că o spusese cum nu se putea apăsat, totuşi după încruntarea lui îşi dădu seama că el nu era convins. Încercă din să-l facă să vorbească despre altceva.

Arătă din cap către peretele din spatele

– Mama ta mi-a arătat harta asta ime după ce ţi-a cumpărat-o. De ce ai înrămat-ai atîrnat-o pe perete? Nu asta voia ea să cu harta. Era destinată s-o iei cu tine cînd p neai la drum să vezi lumea.

El ştia că ea ocolea intenţionat subiectu asta nu-l făcea decît să fie şi mai curios priv la problema pe care o avea.

De regulă nu era un băgăreţ, dar ea musafir în casa lui şi prietenă bună cu ma lui, şi dacă într-adevăr era în bucluc, atunci a trebuit să încerce să o ajute.

Deşi nu şi-o imagina implicată în ceva s rios. Era o femeie atît de dulce şi de inocen o persoană care fără doar şi poate fusese c coloşită de familia ei. În ce bucluc ar fi put intra ea?

[illegible] [illegible] sărea de la o posibilitate la alta.

Ai [illegible] în urmă un pretendent necunos-
[illegible] ai plecat din New Orleans?
[illegible] o lăsă interzisă.

[illegible], răspunse ea. N-am stat în New Or-
[illegible] suficient de mult ca să cunosc pe cineva.
[illegible] îmi pui o asemenea întrebare?

[illegible]am doar curios.

Întotdeauna eşti aşa de curios cu musa-
[illegible]ale?

Numai cu cele cu care mă pomenesc lo-
[illegible] o tachină el.

[illegible] se grăbi să-l corecteze.

Ai fost logodit, Adam, dar nu mai eşti.

[illegible]i râse iar.

Asta aşa e. Cît ai stat în New Orleans?

Două săptămîni.

Destul de mult ca să vezi priveliştile?

N-am fost acolo ca să văd priveliştile. Cîn-
[illegible] într-un cor dar pe urmă am hotărît că era
[illegible]pul să plec. Acum e rîndul tău. Spune-mi de
[illegible] n-ai plecat în călătorie prin lume. Ştiu că
[illegible]ta voiai, pentru că am citit toate scrisorile pe
[illegible]re i le-ai scris Mamei Rose.

El înălţă o sprînceană.

– Serios? De ce...

Ea nu-l lăsă să termine.

– O iubesc pe Mama Rose şi voiam să totul despre familia ei. Era ceva ce puteam împart cu ea. Ne-am cunoscut la biserică. A am intrat în cor şi am călătorit din loc în loc.

– Ai o voce frumoasă. Te-ai gîndit vreod să predai muzica?

– Nu, dar m-am gîndit la o carieră pe sce Apoi mi-a venit mintea la cap. Cînt în biseri şi din cînd în cînd le cînt copilaşilor, spuse cu un zîmbet. Acum e rîndul tău să-mi răspu la o întrebare. De ce n-ai plecat să vezi lume

– Pot să văd lumea ori de cîte ori înt capul şi mă uit pe hartă, şi pot să merg din p în port doar deschizînd o carte şi citind.

– Nu e deloc acelaşi lucru. Ai devenit pr comod, Adam. Gîndeşte-te la aventurile pe c le-ai putea avea. Ce s-a întîmplat cu visul tă L-ai uitat, nu-i aşa? Mama ta n-a uitat şi asta ţi-a dat harta. Mi-a arătat toate darurile care le ducea fiilor şi fiicelor ei, şi fiecare ele avea o semnificaţie anume. Mary Rose co tinuă tradiţia familiei purtînd broşa mamei sa iar Douglas poartă la el ceasul de aur. Trav mi-a spus că îşi ia cărţile cu el oriunde merg Vai, chiar aseară recitea *Republica*. N-am v zut încă busola lui Cole.

– Nici el n-a văzut-o încă, spuse Adam.

– Nu înţeleg. De ce n-a văzut-o? Nu i-a dat-o Mama Rose?

– Atît busola cît şi caseta de aur în care era ost fie furate fie împrumutate de la Mama e.

– Pentru Dumnezeu, care din ele? Furate au împrumutate?

– Depinde pe cine întrebi. Cole insistă că au furate, dar noi ceilalţi credem că au fost prumutate. Trebuie să recunosc că, la înce-ul, cînd Mama Rose ne-a spus ce s-a întîm-lat, am crezut cu toţi că au fost furate, dar de unci cei mai mulţi dintre noi şi-au schimbat rerea.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat, insistă ea. e aşează, îşi adună mîinile în poală şi aşteptă a el să înceapă.

– Mama Rose aştepta un tren într-o gară, ca să vină aici. I-a arătat busola şi caseta de ur unui bărbat cu care călătorea. Şi el se în-drepta spre Montana. După spusele Mamei Rose, s-au împrietenit şi au avut încredere unul în celălalt.

– Mama ta se pricepe la oameni.

– Da, se pricepe, aprobă Adam. Ne-a povestit că el a avut grijă de ea în timpul călătoriei şi a fost foarte amabil.

– I-a cîştigat încrederea, şi după un timp a început să aibă totală încredere în el, sp Genevieve.

– Da, a avut încredere în el.

În glasul lui Genevieve se citea triste cînd spuse:

– Pun pariu că ştiu ce s-a întîmplat d aceea. El a trădat-o, nu-i aşa?

Pe Adam îl intriga reacţia ei. Se aştept ca ea să fie un pic curioasă, dar părea părată.

– Cole crede că a trădat-o, spuse el. As s-a întîmplat şi ţie, Genevieve? Ai avut în dere în cineva care te-a trădat?

Întrebarea o uimi.

Clătină din cap a negare.

– Discutam despre mama ta, nu des mine.

– Serios?

– Da, insistă ea. Povestea mi se pare burătoare. A anunţat cineva autorităţile desp furt? Ele ar putea să o facă să-şi recap busola.

– Aşadar crezi că el a furat busola?

– Da, cred, caseta de aur e foarte va roasă. Îţi spun, Adam, în ziua de azi nu mai p să ai încredere în nimeni.

El încercă să nu zîmbească.

Ea şi Cole aveau multe în comun. La fel ca fratele lui, Genevieve avea tendinţa să se gîndească la ce era mai rău.

– Vorbeşti la fel de cinic precum Cole.

– Sînt cinică. Pariez că şi autorităţile cred că busola a fost furată. Ce-au avut de spus?

– E complicat.

– De ce?

– Omul la care e busola este autoritatea.

Ea îşi duse repede mîna la gît.

– Cum adică?

– Busola e la un şerif. Numele lui e Daniel Ryan.

Ea era uluită.

– Hoţul este şerif? Ce ruşine! Sărmana ta mamă trebuie că e distrusă.

– Nu, nu e deloc distrusă. E convinsă că el n-a intenţionat să păstreze busola. S-a produs o îmbulzeală cînd mai mulţi oameni au încercat să se urce în tren, şi ea şi Ryan au fost despărţiţi. La vremea aceea busola şi caseta de aur se aflau din întîmplare la el. Era convinsă că o să-i aducă darul lui Cole de îndată ce îşi termina treburile mai presante. Cole crede că Mama Rose este foarte naivă. După felul în care ni l-a descris pe Ryan, chiar că tuturor ni

se pare curios faptul că a putut fi împins de mulţime. E un bărbat masiv şi musculos.

– E la fel de mare ca tine?

Adam ridică din umeri.

– Dacă descrierea corespunde realităţii, da, este.

Ea rumegă povestea cîteva clipe, apoi îl condamnă pe Ryan.

– Le-a furat în toată regula.

– Atunci şi tu crezi că Mama Rose e naivă?

Genevieve se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

– Trebuie că are încredere în Daniel Ryan, iar voi ar trebui să-l lăsaţi.

– De ce?

– Pentru că altfel ar trebui să accepte că a fost trasă pe sfoară, şi ăsta e un lucru foarte greu de acceptat. S-ar simţi proastă şi s-ar învinui. Da, asta ar face. N-ar putea dormi din cauza asta.

La fereastră se întoarse şi se uită la el, şi după expresia feţei lui ştiu că izbucnirea ei fusese un pic exagerată. Inspiră adînc şi încercă să se explice.

– Probabil că ţi se pare ciudat că sînt atît de pătimaşă cînd e vorba de mama ta. Asta doar pentru că e o femeie tare bună la suflet şi mă

doare să ştiu că cineva a profitat de ea. Nu v-aş sfătui, totuşi, să vă duceţi după Daniel Ryan, pentru că asta n-ar face decît să înrăutăţească lucrurile.

– De ce?

– Pentru că pînă la urmă ar fi cuvîntul lui împotriva cuvîntului ei.

– Şi crezi că din cauză că e şerif legea va fi de partea lui?

– Da, bineînţeles. E o naivitate să crezi altfel. Ryan deţine un post care îi conferă putere şi influenţă asupra altora, şi dacă Mama Rose nu-şi foloseşte înţelepciunea ca să găsească o cale să-l păcălească totul va fi pierdut.

Adam se ridică şi ocoli biroul.

– Spune-mi ceva. Tu ţi-ai folosit înţelepciunea să păcăleşti...

Se opri la mijlocul întrebării căci Genevieve se îndreptă uşă.

– Nu fugi. N-am să-mi bag nasul în viaţa ta personală. Promit.

Ea era cu mîna pe clanţă şi din felul în care se încrunta, el îşi dădu seama că nu îl credea.

– Problemele tale nu sînt treaba mea, insistă el. M-am gîndit doar că aş putea să te ajut.

– N-am nevoie de ajutorul tău.

El se rezemă de birou şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Evident că nu.

Ea făcu un pas către el.

– Ai fost foarte amabil că te-ai oferit. Te rog să nu crezi că nu-ţi sînt recunoscătoare.

– Nu cred.

Ea se destinse vizibil şi veni mai aproape.

– Miroşi a liliac. Îmi place, spuse el.

Ea zîmbi.

– Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru că te-ai oferit să mă ajuţi, însă întrucît n-am nici o problemă n-am nevoie de ajutorul tău.

Nu se pricepea să mintă. Nu se putea uita în ochii lui cînd tot spunea că nu avea nici o problemă.

Totuşi, el n-o provocă. Ştia că ea s-ar fi îndreptat iar către uşă dacă o contrazicea.

– Nu, spuse el. N-ai nici o problemă, şi n-ai nevoie de ajutor.

– Aşa este.

– Nici Mama Rose n-are nevoie de ajutor. Ne-a făcut să promitem că nu ne ducem în căutarea lui Ryan, însă acum cînd ştim unde este, lui Cole îi vine foarte greu să se ţină de cuvînt.

– Unde e şeriful?

– Cam la o sută de mile de aici, în Crawford, răspunse el. Locuieşte în Texas, însă acum lucrează acolo urmărind o bandă care se ascunde pe dealuri. Se spune că e hotărît să-i ducă înapoi în Texas ca să le intenteze proces.

– N-aţi putea unul din voi să vă duceţi în Crawford şi să aveţi o mică discuţie cu el? Sînt sigură că o să vă dea busola de îndată ce află cine sînteţi.

Adam clătină din cap.

– Trebuie să aşteptăm pînă o aduce aici pentru că aşa am promis. În plus, situaţia s-a schimbat, şi Cole este singurul care mai vrea încă să plece după el.

– Cum s-a schimbat situaţia?

– Ryan i-a salvat viaţa lui Travis.

Ea fu uluită.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

El îi povesti despre întîlnirea lui Travis cu fraţii O'Toole.

Ei îl încolţiseră şi l-au împuşcat în spate. Dacă Ryan n-ar fi ajuns acolo şi nu l-ar fi ajutat, Travis n-ar fi supravieţuit.

– Aş fi vrut să-mi spui asta mai devreme. Acum trebuie să-mi revizuiesc părerea. Probabil că n-a furat deloc busola. Omul a dovedit că e onorabil sărind în ajutorul lui Travis. Să-ţi fie

ruşine, Adam, că l-ai făcut să pară vinovat.

Scînteia ochilor ei îi spuse lui Adam că glu-mea.

Era cu adevărat o femeie frumoasă, iar zîm-betul ăla al ei îi făcea inima să bată nebuneşte.

Se pomeni întrebîndu-se ce ar simţi dacă ai lua-o în braţe.

Dacă o săruta cum voia s-o sărute, ştia că i-ar fi şocat pudoarea, dar asta nu-l impiedica să se gîndească la asta.

– Tu l-ai făcut să pară vinovat.

Remarca ei îl smulse din visare.

– Eu ce?

Ea repetă afirmaţia. El clătină din cap.

– N-am făcut aşa ceva. Tu te-ai grăbit să tragi concluzii pînă să apuc să-ţi dau toate de-taliile.

Ea izbucni în rîs.

– M-am enervat degeaba. N-am să mai îmi fac griji pentru Mama Rose. Te-am reţinut prea mult. E nevoie de tine afară, îi aminti ea. Se uită din nou la hartă. Ar trebui să scoţi harta din ramă. Mama ta nu vrea să renunţi la visurile tale, şi nici eu. Ar trebui să vezi toate locurile minunate despre care ai citit înainte de a fi prea tîrziu, şi dacă vreodată ai să ai drum la Paris, nu uita să treci pe la mine.

Ea se întoarse să plece.

El nu ştiu ce îl împinse să facă asta, dar o prinse de mînă şi o trase înapoi.

– Pleci în Franţa?

– Da. Bunicul meu trăieşte acolo, şi acum el e singura rudă pe care o mai am.

– Cînd vrei să pleci?

– În cîteva zile.

Vestea că ea avea să fie atît de departe îl deranjă, şi nu înţelegea de ce.

Ar fi trebuit să fie fericit că scăpa de ea, nu-i aşa?

Şi, acum cînd se gîndea mai bine, de ce nu fusese entuziasmat cînd ea îi spusese că nu se putea mărita cu el? Intenţionase el însuşi să-i spună vorbele alea.

Adam ştia că nu avea nici o logică şi asta îl înfuria.

Îi lăsă imediat mîna şi se uită după ea.

Apoi se adună şi se întoarse la lucru. Relaţia lui cu Genevieve Perry era încheiată.

Capitolul 3

Doar că ea abia începuse.

O mulţime de oameni participa la petrecere, şi toată lumea părea să se distreze.

Adam şi Cole stăteau în picioare lîngă estradă, urmărind perechile care dansau în ritm vioi, cu bătăi din picior, al orchestrei lui Billie Bob şi Joe Boy.

Isabelle şi Douglas trecură ca un vîrtej pe lîngă ei, şi chiar în spatele lor erau Travis şi soţia lui, Emily.

Dacă rîsul lor era un indiciu, cei patru se distrau de minune.

Mama Rose era încîntată de toată forfota aceea.

Stătea la una din mesele de picnic, încadrată de Dooley şi Ghost, doi prieteni de fami-

mn, şi toţi trei, observă Adam, ţineau ritmul bă-
mnd din palme şi din picioare.

Cole îi dădu un cot fratelui său.

– Cel care coboară călare dealul nu e Cla-
rence?

Adam se uită într-acolo.

– Seamănă cu el.

– Noi l-am invitat, dar ne-a refuzat pentru că trebuia să lucreze la telegraf. Cineva trebuie să fie tot timpul acolo. Poate că aduce cuiva o telegramă.

– Poate că pune pe altcineva să-ţi ţină locul, sugeră Adam.

Douglas şi Isabelle trecură iar pe lîngă ei dansînd. Cole le făcu semn cu mîna, apoi spuse:

– N-aş fi crezut niciodată că Travis sau Douglas or să se însoare, şi acum uită-te la ei.

– Sînt fericiţi şi şi-au găsit femei bune. Dar tu, Cole? Crezi că ai să te însori vreodată?

– Nu, răspunse Cole apăsat. Eu nu sînt croit pentru însurătoare. Tu eşti. Ce s-a întîm-
plat cu Genevieve? Aţi stat de vorbă?

– Da.

– Sper că ai luat-o cu uşurelul cînd ai res-
pins-o. E o dulceaţă de fată, şi i-n-aş suporta s-o
văd suferind.

– Dacă eşti îngrijorat cu privire la sentimen tele ei, n-ai de ce să fii. Ai înţeles de-a-ndoase lea. Nici ea nu vrea să se mărite cu mine.

– De ce dracu', nu?

– Situaţia ei s-a schimbat. În plus, n-am fos niciodată cu adevărat logodiţi. Ăsta a fost doa visul Mamei Rose. Ea ţine morţiş să ne vad pe toţi însuraţi.

– Trebuie că eşti fericit că Genevieve ţi-a dat drumul din cîrlig.

Adam ridică din umeri.

Se gîndi să-şi mintă fratele, apoi se răz gîndi.

Cole l-ar fi citit imediat.

– N-am fost fericit sau uşurat. Reacţia me a fost cam ciudată.

– Cum adică?

Se uită la fratele lui cînd răspunse.

– Am înnebunit.

Cole dădu din cap.

– Chiar că ai înnebunit.

– Exact cum am spus. Totuşi, Genevieve n-a ştiut.

– Asta n-are absolut nici o logică. Ai evitat-o toată săptămîna, iar acum îmi spui că vrei să te însori cu ea?

– Nu, nu asta îţi spun.

– Atunci de ce ai înnebunit?

Adam scoase un oftat adînc.

– Nu ştiu.

– Ai de gînd să dansezi cu ea?

– Nu m-am gîndit la asta. Nici măcar nu ştiu unde este.

Cole arătă spre verandă.

Mary Rose şi Genevieve aduceau plăcintele la masa cu desertul.

Amîndouă aveau peste rochii şorţuri albe. Mary Rose purta o fustă albastră şi o bluză noi, iar Genevieve era îmbrăcată în roz-deschis. Aşa cum stăteau alături, formau o pereche frumoasă.

Adam nu-şi putea lua ochii de la Genevieve. Ea îi zîmbea lui Mary Rose care îi spunea ceva.

– Genevieve e în mod sigur drăguţă, nu-i aşa? remarcă fratele lui.

– Mda, e drăguţă.

– E înaltă.

– Aşa crezi?

Adam se întoarse să se uite la orchestră. Cole nu pricepu aluzia.

– Mary Rose trebuie să se uite în sus la ea.

– Şi ce? Sora noastră trebuie să se uite în sus la toată lumea.

– N-ai de ce să o aperi. Nu-i găsesc nici u cusur lui Genevieve. Îmi plac femeile înalte. A observat ce forme frumoase are?

– Sigur că am observat. Ce urmăreşti Cole? Încerci să mă înfurii?

– Nu, încerc să te fac să-ţi dai seama că nu întîlneşti des femei ca Genevieve. E în mod sigur o scumpă.

– Atunci însoară-te tu cu ea, se răsti Adam.

Cole rîse.

– O vrei, nu-i aşa?

– La naiba, Cole...

– În regulă. Nu te mai chinui.

Adam dădu să plece, dar remarca lui Cole îl ţinu în loc.

– Se pare că Clarence se îndreaptă în-coace.

– Poate vrea să discute cu Harrison, sugeră Adam în timp ce se uita cum cumnatul său înainta şi dădea mîna cu Clarence.

– N-ai ghicit, spuse Cole cînd Clarence se întoarse spre Genevieve şi îi înmînă un plic. Trebuie să fie veşti proaste.

– Poate că nu sînt, spuse Adam, apoi îşi dădu seama cît de neconvins vorbise.

– Nimeni nu trimite veşti bune printr-o telegramă. Costă prea mult. Sigur sînt proaste.

trebuie că a murit cineva. Ar trebui să te duci să o consolezi.

– Du-te tu.

– Nu eu am fost logodit cu ea; tu ai fost.

– Pentru Dumnezeu, n-a existat nici o logodnă.

Cînd Clarence se întoarse să coboare treptele, Adam îi văzu clar expresia feţei.

– Clarence arată speriat.

– Da, spuse Cole. Nu ştie cum să plece mai repede.

Adam se uită iar la Genevieve.

– De ce nu deschide plicul? Ce aşteaptă?

– Poate vrea să se mai uite la el pînă îşi adună curajul. Nimeni nu se grăbeşte să afle veştile proaste.

– N-ar trebui să ne uităm la ea.

– De ce? întrebă Cole.

– Nu e frumos. Probabil că vrea intimitate.

Adam o văzu băgînd plicul nedeschis în buzunarul şorţului înainte de a lua plăcintă de la Harris şi de a coborî grăbită treptele.

Puse plăcinta pe masă alături de celelalte bunătăţi apoi se îndepărtă de mulţime.

Adam se forţă să-şi concentreze atenţia asupra perechilor care dansau, dar ochii i se tot îndreptau către Genevieve.

O văzu oprindu-se cînd ajunse în capăt îndepărtat al ţarcului, în apropierea hambarulu Scoase plicul, îl deschise şi citi conţinutul.

Veştile nu puteau fi bune. Chiar şi de l distanţa aceea, Adam putea vedea cît de zgu duită era.

Nu se putea ţine bine pe picioare. Se îm pletici şi se rezemă de gard întorcîndu-se c spatele, însă nu înainte ca el să vadă teama d pe faţa ei.

– Poate că ar trebui să te duci să afli care problema, sugeră Cole.

Adam clătină din cap.

– Este evident că vrea să fie singură. Dacă ne va spune care sînt veştile şi o vom putea ajuta, o vom face. Nu te mai uita aşa la mine, Cole. N-am de gînd să mă bag iar în viaţa ei personală, şi n-ai s-o faci nici tu.

– Iar? Ce tot spui acolo?

– Nu contează.

Isabelle apăru brusc în faţa lui Adam cerîndu-i să danseze cu ea.

Emily îl prinse pe Cole de mînă şi îl trase pe ringul de dans.

Adam încercă să n-o piardă pe Genevieve din ochi.

O văzu mototolind telegrama şi băgînd-o

înapoi în buzunar, dar atunci muzica începu din nou şi o pierdu în mulţime. După ce dansul se terminä, se duse în căutarea ei.

Harrison îi apăru în drum spunîndu-i că Mama Rose era pe cale să-şi deschidă cadourile.

Întrucît familia îi oferea o călătorie în Scoţia, Harrison era de părere că ar fi fost drăguţ ca el să cînte la cimpoi.

Adam se alătură surorii şi fraţilor săi pe marginea estradei şi încercă să pară interesat. Îi dădu un cot lui Cole şi îl întrebă încet dacă o văzuse pe Genvieve.

Cole clătină din cap.

Vru să spună că probabil ea era în casă, dar atunci Harrison începu să cînte, şi zgomotul ascuţit era atît de asurzitor încît fu sigur că Adam nu avea să-l audă.

– A învăţat să cînte mai bine, nu-i aşa? strigă Mary Rose.

– Nu! îi răspunseră strigînd toţi cei patru fraţi.

Sora lor nu se supără.

Continuă să-i zîmbească soţului ei şi îi dădu un brînci puternic lui Douglas cînd acesta îşi puse mîinile pe urechile soţiei lui.

Genevieve stătea în mijlocul mulţimii de

cealaltă parte a estradei şi se uita la fam Clayborne.

Expresia feţei lor era comică, dar cea a Adam i se păru cea mai grăitoare.

La fel ca fraţii şi sora lui, zîmbea, însă fiecare dată cînd Harrison încerca să ia o no înaltă şi rata, Adam se clătina vizibil.

Erau cu toţii atît de buni la inimă şi atît d loiali unul altuia!

Acum erau uniţi în a-l încuraja şi susţine p Harrison, şi deşi după zîmbetele lor forţate s vedea că muzica li se părea groaznică, ea şt că aveau să-l felicite după ce termina de cînta şi n-ar fi recunoscut în faţa nimănui din afară c interpretarea fusese mai puţin decît perfectă Or, asta însemna familia.

Doamne, cît îi invidia! Tînjea să traversez ringul de dans şi să se oprească în faţa lu Adam şi să se sprijine de el.

Voia să facă parte din această familie, dar mai presus de toate voia să fie iubită de el.

Era un vis prostesc, îşi spuse ea.

Şopti un bun rămas în direcţia Mamei Rose, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Capitolul 4

Petrecerea se încheie abia după miezul nopţii.

Călăreţi cu torţe aprinse luminau drumul spre Blue Belle pentru acei oaspeţi care locuiau în apropierea oraşului şi voiau să meargă acasă.

Oaspeţii lui Hammond rămaseră peste noapte la fermă.

Cole îi cedă patul său familiei Cohen, iar Adam îl lăsă pe bătrînul Corbett să doarmă pe priciul pe care dormise el toată săptămîna.

Pentru cei doi fraţi nu era un incovenient, căci preferau să doarmă în aer liber sub stele, departe de aglomeraţie.

Adam plecă în zori cu trei angajaţi să ducă mustangii să pască iarba dulce din Mapley Va-

ley, şi se întoarse la Rosehill abia după-amiaza tîrziu.

Cole îl aşteptă în faţa verandei. Îi întinse lui Adam o bere şi se aşează pe treapta de sus.

Nu pierdu timpul ca să-i dea vestea.

– Genevieve a plecat.

Adam nu trădă nici o reacţie exterioară. Îşi scoase pălăria, o aruncă pe un scaun din apropiere şi se aşează lîngă fratele său.

Luă un gît lung de bere şi spuse că era o zi a naibii de fierbinte.

– Arăţi obosit, remarcă fratele lui.

– Sînt obosit. Au plecat toţi oaspeţii acasă?

– Da. Ultimul a plecat pe la prînz.

– Cînd te duci în Texas să aduci vitele?

– Mîine.

Timp de cîteva minute domni tăcerea. Adam se uită la munţii din depărtare şi încerca să ignore neliniştea pe care o simţea în legătură cu Genevieve.

Imediat ce Cole îi dăduse vestea, stomacul şi gîtul i se strînseseră.

De ce plecase ea atît de brusc, şi de ce nu-şi luase la revedere de la el?

Poate nu ar fi trebuit s-o chinuiască punîndu-i întrebări, dar, la naiba, ea lăsase să-i scape că era în bucluc, şi firesţte că el voia să

cunoască amănuntele astfel încît s-o poată ajuta. Nu, decise el.

Cele cîteva întrebări ale lui nu o speriaseră într-atît încît să-şi facă bagajul şi să plece.

Motivul plecării ei trebuie că era telegrama. Îşi aminti teama pe o care o văzuse pe faţa ei după ce citise telegrama.

Atunci ar fi trebuit să se ducă la ea şi să-i ceară să aibă încredere în el.

Oftă zgomotos. Ştiu atunci ce avea să tre-buiască să facă şi deja îl apuca furia.

– La dracu'! bombăni el.

– Poftim?

– Nimic. Şi-a luat Genevieve la revedere de la cineva?

– Nu, n-a spus nimănui că pleacă. A şters-o pur şi simplu. Mama Rose e foarte tulburată din pricina asta. Spune că nu-i stă în fire lui Genevieve să plece fără să-i aducă mulţumiri. Spune că e o domnişoară bine crescută şi foarte manierată. Eu cred că pe Genevieve a speriat-o telegrama. Dar Mama Rose crede că tu ai pus-o pe goană.

Adam îşi înălţă ochii spre cer.

Genevieve trebuie să fi plecat cu unii din oaspeţi aseară.

E prea deşteaptă ca să plece de capul ei.

– S-ar putea, admise Cole. Totuşi e ciudat. Trebuia să plece călare la Salt Lake cu familia Emerson, iar ei nu părăsesc oraşul pînă mîine.

– Poate s-au hotărît să plece mai devreme.

– Pe întuneric? Sînt bătrîni, nu nebuni. În plus, erau aici azi noapte.

Neliniştea lui Adam se intensifică. Plecase ea de una singură?

Posibilitatea asta îi dădu fiori reci pe şira spinării.

Era prea inteligentă ca să facă un asemenea lucru pripit, iresponsabil.

Fără doar şi poate era conştientă de pericolul care o păştea pe o femeie singură în sălbăticie.

Femeile se codeau să vină pe aici din zonele mai îndepărtate, iar femeile drăguţe ca Genevieve erau considerate adevărate premii de unele din clanurile mai puţin civilizate din munţi.

Cole îşi urmărea atent fratele.

– Nu pari prea distrus că a plecat, comentă el.

Adam dădu indiferent din umeri.

– E viaţa ei. E liberă să facă ce vrea.

– Şi dacă a plecat de una singură?

– Eu nu pot să fac nimic în privinţa asta.

Cole zîmbi.

– Nu ţine, Adam.

– Ce nu ţine?

– Atitudinea ta de „puţin îmi pasă". Încerci să te porţi de parcă n-ai fi îngrijorat, dar amîndoi ştim că eşti.

Fratele său nu neagă.

– Tare aş vrea să ştiu ce era în telegrama aia. Indiferent ce a fost, a speriat-o. Poate că cineva apropiat ei s-a îmbolnăvit. Asta ar speria o femeie, nu-i aşa?

– Asta ar speria şi un bărbat, spuse Cole. Nu crezi că are vreun necaz, nu-i aşa?

– Nu poate fi ceva serios. Eram destul de sigur că ceva nu era în regulă, însă ea a negat. M-a privit în ochi şi mi-a spus că nu are nevoie de ajutor. A spus doar că era o problemă minoră.

– Crezi că ţi-a spus adevărul?

– Că problema ei e minoră? Da, cred. A dus o viaţă cu adevărat feritä, şi nu-mi imaginez că poate avea vreo problemă într-adevăr serioasă.

– Genevieve este cu adevărat deşteaptă, dar pînă şi oamenii deştepţi fac lucruri nebuneşti cînd sînt speriaţi.

– Ca, de pildă?

– Să călărească noaptea complet singură.

Adam refuză să creadă că ea îşi asumase un asemenea risc.

– Sînt sigur că a plecat cu cineva.

Cole nu-l contrazise.

– Poate ar trebui să te duci la oraş şi să ai o mică discuţie cu Clarence. Tu poţi intimida lumea cînd vrei, şi pariez că l-ai putea face să-şi spună ce scria în telegrama aia.

– Dacă îmi spune, îşi pierde slujba. Telegramele trebuie să fie confidenţiale.

– Şi?

Adam clătină din cap.

– Clarence are o etică înaltă. Se ridică, îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci?

– Înapoi la treabă de îndată ce îmi schimb cămaşa. Am să stau treaz jumătate din noapte ca să ajung la zi cu toate ziarele, iar mîine trebuie să îmblînzesc mustangii astfel încît să-i putem vinde la licitaţie luna viitoare, şi...

– Ai de gînd să te duci după ea, nu-i aşa?

Adam îi aruncă fratelui său o privire care sugera că-i venea să-i dea un pumn pentru că pusese o întrebare atît de prostească.

– Tu ce crezi?

Nu aşteptă răspunsul lui Cole. Urcă în camera lui, îşi scoase cămaşa şi se spălă.

Putea să jure că prosopul pe care îl folosea păstra în el parfumul de liliac, dar asta era singura amintire a faptului că Genevieve stătuse în camera lui.

Geamantanul ei dispăruse din colţ. Spaţiul din şifonier unde atîmaseră hainele ei era gol, iar bijuteriile şi agrafele de păr pe care le observase ieri pe scrin dispăruseră şi ele.

Ea nu lăsase nimic în urmă.

Totuşi amintirea zîmbetului ei persista în mintea lui, şi ştia că avea să dureze mult pînă s-o uite.

Se hotărî să-i dea zor.

Coborî la parter să mănînce ceva înainte de a se apuca de ziare. Mary Rose stătea la masa lui din bucătărie cu un toc şi o hîrtie în mînă. Zîmbi cînd îl văzu.

– Te-ai întors devreme. Ţi-e foame? Am făcut o supă, dar nu e bună ca a Mamei Rose.

– Credeam că aţi plecat acasă.

– Plecăm în cîteva minute. Voiam mai întîi să copiez reţeta asta. Ia loc şi am să-ţi aduc un castron. Ai să-mi guşti supa, nu-i aşa?

– Sigur.

Ea se ridică şi întinse mîna după şorţul pe care îl puse pe speteaza unui scaun. Adam abia ce se aşeză că şi fu imediat în picioare.

– Şorţul, spuse el.

Ea îşi puse şorţul, apoi se uită în jos la el să vadă dacă are ceva.

– Mie mi se pare în regulă.

– Nu al tău, spuse el cu o nerăbdare vădită în glas. Şorţul pe care l-a purtat Genevieve. Era al ei?

– Nu, i-am dat unul de-al Mamei Rose. Nu voiam să-şi murdărească rochia şi...

Adam i-o reteză:

– L-a dat înapoi?

– Pentru Dumnezeu, fireşte că l-a dat înapoi. Ce se întîmplă cu tine?

– Nimic. Unde e?

– Şorţul?

– Da, la naiba, şorţul! Unde e?

Ochii ei se măriră în faţa purtării lui ciudate. Lui Adam nu-i stătea în fire să-şi piardă repede calmul.

De regulă era foarte calm şi controlat. Nimic nu-l enerva.

– De ce aşti atît de supărat pentru şorţ? întrebă ea.

– Nu sînt supărat. Acum răspunde-mi. Une e?

Ea se încruntă la el ca să-i dea de ştire că nu-i plăcea atitudinea lui ursuză.

– Cred că atîmă în cuier în cameră alături de celelalte.

Pînă să termine ea de explicat, Adam era deja la jumătatea bucătăriei.

Ea îl urmă pînă în prag şi rămase acolo uitîndu-se la el cum scotocea printre paltoane, pălării, fulare, răsucindu-le pe toate părţile pînă cînd majoritatea din ele zăcea pe podea în spatele lui.

– Ai să strîngi toate astea, spuse ea. Adam, ce te-a apucat?

– Unde dracu' e?

– E cel din stînga ta cu două buzunare de dantelă. La ce-ţi trebuie?

Adam luă şorţul din cuier şi îi cercetă repede buzunarele.

Îi veni să strige de bucurie cînd scoase cocoloşul de hîrtie.

Exact cum sperase, în graba ei de a pleca, Genevieve uitase telegrama. Netezi hîrtia, se mută la lumină şi citi mesajul.

Apoi explodă.

– Împuţiţii!

– Fii atent cu vorbeşti! îl atenţionă Mary Rose.

Se apropie de fratele ei şi încercă să vadă ce ţinea în mînă.

Însă Adam împăturise deja hîrtia.

– Ce este?

– O telegramă.

– Asta e a lui Genevieve. Eram lîngă ea cînd i-a dat-o Clarence. Să-ţi fie ruşine, Adam. Nu trebuia s-o citeşti. E confidenţială.

Cole sosi la timp să audă protestele surorii lui şi să-şi dea cu părerea.

– Sigur că trebuia s-o citească. De la cine e, Adam?

– De la o femeie pe nume Lottie.

Adam se uită în sfîrşit la el. Cole îşi dădu seama din privirea lui că era vorba de ceva grav.

Totuşi, Mary Rose nu păru să observe.

– Eu ştiu ce scrie, anunţă ea.

Adam se întoarse spre ea.

– Ştii?

– Da.

– Şi n-ai spus nimănui?

– Nu ţipa la mine, se stropşi ea. Genevieve mi-a spus că prietena ei aştepta un copil şi i-a promis că soţul ei îi va trimite o telegramă ca să-i dea de ştire dacă e fată sau băiat.

– Aşa e?

Mary Rose aprobă din cap.

– A născut o fetiţă, spuse ea. Nu înţeleg de

«Trebuie să te agiţi atît privitor la problemele «Icuiva şi...

Se opri căci Cole o luă de umeri şi îi sugeră «ă se uite bine la expresia feţei lui Adam.

Fratele lor arăta furios.

– Cît e de rău?

Ca răspuns, Adam îi întinse telegrama. Cole citi mesajul cu glas tare:

„Fugi ca să-ţi salvezi viaţa. Ei ştiu unde eşti. Vin după tine".

– Doamne sfinte! strigă Mary Rose.

Cole fluieră.

– Împu...

– Cum poate cineva să-i facă rău unei femei atît de dulci şi iubitoare? întrebă Mary Rose.

– Parcă spuneai că nu e în bucluc, spuse Cole.

– Aşa mi-a spus ea, bombăni Adam.

– Te-a minţit.

– Bineînţeles că m-am minţit.

Mary Rose clătină din cap.

– Trebuie că a avut un motiv bun ca să nu ne implice şi pe noi.

– Sîntem deja implicaţi dacă necazul vine aici, răspunse Cole.

– Credeam că am devenit prietene bune în săptămîna care a trecut. Se purta de parcă nu

avea nici o grijă pe lume. Ai de gînd să te duc după ea, Adam?

– La dracu', da.

– Mama Rose o să-şi iasă din fire de îngrijorare cînd o să audă despre treaba asta.

Adam se uită insistent la sora lui.

– N-o să audă. Nu există nici un motiv s-o îngrijorăm.

– Da, ai dreptate, îl aprobă Mary Rose. Nu am să-i spun.

Adam porni către uşă, dar Mary Rose îl prinse de braţ.

– De ce eşti atît de mînios?

– E al dracului de supărător să las baltă totul şi să plec în urmărirea ei, şi nu-mi prea place să ştiu că necazul vine la Rosehill. Cole, va trebui să-ţi amîni călătoria în Texas cu o săptămînă sau două şi să stai pe aici.

– S-a făcut.

– Dacă cineva vine după Genevieve...

– Ştiu ce am de făcut.

Adam părăsi Rosehill un sfert de oră mai tîrziu.

Genevieve era pe cale să afle care era adevăratul necaz.

Capitolul 5

Genevieve se străduia din greu să nu-i fie frică şi eşua mizerabil.

Stătea în faţa focului de tabără cu picioarele strînse sub ea, ţinînd o armă într-o mînă iar în cealaltă o creangă groasă.

Era o noapte fără stele şi era atît de întuneric încît nu vedea dincolo de cercul focului.

Pînă acum n-o deranjase întunericul, nici chiar în copilărie, dar e drept că trăise mereu într-o casă solidă aflată în inima oraşului, cu zăvoare la fiecare uşă şi un tată şi o mamă care aveau grijă de ea.

Acum era complet singură în mijlocul pădurii, cu tot soiul de animale sălbatice care bîntuiau în prejur în căutare de hrană.

Nu vedea prădătoarele dar ştia că erau

acolo pentru că le auzea, şi asta făcea ca întunericul să fie şi mai îngrozitor.

Noaptea, pădurea ţipa de viaţă. Fiecare moment era multiplicat.

O rămurică trosni în apropiere şi Genevieve tresări, iar inima îi bătu nebuneşte.

Era sigură că un animal provocase zgomotul şi începu să se roage fierbinte să nu fie decît un iepure.

Numai Dumnezeu ştia ce avea ea să facă dacă vreun leu de munte sau un urs intra în tabăra ei.

Începu să fredoneze în surdină unul din cîntecele religioase preferate ca să-şi ia gîndul de la întuneric, pînă cînd îşi dădu seama că imnul era despre moarte şi izbăvire.

Atunci se opri şi se rezemă de copacul din spatele ei.

Îşi întinse încet picioarele, îşi puse o gleznă peste cealaltă şi îşi impuse să nu se mai gîndească la asemenea lucruri nebuneşti.

Avea să treacă de noaptea asta la fel cum trecuse de celelalte două.

Avea să stea cu ochii deschişi şi cu simţurile ascuţite. Somnul ieşea din discuţie.

Nici nu-l auzi pe Adam venind.

Acum era complet singură, iar în secunda

...ltore el şedea lîngă ea cu arma ei în mînă.

...a se sperie atît de tare cînd îl văzu încît ...Sări înapoi, se lovi cu capul de copac şi ...a din nou.

Işi simţea inima în gît. Cum Dumnezeu reu-...o să se aşeze lîngă ea fără să facă zgomot?

De îndată ce avea să-şi găsească vocea, ...iar asta avea să-l întrebe.

El nu-i spuse o vorbă. Ea îl văzu lăsînd ...rma pe pămînt, între ei.

Se uită prosteşte la armă, apoi ridică ochii ...pre el

În viaţa ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva.

Deşi el nu părea fericit să o vadă. Mînia lui era mai mult decît vizibilă în ochii lui întunecaţi şi în maxilarele încleştate.

Ei îi venea să-l îmbrăţişeze. În schimb se încruntă şi îşi duse mîna la inimă.

– M-ai speriat, Adam.

El nu avu nimic de spus în privinţa asta. Ea trase încă o dată aer în piept şi recunoscu:

– Nu te-am auzit venind.

– Nici nu trebuia să mă auzi.

Se uitară mult timp unul în ochii celuilalt.

El încerca să se calmeze şi îşi tot spunea că o găsise la timp, că nu i se întîmplase nimic

cumplit, că era bine mersi deocamdată.

Uşurarea îi spori mînia şi, sincer să fie în faţa lui Dumnezeu, îi venea s-o sărute şi în acelaşi timp s-o scuture bine ca să-i vină minte la cap. Însă nu cedă nici unei tentaţii din astea două.

Ea era atît de recunoscătoare că nu mai era singură încît ochii i se umpluseră de lacrimi.

El le văzu.

– Ce cauţi aici?

– M-am oprit aici. Tu ce cauţi aici?

– Am venit după tine.

Ochii ei se măriră.

– Serios? De ce?

El nu îi explică ci îi puse altă întrebare.

– De ce ai plecat atît de brusc de la fermă?

Ea îşi îndreptă privirea către foc.

– Am considerat că era timpul să plec.

– Ce răspuns e ăsta?

– Vorbeşte mai încet, şopti ea.

– De ce?

– Nu vreau să... Animalele au să...

– Ce-i cu animalele?

– Dacă ne aud au să ştie că sîntem aici şi au să vină în tabără.

El se strădui să nu zîmbească.

– Animalele se mai iau şi după miros.

– Puţin mai înainte am auzit un leu de munte.

– N-o să te deranjeze.

– Eşti sigur?

– Da.

Ea se destinse vizibil. Cînd se întoarse spre el, braţul ei se frecă de al lui.

– În noaptea asta nu sînt stele.

– De ce ai plecat în timpul nopţii fără să-ţi iei la revedere de la cineva? De ce ai fost atît de găbită?

Ştia deja răspunsul, dar era curios să vadă dacă ea avea să-i spună adevărul.

Dacă i-l spunea, ar fi fost o noutate. Fruntea i se întunecă la gîndul că era o mincinoasă de mîna întîi.

– Ştiu că eşti furios, dar...

El i-o reteză.

– La dracu', da, sînt furios.

– De ce?

– Nu-ţi dai seama ce putea să ţi se întîmple? O femeie frumoasă ca tine n-o şterge călare în pustietate fără o escortă. Te-a apucat dorul de moarte, Genevieve? Ştiu că eşti deşteaptă dar, sincer să fiu, nu-mi imaginez cum de ai făcut aşa o prostie. Nu-ţi pasă de pericolul în care eşti?

– Sînt perfect în stare să-mi port singură de grijă, şi dacă ai făcut atîta drum doar ca să mă iei la zor, ai pierdut timpul de pomană. Întoarce-te acasă.

Se străduise să pară la fel de mînioasă ca el, dar era atît de zăpăcită în clipa de faţă încît nu ştia dacă reuşise sau nu.

El o considera frumoasă. Aşa îi spusese. Comentariul, făcut întîmplător în toiul moralei lui usturătoare, o luase prin surprindere.

Nimeni nu-i spusese vreodată că era frumoasă, şi nici ea nu se considerase vreodată aşa. Era clădită total anapoda.

Era prea înaltă, prea slabă, şi avea părul prea scurt. Totuşi Adam o considera frumoasă.

El nu-şi imagina ce o apucase din senin.

Se uită lung în gol, cu o expresie visătoare în ochi.

Umbra unui zîmbet îi plutea pe faţă, şi dacă el n-ar fi ştiut despre ce era vorba de fapt, ar fi crezut că ea vibrează cu ochii deschişi.

O auzi oftînd. Un oftat adînc şi prelung, genul de oftat pe care îl scot femeile după ce au fost satisfăcute.

Ah, la dracu', îşi spuse el, nu era timpul să se gîndească la astfel de lucruri.

– Erai pe cale să-mi spui de ce ai părăsit

ferma în tîmpul nopţii fără o vorbă, îi aminti el cu un glas care semăna cu mormăitul unui urs.

Vorbele lui o smulseră din visare.

– Nu era toiul nopţii. Era seară, şi atunci am vrut să-mi iau la revedere, sincer am vrut, dar mă grăbeam şi nu mai era timp.

– Evident că nu. Vrei să-mi spui de ce te grăbeai aşa de tare?

– Nu.

Răspunsul ei scurt nu-l mulţumi. Îşi păstră răbdarea şi spuse:

– Ai lăsat ceva în urma ta.

– Serios? Ce am lăsat?

– Telegrama.

Ea închise ochii.

– Ai citit-o, nu-i aşa?

– Oh, da, am citit-o.

Ea auzi un foşnet slab şi apucă creanga cu ambele mîini în timp ce scrută întunericul.

– Cred că e cineva acolo. Ai auzit adineaori zgomotul ăla?

– E doar vîntul care împrăştie frunzele.

– Eu nu sînt atît de sigură, şopti ea.

– Eu sînt. Nu prea ai stat sub cerul liber, Genevieve, nu-i aşa?

Exagerarea lui era evidentă.

– Nu. Pentru mine e o aventură.

– Tremuri.

– Din cauza răcorii nopţii. Recunosc că eram puţin nervoasă pînă să vii tu. Acum nu mai sînt. Mă bucur că eşti aici, Adam, chiar dacă eşti supărat pe mine.

– E un orăşel la mai puţin de cinci mile de aici. Familia Garrison e un cuplu cu adevărat cumsecade care trăieşte la periferie. Închiriază camere. Dacă ai fi întrebat...

– Nu-mi permit să mai cheltuiesc nici un ban, îl întrerupse ea. Călătoria la Rosehill a costat mai mult decît anticipasem. În plus, n-ar mai fi fost o aventură dacă luam o cameră pentru noapte. Experimentez viaţa. Nu mă mulţumesc să citesc despre ea în cărţi cum faci tu.

El ignoră înţepătura.

– Acum ai putea să laşi creanga aia. Ce aveai de gînd să faci cu ea?

Ea o aruncă înainte de a-i răspunde.

– Voiam să gonesc animalele cu ea.

El nu rîse de ea, ci o privi de parcă era nebună. Ea ridică din umeri.

– La vremea respectivă mi s-a părut o idee bună.

– Ai o armă, îi aminti el.

– Ştiu că am o armă. Speram că nu va trebui s-o folosesc. Eu sînt intrusa aici. nu ani-

malele sălbatice. Asta e casa lor.

– Ai mai tras vreodată cu arma?

– Nu.

Răspunsul ei îl înfurie din nou. Era o minune că o găsise întreagă. Chiar nu avea minte deloc?

– Ai de gînd să-mi faci iar morală, nu-i aşa?

– Nu aveai ce căuta aici singură. Nu eşti deloc pregătită. De ce nu mi-ai spus adevărul la Rosehill? De ce m-ai minţit?

– N-am vrut să te mint.

– Atunci de ce ai făcut-o?

Ea se apropie de el şi se rezemă de copac.

– Problemele mele nu sînt treaba ta. Fraţii tăi te-au făcut să vii după mine, nu-i aşa?

Întrebarea era atît de caraghioasă încît lui îi veni să rîdă.

– În afară de tine?

– Răspunde-mi, Genevieve.

– Nimeni nu vrea să-mi facă rău.

– Tu spui vreodată adevărul?

– Da, de obicei îl spun, răspunse ea. Dar asta e problema mea, nu a ta, şi nu vreau să te implici.

– Foarte rău. Sînt deja implicat. Ai să-mi spui totul.

– Ba nu, n-am să-ţi spun, şi nu e treaba ta

să încerci să te bagi în viaţa mea. Ai putea să fii rănit sau chiar omorît, Doamne fereşte. Nu pot lăsa să se întîmple asta. Cu cît ştii mai puţin, cu atît mai bine. Problemele mele nu te privesc.

– Conform spuselor lui Lottie, cei care te urmăresc vin la Rosehill. Asta mă priveşte, e şi problema mea.

– Asta nu se va întîmpla. Am plecat de la fermă, aşa că n-au să mă caute acolo. Am avut grijă să fiu văzută părăsind Blue Belle şi îndreptîndu-mă spre vest.

– Apoi ai luat-o spre sud.

– Da.

– Vorbeşte-mi despre Lottie. Cine e?

– O prietenă pe care am cunoscut-o cînd am intrat în cor. E foarte cumsecade, dar are tendinţa să exagereze.

– Chiar aşa?

– Sincer, nimeni nu vrea să-mi facă rău.

Mîna lui poposi pe a ei.

– Ai să-mi spui totul despre necazul în care eşti, dar mai întîi spune-mi cine te urmăreşte.

Ea era prea obosită ca să-l mai ducă cu vorba, iar el era prea insistent.

– Predicatorul mă urmăreşte.

El înălţă o sprînceană.

– Predicatorul?

– Îl cheamă Ezekiel Jones. Dar nu e numele lui adevărat. Într-o zi a hotărît că avea chemare şi şi-a schimbat numele în Ezekiel ca să sune mai important. El şi alţi trei au vizitat biserica la care mergeam în mod regulaat... Cred că ţi-am spus că şi Mama Rose mergea la biserica aia. Acolo ne-am cunoscut. N-am întrebat-o niciodată, dar sînt sigură că-l plăcea pe Ezekiel. Toată lumea îl plăcea. Era foarte carismatic şi mieros la vorbă.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Adam oftă, îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o trase lîngă el.

– De ce te urmăreşte predicatorul?

– Am cîntat în corul lui.

El o strînse ca s-o facă să continue. Chiar că era exasperant.

Era greu să scoţi ceva de la ea, dar noroc că el era un om răbdător.

– Vrea să-ţi facă rău pentru că ai cîntat în corul lui?

– Nu cred cu adevărat că vrea să-mi facă rău, insistă ea. Mă vrea înapoi în cor.

– De ce?

– Pentru că eu sînt bonul lui de masă. Cînd cînt eu în cor, audienţa creşte.

– Ah, acum înţeleg. Cresc şi donaţiile, nu-i aşa?

– Da. Se pare că oamenilor le place vocea mea.

– Înţeleg de ce le place.

Ea zîmbi.

– Înţelegi?

– Da, înţeleg.

– Ştii ce, Adam? Mă faci să mă simt în totală siguranţă.

El rîse. Acum că ştia care era problema ei, supărarea i se domoli.

Problema nu era serioasă, în definitiv. Era doar o pacoste, şi încă una pe care el putea s-o rezolve repede.

– Te fac să te simţi în siguranţă? Dacă ai şti ce gînduri aveam în legătură cu tine venind încoace nu te-ai mai simţi aşa.

Ea nu-şi dădea seama dacă el glumea sau nu.

– La ce te gîndeai?

– Nu contează. Mi-ai spus tot?

– Da, sigur că ţi-am spus.

– N-ai lăsat nimic pe dinafară?

– Doamne, bănuitor mai eşti! N-am nici un secret faţă de tine. Ştii tot ce e de ştiut. Zău.

– Dacă mi-ai spus adevărul...

– Ţi l-am spus, îl întrerupse ea.

– Atunci e o problemă foarte simplu de rezolvat.

– Zău?

Nerăbdrea din glasul ei îl făcu să zîmbească.

– Da, este. Nu pricep de ce nu mi-ai spus de Ezekiel cînd eram la Rosehill. Asta ar fi simplificat lucrurile.

– Ţi-am explicat de ce nu m-am destăinuit ţie. Nu voiam să te implici. Ezekiel Jones nu e un om chiar de treabă, Adam. El nu acceptă un nu ca răspuns.

– Tu i-ai spus nu?

Ea îşi rostogoli ochii spre cer.

– Categoric da.

– Şi?

– M-a încuiat într-o cameră.

– Chiar aşa? întrebă el cu un glas moale care îi dădu fiori reci.

Privirea ochilor lui o înspăimîntă şi îşi dădu seama o dată în plus ce adversar periculos putea fi. Se simţi dintr-o dată fericită că îl avea de partea ei.

– Da, spuse ea. A trebuit să ies pe fereastră ca să fug de el şi de cei doi oameni de încredere ai lui. Mi-am rupt cea mai bună fustă.

– Tare aş vrea să-mi fi spus ceva despre asta mai devreme. Dacă nu aveai încredere în mine, puteai să-i spui lui Harrison despre Ezekiel. El e procuror şi sînt sigur că ar fi recurs la vreo acţiune legală ca să-l descurajeze pe acest om.

– Ar putea să-l împiedice pe Ezekiel să mă urmărească şi să mă ameninţe?

– Nu, dar eu aş putea, îi răspunse el liniştit.

– Cum?

El nu vru să-i explice. Ea se gîndi cîteva minute, apoi clătină din cap.

– Nu vreau să faci nimic. Ezekiel nu are cum să ştie unde sînt eu acum, şi după ce ajung la Salt Lake şi iau trenul către New York am să scap de el pentru totdeauna.

– Genevieve, dacă eu te-am găsit, de ce crezi că predicatorul nu te va găsi?

– Pentru că tu ai trăit în munţi cea mai mare parte a vieţii şi ştii cum să iei urma cuiva, dar Ezekiel a trăit mereu la oraş. Nu mă va găsi, şi cu siguranţă nu mă va urmări pînă pe coasta de est doar ca să mă aducă înapoi în corul lui.

– Salt Lake nu e chiar după colţ. Dacă goneşti tare, îţi ia cel puţin patru zile să ajungi acolo. Jones te poate ajunge din urmă în oricare din orăşelele prin care va trebui să treci.

– Dacă m-ar urmări.

– Te-ar îngrijora să ştii că e doar cu o zi în urma ta?

– Da. Poate ar fi o adevărată pacoste. Dacă m-ar urmări, ai şti?

Fireşte că ar fi ştiut.

După atîţia ani petrecuţi în munţi, i se dezvoltase un al şaselea simţ privitor la astfel de lucruri.

Pielea de pe ceafă începea să-l furnice şi în oase i se instala o neliniştе pînă o lua înapoi pe urme ca să se asigure că instinctele nu-l înşelau.

Aşa făcuse cînd pornise în urmărirea Genevievei, şi aşa ştiuse că Ezekiel şi alţi doi chiar erau pe urmele ei.

Poate că Jones nu ştia cum să urmărească pe cineva, dar unul din acoliţii lui ştia în mod sigur.

Dacă Genevieve mai stătea unde se afla acum, cei trei ar fi pus mîna pe ea cel tîrziu în după-amiaza următoare.

Adam se gîndi să-i spună acum despre Jones, dar se hotărî s-o lase să doarmă bine mai întîi.

Arăta extenuată şi avea nevoie de odihnă. A doua zi putea să-şi facă griji cît voia.

Ea aşteptă ca să-i răspundă la întreba
însă el schimbă subiectul.

– Ai putea lua diligenţa de la Gramby şi
te va duce pînă la Salt Lake. Ai destui bani să
cumperi bilet?

– Am exact cît îmi trebuie pentru biletul d
tren.

– Ar trebuie să mergi cu diligenţa. Am să-
dau ce bani am la mine, dar nu sînt mulţi
Banca era închisă cînd am plecat din Blue
Belle şi n-am vrut să aştept.

Ea căscă, se scuză, apoi îi spuse în termeni
categorici că nu va lua nici un cent de la el.

– N-am împrumutat niciodată ceva de la cineva, şi n-am să încep acum. Am să mă descurc.

Capul ei căzu pe umărul lui.

El încercă să se concentreze asupra conversaţiei, dar ea se cuibări lîngă el, şi trupul ei cald şi moale se dovedi a fi o mare piedică în calea concentrării.

Mirosea atît de bine şi pielea ei era catifelată şi netedă exact cum şi-o imaginase el. Îşi plimbă degetele pe braţul ei şi zîmbi cînd o simţi înfiorîndu-se.

Era caldă ca o pisicuţă şi încăpăţînată ca un catîr.

– Sînt foarte fericită că ai venit după mine şi să-mi pară rău să te văd plecînd cînd ajungem la Gramby. Va trebui să mă escortezi pînă acolo.

– Chiar aşa?

– Ai să-ţi faci griji pentru mine dacă nu mergi cu mine pînă la Gramby. Gîndeşte-te la asta ca la o aventură, Adam.

– Îţi plac aventurile, nu-i aşa?

– Da, îmi plac.

– Atunci ar trebui să fii fericită că nu te-ai măritat. Ar fi trebuit să te stabileşti la casa ta.

– Cu bărbatul potrivit, căsătoria ar fi cea mai minunată aventură din toate, iar cînd îl voi găsi, n-am să-i mai dau drumul.

Lui îi păru rău că adusese vorba de căsătorie.

Gîndul că un alt bărbat ar fi avut o astfel de aventură cu Genevieve îl irită.

Se simţea posesiv faţă de ea şi nu înţelegea de ce.

– Dormi, Genevieve. Eşti obosită.

Ea închise ochii.

– Nu prea am dormit în ultimele două zile.

– Cred că n-ai de gînd să dormi în poziţie şezîndă. N-ai un sac de dormit la tine?

– Ba da, dar nu vreau să-l folosesc.

– De ce?

– Şerpii, bolborisi ea, dintr-o dată cuprinsă de panică.

– Ce-i cu ei?

– Se strecoară înăuntru şi ţi se încolăcesc în jurul picioarelor.

– Ţi s-a întîmplat vreodată asta?

– Nu, dar s-ar putea, şi nu vreau să risc. Mă simt foarte bine unde sînt, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai atinge de sacul meu de dormit. Mi-am pierdut o oră rulîndu-mi rochiile în el, şi dacă îl desfaci au să se şifoneze.

El renunţă să se certe cu ea. Dacă ea voia să stea în şezut toată noaptea, el n-avea nimic împotrivă.

– Eşti o femeie foarte încăpăţînată.

– Ba nu sînt. Sînt raţională.

Adam se îngriji de calul lui, apoi îşi aduse sacul lui de dormit şi îl puse pe pămînt de cealaltă parte a focului. După ce mai aruncă nişte lemne în foc, se întinse peste sac, îşi puse mîinile sub cap şi se uită la cerul negru gîndindu-se cum avea să se descurce cu reverendul Ezekiel Jones şi prietenii lui.

– Adam?

– Credeam că dormi.

– Aproape, şopti ea. Pot să te întreb ceva?

– Sigur. Ce vrei să ştii?

– Te-ai gîndit vreodată să te însori cu mine?

– Nu.

Răspunsul lui fu rapid şi brutal de sincer, dar ea nu păru jignită.

El se uită la ea mult timp. Nu-şi imagina de ce se simţea atît de atras de ea, şi, dacă n-ar fi ştiut mai bine, s-ar fi gîndit că se purta ca un bărbat îndrăgostit.

Posibilitatea îl nelinişti.

Era mulţumit de viaţa lui, îşi reaminti sieşi, şi nu avea de gînd să schimbe ceva.

Tocmai era pe cale să adoarmă cînd ea îi vorbi din nou.

– Te-am visat.

Capitolul 6

El se gîndi că avea să trebuiască s-o ducă pînă la Gramby. Măcar atît putea să facă pentru ea, şi nici nu avea altă şansă.

Ea avea dreptate în privinţa faptului că dacă nu o însoţea avea să-şi facă griji pentru ea. În plus, n-ar mai fi scos-o la capăt cu familia lui dacă nu o escorta şi se asigura că ea urca în diligenţă.

Se gîndise s-o ducă înapoi la Rosehill şi să-l lase pe Harrison să întreprindă vreo acţiune legală ca să-i descurajeze pe Jones şi pe acoliţii lui, însă era aproape sigur că ea ar fi şters-o din nou şi el ar fi sfîrşit tot prin a se duce după ea.

Se simţea răspunzător faţă de ea pentru că că era complet singură.

Îi plăcea sau nu, deocamdată era legat de ea, şi deşi nu-i stătea deloc în fire, era hotărît să se amestece în viaţa ei.

Ea îl visase. Se părea că nu putea trece peste acest anunţ uluitor. Dacă intenţionase să-l uluiască, reuşise de minune.

Rămas fără grai, se uită lung la ea şi aşteptă să-i explice cum de se întîmplase una ca asta. Însă ea adormise.

Nu se trezi cînd el o ridică în braţe şi o duse către sacul lui de dormit. O instală şi se aşeză lîngă ea.

După ce îşi scoase cizmele, îşi întinse picioarele, se rezemă de copac şi închise ochii.

Chiar şi în somn ea îl chinuia. Ea se întoarse pe-o parte şi se ghemui lîngă el, şi tocmai cînd el era pe cale să aţipească, mîna ei adormită îi poposi în poală.

El se trezi de-a binelea. Îi mută repede mîna, dar nu trecu nici un minut că mîna căzu înapoi, de data asta mai aproape de coapsele lui.

El strînse din dinţi şi încercă să oprească gîndurile imposibile care îi veneau în minte.

Ar fi putut să se ridice şi să se mute în partea cealaltă a taberei, dar dintr-un motiv anume se simţi silit să rămînă lîngă ea.

E inutil de spus că nu prea dormi în noaptea aceea.

Se trezi înainte de a se crăpa de ziuă; ea se trezi două ore mai tîrziu. Era foarte veselă şi proaspătă; el era întors pe dos şi ursuz. Ei îi plăcea să vorbească dimineaţa; el prefera tăcerea.

Pe la prînz, Adam ajunsese la concluzia că se deosebeau precum ziua de noapte.

Cînd el voia să ajungă undeva, nu lăsa nimic să-i distragă atenţia.

Ea voia să se oprească şi să miroasă toate florile din cale. El rareori zîmbea; ea rîdea mult.

Cel mai mult rîdea de el că era exagerat de protector cu ea.

Ea părea să nu-şi facă griji privitor la ceva şi îi spunea că, după părerea ei, el îşi făcea mult prea multe griji.

Cea mai mare diferenţă dintre ei consta în atitudinea lor faţă de străini.

El era instinctiv precaut şi neîncrezător. Ea era exact invers.

Încrederea ei în semeni îl uluia. Ea îi saluta pe toţi cei pe care îi întîlnea de parcă erau prieteni de cînd lumea, şi petrecea mult prea mult timp în discuţii.

Cînd se opriră pentru a le da cailor răgaz să

se odihnească, el îi aminti ce îi spusese ea la Rosehill.

– Nu poţi să ai încredere în nimeni în ziua de azi. Ţii minte că mi-ai spus asta?

– Sigur că ţin minte, dar mă refeream la faptul că în ziua de azi nu poţi avea încredere în nimeni care are putere prin funcţia lui. Cît mai e pînă ajungem la Gramby?

– Asta depinde numai de tine. Dacă insişti să te opreşti şi să vorbeşti cu toţi străinii pe lîngă care trecem, nu vom ajunge acolo pînă mîine.

– Şi dacă nu vorbesc cu nimeni?

– Gramby e la vreo cinci ore depărtare. Dacă vom călări întins, am putea fi acolo înainte de cină.

Ea îşi îmboldi calul astfel încît să poată călări alături de el.

– Am de ales? Dacă da, aş prefera să nu mă gîndesc. Îmi place să cunosc oameni noi şi să le aud poveştile. Cred că şi ţie.

El zîmbi în ciuda lui însuşi.

– Oare?

– Da, insistă ea. M-am uitat prin cărţile din biblioteca ta şi am văzut cîteva biografii. Este evident că îţi place să citeşti despre experienţele altora. Şi mie îmi place să citesc despre

ele, dar îmi place şi să aud de la sursă aventurile oamenilor. Fireşte, trebuie să-i faci mai întîi să se simtă în largul lor, ceea ce înseamnă că trebuie să nu te mai încrunţi tot timpul şi să arăţi atît de ameninţător. Oamenii sînt timizi în faţa bărbaţilor înarmaţi care arată de parcă sînt gata să-i împuşte dacă spun ce nu trebuie. Ai vreo idee ce aer intimidant ai? Eşti atît de mare, şi cu siguranţă ai observat că lumea dă înapoi în faţa ta. Poate dacă ai lăsa armele...

– Nu, o întrerupse el pe un ton categoric.

– Nu e politicos să-ţi spun asta, dar să ştii că sperii oamenii.

El rîse. Ea nu ştiu ce să înţeleagă din asta.

– Vrei să sperii oamenii?

– Nu, nu m-am gîndit pînă acum la asta, dar presupun că da, vreau.

– De ce?

– Pentru că mă vor ocoli cu grijă, de aia. Am învăţat să nu am încredere în nimeni, şi pînă te urc în diligenţă la Gramby mă simt răspunzător pentru siguranţa ta.

– Nu eşti răspunzător pentru mine.

El nu avea de gînd să se certe cu ea.

– Aşadar preferi să dormi şi la noapte sub cerul liber?

– Nu văd nici un motiv să mă grăbesc.

– Şi cum rămîne cu Ezekiel Jones? Nu eşti îngrijorată din cauza lui?

– Nu. De acum a renunţat să mă mai caute.

Era cea mai bună ocazie să-i spună că se înşela şi că Ezekiel o urmărea, dar Adam tăcu încă o dată.

Nu voia ca ea să se frămînte, şi dacă ea ar fi ştiut că el intenţionează să stea de vorbă cu Ezekiel probabil că ar fi făcut o criză.

Predicatorul o speria, şi Adam era hotărît să pună capăt cît mai repede acestei hărţuiri.

Ea se uita la el aşteptînd un răspuns la o întrebare pe care el nu o auzise. O rugă să repete întrebarea.

– Spuneam că eu n-am un program de care să mă ţin, dar tu ai, nu-i aşa? Sînt sigură că ai o grămadă de lucruri de făcut cînd te întorci acasă.

– Întotdeauna e de lucru.

– Fraţii tăi vor avea grijă de fermă cît timp eşti tu plecat. Probabil că sînt foarte mulţumiţi că, în sfîrşit, ai plecat de la Rosehill. Ştiu sigur că n-ai trecut niciodată dincolo de munţii care înconjoară ferma.

– De unde ştii asta?

– Ţi-am citit toate scrisorile către Mama Rose, nu mai ţii minte? Ai fost atît de ocupat cu

construirea fermei încît ai uitat de visul tău. Apropo, Adam, nu m-am hotărît dacă vreau sau nu să iau diligenţa pînă la Salt Lake. Pare o chelutială inutilă. Am un cal zdravăn, adăugă ea aplecîndu-se şi mîngîind cu afecţiune iapa.

– Eram foarte tînăr cînd am scris scrisorile alea, iar tu ai să iei diligenţa.

– Majoritatea scrisorilor le-ai scris cînd eram adolescent, dar sînt şi unele pe care le-ai scris doar cu doi ani în urmă.

Răspunsul lui fu un ridicat din umeri indiferent. Am călătorit mai departe în tăcere, fiecare cu gîndurile lui.

La vreo cincisprezece mile în afara orăşelului, trecură pe lîngă o familie care mergea pe jos în urma unei căruţe încărcată de lucruri.

Genevieve rămase alături de Adam pînă cînd familia ajunse pe creasta dealului, apoi îşi întoarse brusc iapa şi o luă înapoi. El nu avu de ales, aşa că o urmă.

O prinse din urmă la timp ca să o audă invitîndu-i pe străini să ia masa cu ea.

Erau cinci cu toţii, o pereche tînără cu două fetiţe în jur de cinci sau şase ani şi un bărbat în vîrstă despre care Adam presupuse că era bunicul şi patriarhul familiei.

Fetiţele se uitau fascinate la Genevieve, dar

lor se uita la bunic aşteptînd decizia lui. avea o expresie de nerăbdare şi dispe-

Cei doi bărbaţi îl studiau circumspecţi pe m. Cel tînăr îşi luă fiicele şi le împinse în tele lui.

Adam îi înţelese perfect gestul protector. În ul bărbatului, şi el ar fi făcut acelaşi lucru. totdeauna era mai bine să te asiguri decît îi pară rău.

Totuşi, fetiţele nu erau speriate de el. Nici nu-l prea băgau în seamă.

Chicoteau şi îşi iţeau căpşoarele ca să se ite la Genevieve.

– Adam, aş vrea să ţi-i prezint pe domnul James Meadows şi familia lui.

Bărbatul mai în vîrstă făcu un pas înainte. Era înalt, jalnic de slab şi avea părul alb ca neaua.

Adam îi dădu în jur de şaizeci şi cinci, şaptezeci de ani. Bătrînul îi întinse mîna.

Adam i-o strînse.

– E o plăcere să vă cunosc, domnule.

– Cei de acasă îmi spun James, şi aş fi încîntat să faci la fel, spuse bătrînul cu un puternic accent sudist. Aceştia sînt fiul meu Will, şi soţia lui, Ellie. Cele două mori stricate sînt

Annie şi Jessie. Se vede că sînt gemene, adăugă el cu mîndrie. Jessie e cea căreia i lipsesc dinţii din faţă.

Will înaintă şi dădu mîna cu Adam. Era un bărbat voinic cu umeri largi şi mîini muscu loase.

După braţele zdravene şi pielea arsă de soare, Adam îşi dădu seama că făcea munc grele în aer liber.

– Sînteţi pistolar? întrebă Will, prudent.

– Nu, sînt fermier.

Will păru că nu-l crede. Genevieve îi arunc o privire de „Ţi-am spus eu că aşa arăţi", apo se întoarse iar spre familia Meadows.

– Adam chiar că arată a pistolar, dar în rea· litate e fermier. El şi fraţii lui stăpînesc un terito· riu mare lîngă Blue Belle.

– E pămîntul dumitale? îl întrebă James pe Adam.

– Da, domnule, răspunse Adam.

James îi făcu fiului său un semn de încura- jare. Acesta păşi imediat înainte din nou. În- cercă să nu pară excesiv de interesat cînd întrebă:

– Sînteţi în căutare de mînă de lucru?

– Niciodată nu-mi strică un ajutor în plus, răspunse Adam. Cauţi o slujă?

– Da, domnule. Pot să fac orice muncă îmi dai fără să mă opresc decît cînd e terminată. Sunt un muncitor bun, domnule, şi sînt puternic, cu adevărat puternic.

– Munca la fermă e grea, îl atenţionă Adam.

– Nu mă tem eu de ea, răspunse Will.

– Atunci, ai căpătat o slujbă.

– Ne îndreptăm spre un nou început. În sud slujbele au secat, explică Will. Unde exact se află ferma dumneavoastră?

Adam le spuse cum să ajungă la Rosehill.

– O să vă ia două săptămîni bune de mers pe jos pînă acolo. Pînă atunci eu am să fiu acasă, dar în caz că nu sînt, spune-i fratelui meu Cole că eşti acolo să munceşti.

– O să ajungem fără nici o problemă, spuse Will.

Soţia lui îl apucă de braţ şi îl îmbrăţişă. Avea lacrimi în ochi şi încerca din greu să şi le stăpînească.

– Aş putea şi eu să-ţi fiu de folos, spuse James. Mi-au rămas în faţă cîţiva ani buni de muncă.

– De ce să nu vorbim despre asta în timpul mesei? propuse Genevieve.

James arăta de parcă era pe punctul să refuze invitaţia.

Adam bănuia de ce. Era evident că familia fusese lovită de vremuri grele şi probabil că îşi cheltuise toţi banii.

Hainele lor erau atît de ponosite încît ar fi trebuit să fi fost aruncate.

Fetiţele erau în picioarele goale, dar în afară de murdăria de pe picioare erau imaculat de curate.

Toţi arătau lihniţi de foame.

Genevieve nu avea de gînd să i se răspundă printr-un refuz.

– Noi plănuim un picnic, anunţă ea. Şi ne-ar face mare plăcere să mîncaţi cu noi. Mîncare e din belşug şi nu vreau să se irosească. Nu-i aşa, Adam?

Întreaga familie se întoarse să audă răspunsul lui.

– Da, aşa e, răspunse el.

– Am fi încîntaţi să mîncăm cu voi, anunţă James.

Will şi Ellie schimbară un zîmbet. Genevieve zîmbea cu toată faţa de plăcere. Adam ştia că se simţea uşurată.

Era clar că îşi făcuse griji din cauza familiei. Văzuse în ce stare erau hainele lor şi presupusese, la fel ca şi el, că erau flămînzi, dar, spre deosebire de el, se grăbise să facă ceva

în privinţa asta. Generozitatea şi compasiunea îl umileau, şi nu-l mai deranjă deloc întîrzierea călătoriei lor.

Mîncară lîngă un pîrîu la vreo jumătate de milă la sud de drumul principal.

În timp ce Adam avea grijă de cai, Ellie o ajută pe Genevieve să întindă pătura şi să pună mîncarea pe ea.

Aveau brînză, şuncă sărată, biscuiţi, mere, banane uscate şi prăjiturele. Băură apă din pîrîu.

Cu toate că Genevieve avea mîncare destulă pentru toţi, ea nu mîncă deloc mult. Se mulţumi să ronţăie un biscuit şi, de îndată ce toţi mîncară pe săturate, insistă ca ei să ia mîncarea rămasă cu ei, pretextînd că dacă nu o luau avea să trebuiască să o arunce.

– Cum se face ca un om ca tine sfîrşeşte prin a avea o fermă? întrebă James.

Adam ridică din umeri. Nu era obişnuit să vorbească despre viaţa lui personală.

Se hotărî să le spună că ferma era rezultatul unei munci grele şi a mult noroc. Genevieve avea alte idei. Ea se decise să le spună povestea vieţii lui.

El era prea uluit ca să o oprească. Ea ştia totul despre el, ceea ce nu era chiar atît de

surprinzător întrucît ea îi citise scrisorile
Mama Rose umpluse golurile.

Ce îl uimea era faptul că ea ţinea mi
multe detalii pe care el le uitase.

Se pricepea la vorbe, şi cînd ajunse la sfîr
povestea era atît de romanţată încît el ab
dacă se recunoştea.

Ea făcuse din el un campion, un războinic
un erou, şi după cum se uita la el şi vorbea,
nu putu să nu se gîndească la faptul că e
credea cu adevărat ce spunea.

Familia Meadows era captivată de povest
Se uitau la el de parcă tocmai îi apăruse o aur
în jurul capului.

Adam îi aruncă lui Genevieve o privire c
să-i dea de ştire că avea s-o muştruluiască
zdravăn cînd rămîneau singuri. Ea îi răspunse
cu un zîmbet.

Adam considera că el şi Genevieve ar fi trebuit să pomească spre Gramby.

Genevieve era de părere să mai stea la discuţii. Will şi James erau plini de întrebări despre Rosehill.

În timp ce Adam le răspundea, Genevieve stătea lîngă el.

Aşteptă o pauză în conversaţie şi atunci sugeră ca el să le dea lui Will şi James un avans

salariu ca să se poată instala cum trebuie.

Adam ştia care era adevăratul ei motiv. Ei au nevoie de bani ca să-şi completeze pro-

Dîndu-şi seama cît era de important pentru bărbat să-şi păstreze mîndria, ea venise cu soluţie care să fie acceptabilă pentru ei.

James şi Will protestară, şi Genevieve trebuie să fi crezut că Adam avea să-i lase să-şi dea de drum pentru că puse mîna pe braţul lui Il ciupi.

El continuă să se uite la bunic în timp ce îşi puse mîna pe a ei şi i-o strînse puternic. Ea scoase un mic ţipăt şi îşi trase mîna.

– Dacă lucraţi pentru mine, luaţi avansul, le puse Adam celor doi.

– Aşa se face la Rosehill? întrebă Will.

– Da, se grăbi să răspundă Genevieve.

Adam îi dădu fiecărui bărbat cîte douăzeci de dolari.

– Sper să ne vedem la fermă pînă la sfîrşitul lunii.

Dădu mîna cu ei pentru a pecetlui învoiala, îl spuse lui Genevieve că era timpul de plecare, şi dădu să se ridice.

James Meadows îl făcu să se răzgîndească spunînd:

– Adam, ai aceeaşi privire nobilă pe care avea preşedintele Abraham Lincoln cînd l-am văzut. Da, aşa e.

Uluit, Adam întrebă:

– L-ai văzut pe Lincoln?

– Sigur că l-am văzut.

Adam vru să audă toate amănuntele. Privi de o oră ascultă fascinat cum îl văzuse James pe bărbatul pe care el personal îl considera cel mai mare orator şi preşedinte din toate timpurile.

– Era în drum spre Gettysburg, spuse James. Era o perioadă cumplită atunci. Războiul luase deja foarte multe vieţi tinere. Lumea era speriată, şi pe drept, şi cînd în sfîrşit războiul s-a încheiat, toţi au inundat oraşele în căutare de lucru. Un timp s-a găsit greu de lucru, dar apoi treaba a stat mai bine o perioadă.

– Iar acum iarăşi nu se găseşte de lucru, interveni Will.

– De unde sînteţi de fel? întrebă Adam.

– Din cel mai drăguţ locşor din întreaga ţară, se lăudă James. Din Norfolk, Virginia.

– Şi Rosehill e foarte drăguţ, spuse Genevieve. Sînt sigură că o să vă placă să locuiţi acolo, şi curînd vă veţi gîndi la Blue Belle ca la căminul vostru.

- Sînt convins că aşa va fi, aprobă James rîmbind apoi se întoarse spre Adam şi îl întrebă dacă fusese vreodată la Gettysburg.

- Nu, n-am fost, răspunse Adam.

– Eu am străbătut cîmpurile de luptă, spuse James.

Adam vru să audă totul despre asta. Era impresionat că James îşi amintea bătăliile şi datele, şi cunoştea amănunte despre care el nu auzise niciodată.

În timp ce bărbaţii discutau despre război, gemenele făceau cu rîndul să stea în poala lui Genevieve.

Ea le împletea părul şi îşi folosea panglicile roz de la mîneci ca să le lege codiţele. Ellie stătea lîngă ea.

Adam se tot uita către ea. O auzi pe una din gemene spunîndu-i că era drăguţă. El aprobă în gînd.

Era trei după-amiază cînd Adam o trase în sfîrşit pe Genevieve în picioare şi insistă să pornească la drum.

James îi însoţi pînă la cai.

– Dacă nu vă supăraţi că întreb, de cît timp sînteţi căsătoriţi? Sînteţi proaspăt căsătoriţi, nu-i aşa?

Genvieve rîse. Adam se încruntă.

– Ce te face să crezi că sîntem proaspăt căsătoriţi? întrebă ea.

– Felul în care se uită el la tine, răspunse James.

– Cum anume mă uit la ea? vru Adam să ştie.

– Parcă nu-ţi dai seama ce e cu ea, eşti nedumerit, dar îţi place ceea ce vezi, şi cam la fel mă uitam şi eu pe vremuri la mireasa mea. Dumnezeu s-o odihnească. Dacă mă gîndesc la asta, cred că m-am uitat la ea exact la fel pînă în ziua în care a murit. S-ar putea spune că am fost proaspăt căsătoriţi timp de aproape treizeci şi cinci de ani.

Genevieve se gîndi că era cel mai drăguţ lucru pe îl auzise vreodată.

– Ce minunat omagiu adus răposatei tale soţii! şopti ea copleşită de emoţie.

– N-am vrut să te fac să plîngi, spuse James. Dacă vă gîndiţi să dormiţi sub cerul liber, v-aţi putea aşeza tabăra lîngă Blue Glass Lake. Este extrem de drăguţ acolo, şi linişte. Vă avea cîtă intimitate vă doreşte inima.

Genevieve aşteptă ca Adam să-i spună lui James că nu erau căsătoriţi.

El nu suflă o vorbă, iar cînd ea îl înghionti şi se uită la el, el o ignoră.

– O să stăm în Gramby, spuse el.

– De ce i se spune Blue Glass Lake? întrebă ea.

– Pentru că apa arată ca sticla albastră, răspunse James. E adînc dar poţi să vezi stîncile de pe fund, şi dacă stai pe mal vezi peştii cum înoată. Cineva a legat o frînghie de o creangă care atîrnă deasupra apei, aşa că poţi să-ţi faci vînt agăţat de ea şi să aterizezi în mijlocul lacului.

Genevieve se întoarse către Adam. Acesta deja clătina din cap.

– N-am putea...

– Nu, o întrerupse el. Mergem la Gramby.

Capitolul 7

Blue Glass Lake îţi tăia respiraţia de frumos ce era. James Meadows nu exagerase, dar Geņevieve era mirată că el nu pomenise de copaci, căci ei erau şi mai minunaţi.

Ca nişte înalte santinele de pază, ei încon-

jurau lacul de jur împrejur.

În unele locuri erau atît de deşi încît nu puteai trece printre ei.

Ramurile lungi se arcuiau peste întinderea apei şi, asemeni degetelor unei mîini de femeie, se întrepătrundeau elegant.

Soarele le împestriţa frunzele şi în adierea uşoară ele licăreau ca diamantele.

Adam îi spuse că stejarii aveau cel puţin o sută de ani.

El se aşează pe pămînt cu puşca în poală şi

se rezemă de un copac gros, zîmbind, în timp ce se uita la ea în timp ce ea încerca să găsească un loc de pus piciorul ca să se poată cățăra să apuce frînghia ce atîrna de o creangă mai jos.

După cîteva încercări, ea renunță.

– Nu-ți pare bine că ne-am hotărît să ne abatem din drum? întrebă ea.

– Îmi pare bine că nu mă baţi la cap, glumi el.

– Priveşte ce ai fi pierdut. E un adevărat paradis, spuse ea ridicînd mîinile şi învîrtindu-se.

El aprobă în gînd. Se simţea de parcă tocmai intrase într-un tărîm fermecat.

Culorile vii ale primăverii îl înconjurau, şi ştia că dacă ar fi văzut un tablou al acestui loc idilic, n-ar fi crezut că el exista cu adevărat.

Aici totul era perfecţiunea însăşi, şi pentru scurt timp frumuseţea îi aparţinea.

Se uită lung la Genevieve şi decise că ea aparţinea unui asemenea loc. Frumuseţea ei se îngemăna cu împrejurimile.

Bucuria de pe faţa ei, atît de inocentă şi pură, îl lăsa fără respiraţie.

– La ce te gîndeşti? întrebă el.

Se aşează lîngă el şi începu să-şi desfacă

şireturile de la pantofi, dar apoi ridică privirea spre el cînd el ezită să răspundă.

– Mă gîndeam că tu nu te îndoieşti niciodată de nimic.

– Am învăţat să n-o fac, răspunse el liniştit.

– Cum?

Ea dădu din umeri. Îşi scoase un pantof şi trecu la celălalt.

– Familia, şopti ea. Atît de mulţi oameni trec prin viaţă cu obloanele trase. Devin egoişti şi nu vor să se gîndească decît la nevoile şi dorinţele lor. Nu lasă loc pentru nimic altceva, iar apoi, cînd e prea tîrziu, îşi dau seama cît de importantă este familia.

– Tu aşa ai fost?

– Da. Eram atît de preocupată să ajung unde credeam că vreau să ajung, încît nu aveam timp pentru oamenii care mă iubeau. Acum ei nu mai sînt.

În faţa tristeţii din glasul ei lui îi venea s-o ia în braţe şi s-o aline.

Cînd ea se rezemă de el, cedă ispitei şi o trase aproape.

– Sînt sigur că familia ta era foarte mîndră de tine.

– Da, erau mîndri de mine, dar nu sînt sigură că ştiau cu adevărat ce să înţeleagă de-

spre mine. Eu veneam rar acasă în vizită, şi cînd veneam, nu stăteam mai mullt de o noapte sau două. Eram împopoţonată toată după ultima modă, şi încercam să mă port foarte sofisticat. Le spuneam „mamă dragă" şi „tată dragă", iar acum cînd mă uit înapoi îmi dau seama că au manifestat uimitor de multă răbdare faţă de mine. Nu ştiu sigur dacă încercam să-i impresionez pe ei sau pe mine însămi. Nu mi-am făcut niciodată timp să mă gîndesc la asta. Pe atunci eram foarte ocupată să vînez faimă şi avere. Ce pierdere de timp preţios!

– Sînt sigur că ei au înţeles, Genevieve.

– Poate. Eu nu i-am înţeles pe ei. Tata a amenajat în faţa casei o grădină încîntătoare, şi în fiecare seară după cină el şi mama o îngrijeau. Îşi petreceau ore întregi acolo. Aveau toate florile pe care ţi le poţi imagina, iar pe gard erau trandafiri căţărători. Trandafiri roşii. Pe vremea aia credeam că părinţii mei duceau o viaţă foarte plictisitoare, iar acum...

– Acum ce?

– Vreau să am într-o zi o grădină exact ca a lor. Nu vreau să irosesc timpul. Vreau să apreciez fiecare clipă, şi vreau să-mi învăţ copiii să facă acelaşi lucru.

– Parcă tînjeai după aventură.

– Viaţa e o aventură, Adam. Priveşte în jurul tău. Faptul că sîntem aici e o aventură, şi am fi ratat-o dacă ne grăbeam spre Gramby.

El rîse.

– Punct lovit.

– Îmi place la nebunie că e atît de izolat. În clipa de faţă, acest loc frumos ne aparţine nu mai nouă.

Şi lui îi plăcea izolarea, dar dintr-un motiv diferit. Blue Glass Lake era atît de departe de poteca bătătorită încît Ezekiel Jones şi prietenii lui nu aveau să-i găsească.

Ea îi dădu braţul la o parte.

– Am de gînd să înot, dacă apa nu e prea rece. Vii şi tu?

– Poate mai tîrziu.

Ea se întoarse cu spatele la el şi îşi scoase ciorapii, apoi se ridică şi alergă spre marginea lacului.

– Pare adînc, strigă ea. Îşi ridică poalele şi încercă apa cu vîrful picioarelor. Apa era surprinzător de caldă şi prea ademenitoare ca să i se poată rezista. Dacă ar fi fost singură, şi-ar fi scos bluza şi fusta şi ar fi înotat în lenjeria de corp. Cum Adam o urmărea ca un şoim, trebuia să rămînă complet îmbrăcată.

Se întoarse cu faţa spre el, deschise larg

mole, închise ochii şi se lăsă să cadă pe spate.

Îl auzi rîzînd cînd ieşi la suprafaţă să ia aer. Ecoul se reverberă printre copacii din jurul ei.

Ar fi rîs şi ea, dar era prea preocupată să se menţină la suprafaţă. Fusta şi jupoanele i se îmbibaseră de apă şi o trăgeau în jos.

Ştia să înoate, dar rămase aproape de mal, şi după cincisprezece minute era extenuată. Fusese mult mai uşor să intre în apă decît să iasă. După trei încercări, renunţă.

Nu trebui decît să-l cheme şi el veni imediat. Întinse o mînă şi o scoase din lac cu o uşurinţă incredibilă.

Nu-i dădu drumul. Încercă, dar mîinile lui păreau să aibă propria lor voinţă. Se strecurară în jurul taliei ei şi o lipiră de pieptul lui.

Hainele ei se mulau pe ea şi şiroiau de apă. Lui nu-i păsa.

Capul ei era dat pe spate, şi el nu se gîndea să-i sărute fiecare părticică a gîtului. Nu, nu era adevărat. Voia să facă mult mai multe, nu doar doar să o sărute.

Mîinile ei erau lipite de pieptul lui. Îi simţea sub degete bătaia inimii şi simţi o dorinţă copleşitoare să-l mîngîie.

Dădu vina pe el pentru această dorinţă.

Felul în care se uita la ea o făcea să tremure. El avea o privire atît de gravă şi de intensă.

Ea se uită în ochii lui şi simţi că se topeşte sub privirea lui întunecată şi senzuală. Avea de gînd să o sărute?

Ea se gîndi că el nu voia să o sărute, dar oh, Dumnezeule, avea să moară dacă n-o sărută.

– Adam? şopti ea. Ce te-a apucat?

El a clătinat din cap. Cum putea să-i spună că ea îl vrăjise şi că nu ştia cît mai avea să-i reziste?

Din clipa în care o cunoscuse, ea îi stăpînise toate gîndurile.

Dorinţa asta pătimaşă trebuia să ia sfîrşit.

– Mîine vei pleca, spuse el aspru, supărat.

– Da, voi pleca, şopti ea.

– N-o să ne mai vedem niciodată.

– Nu, n-o să ne mai vedem.

Ea făcea cerculeţe cu vîrfurile degetelor pe pieptul lui.

Mîngîierea uşoară ca fulgul îl scotea din minţi.

– E mai bine aşa. El îi trase agale braţele în jurul gîtului lui.

– Da, e mai bine, spuse ea.

Încruntarea lui se adînci.

– Întreaga mea viaţă e planificată, Geneviovo. N-am timp pentru tine.

– Nici eu n-am timp pentru tine, spuse ea. Mincinoaso, mincinoaso! îşi zise în gînd. Adam? Ai de gînd să mă săruţi?

– La dracu', nu.

Şi atunci gura lui poposi pe a ei, şi fu cel mai uluitor sărut pe care îl trăise vreodată ea. Gura lui era caldă şi fermă şi minunată.

El îi ronţăi buzele pînă ea deschise gura, şi atunci limba lui se strecură înăuntru şi, oh, Doamne, asta era şi mai minunat.

Ea se agăţă de cămaşa lui şi nu-i mai dădu drumul, în timp ce el o devora încetişor, meticulos.

Sărutul părea fără sfîrşit, şi el nu îşi înălţa capul decît după ce o stoarse complet de vlagă.

Ea se prăbuşi la pieptul lui şi închise ochii.

Capul ei odihnea în scobitura dintre gîtul şi umărul lui.

Îi oftă în ureche.

– Ai să vrei să mă săruţi din nou? întrebă ea visătoare.

– Nu.

– A fost foarte plăcut, şopti ea.

Ea îl sărută pe gît şi îl simţi cutremurîndu-se.

Apoi el o dădu uşurel la o parte.

Clipa luase sfîrşit.

– Mîine tu ai să urci în diligenţă, iar eu am să mă întorc acasă.

– Ştiu, răspunse ea. Am să plec spre Kansas.

– Ba nu. Ai să pleci la Paris.

– Da, la Paris.

El îşi puse mîinile pe umerii ei şi făcu un pas înapoi.

Ea avea o faţă ameţită, şi, la naiba, îi venea să o sărute din nou.

În schimb, se îndepărtă de ea.

– Nu trebuia să te sărut. Nu se va mai întîmpla.

– Nu m-ar deranja...

– Pe mine da, se răsti el. Glasul i se înmuie. Tremuri. Ar trebui să-ţi scoţi hainele astea ude.

– Nu de asta tremur.

– Am să fac un foc.

Cu asta, el nu mai spuse nimic mult timp. Ea îşi zise că probabil el se gîndea la cît avea de lucru cînd se întorcea la Rosehill.

Ziua lungă o epuizase.

Înfăşurată în pătura dată de el, adormi şi nu se trezi decît în dimineaţa următoare.

După un mic dejun constînd din peşte

proaspăt, Adam înşeuă caii în timp ce ea strîngea proviziile.

Cîteva minute mai tîrziu părăsiră paradisul. În depărtare, tunetul bubui şi cerul deveni o prevestire rea a ceea ce avea să vină.

Capitolul 8

Necazul dospea în Gramby.

Drăguţul orăşel era cuibărit sus între coa mele munţilor.

Cu mai mulţi ani în urmă populaţia crescuse considerabil din cauză că circulau zvonuri că se găsea aur pe dealurile în .onjurătoare şi în albiile golfului.

În timpul acelei perioade înfloritoare fusese construit hotelul Pickerman precum şi alte nenumărate clădiri, dar cînd zvonurile se dovediseră a fi false, oamenii îşi strînseseră lucrurile şi părăsiseră orăşelul la fel de repede cum veniseră.

Acum erau mai multe clădiri decît oameni.

Vremurile dure cereau măsuri dure. Hotelul Pickerman era rareori plin, dar din cînd în cînd,

pod era suficient de disperat, Ernest Pickerman îşi unea forţele cu duşmanul său, Harry Steeple, proprietarul saloon-ului învecinat.

Cei doi îşi puneau banii laolaltă şi plăteau sume fabuloase pentru a momi întreprinzătorii să vină în oraşelul lor.

Colaborarea lor era ieşită din comun întrucît, de ani de zile, Pickerman şi Steeple încercau să se omoare unul pe altul.

Pe fiecare îl întărîta vederea celuilalt, dar afacerile erau afaceri, amîndoi erau de acord, şi amînau gîlceava pînă cînd îşi umpleau din nou cuferele.

Pickerman şi Steeple se aflau într-o situaţie ciudată vizavi de restul populaţiei din Gramby.

Numai în ultima lună adunaseră de două ori bani de la oameni pentru a trimite după întreprinzători, şi în nici una din dăţi întreprinzătorii nu se deranjaseră să se arate.

Nici unuia nu-i trecea prin minte să restituie banii, ceea ce îi făcu foarte antipatici în ochii bunilor cetăţeni, dar Pickerman şi Steeple erau pe cale să se recompenseze dînd cea mai mare lovitură a lor din toate timpurile.

Adam şi Genevieve au intrat în oraş chiar în ziua în care domnişoara Ruby Leigh Diamnond – o dansatoare de cabaret extraordinară – era

aşteptată să se producă la *Gold and Glitter Saloon*.

Vestea se răspîndise ca pojarul, şi oameni năvăliră în oraş chiar şi de la cincizeci de mile depărtare, dispuşi să plătească un preţ exorbitant ca să se uite la picioarele superbe ale lui Ruby.

Cei doi organizatori puseseră la punct toate aranjamentele astfel încît să nu existe probleme.

Pickerman în persoană avea s-o conducă pe Ruby Leigh de la diligenţă pînă în camera ei de hotel.

După ce ea se odihnea şi era gata, el avea să o escorteze pînă la jumătatea trotuarului de scînduri unde aştepta Steeple, apoi să facă un pas înapoi şi să i-o dea în primire.

În zece ani, nici unul din ei nu pusese piciorul în stabilimentul celuilalt, şi nici măcar o pereche de picioare superbe nu avea să îi facă să încalce această tradiţie importantă.

Gramby era punctul în care întorcea diligenţa. Aceasta venea de la Salt Lake City o dată pe săptămînă, întorcea şi pleca înapoi.

În dimineaţa de marţi, diligenţa sosi conform orarului, la zece fix. Pickerman era pregătit. Cu un zîmbet şi o rugăciune, păşi de pe trotuar şi

pregăti să deschidă portiera. Fruntea şi mîi- ii erau asudate, şi saliva copios la gîndul avea să fie primul bărbat din Gramby care vea să se uite la picioarele minunat modelate le lui Ruby Leigh Diamond cînd ea cobora din ligenţă.

Din nefericire, picioarele lui Ruby Leigh lip- eau, ca şi restul persoanei ei. Preţ de un mi- ut, Pickerman refuza să accepte că ea nu era măuntru.

Apoi începu să înjure şi să scuipe. Îl cu- inse panica atunci cînd văzu un număr de meni venind în grabă spre diligenţă.

Trînti portiera, şi strigă vizitiului s-o ia din oc, apoi fugi în hotel.

Se organiză imediat o consfătuire. Cei doi proprietari se întîlniră la mijlocul distanţei dintre localurile lor pentru a hotărî ce era de făcut. Ştiau că aveau să fie spînzuraţi de cea mai apropiată creangă dacă nu veneau cu vedeta promisă, şi de aceea se străduiau cu disperare să inventeze o poveste acceptabilă.

Necazul era că, deşi îşi puseseră capetele la bătaie, nu aveau suficientă minte pentru a găsi ceva cît de cît plauzibil.

Aşa că mînţiră. Tuturor li se spuse că Ruby Leigh Diamond sosise deja.

În acea seară pe la şase, Pickerman avea la activ trei batiste îmbibate de sudoarea de pe frunte.

Steeple făcuse băşici în tălpi de atîta umblat fără astîmpăr prin saloon-ul său în pantofii cei noi.

El hotărî că singurul mod de a evita ca laţul să se strîngă în jurul gîtului său era să dea vina pe Pickerman şi să-l împuşte ca pe un cîine turbat înainte ca adevărul să iasă la iveală.

În mod ironic, lui Pickerman îi venise acee aşi idee.

Îşi luară armele şi ieşiră să se înfrunte în afara orăşelului, pe terenul cultivat cu roşii al lui Tommy Murphy.

Erau atît de preocupaţi să se omoare între ei încît era cît pe ce să le scape o ocazie de aur care trecea călare pe alături.

Pickerman tocmai sărea de după piatra după care se ascundea, cu intenţia de a-l împuşca în spate pe Steeple, cînd zări cu coada ochiului o femeie frumoasă trecînd la trap pe un cal.

Ceru imediat armistiţiu fluturînd cu o mînă batista mototolită şi arătînd cu pistolul în direcţia femeii frumoase din depărtare, cu cealaltă mînă.

Steeple pricepu pe loc planul lui Pickerman.

– Sîntem salvaţi! strigă el.

– Ea ar putea fi mana noastră cerească, răspunse Pickerman.

Concomitent, cei doi îşi vîrîrră armele în pantaloni şi alergară s-o intercepteze. Alergau de le sfîrîiau călcîiele.

Abia cotiră în drumul mizerabil, cînd dădură cu ochii de Adam şi rămaseră încremeniţi.

Steeple ridică mîinile pentru a-i da de ştire bărbatului străin că avea intenţii paşnice. Pickerman îşi şterse fruntea cu batista, dar nu îşi luă ochii de la însoţitorul femeii.

– Aşteaptă, domnişoară! strigă Steeple. Avem o propunere pentru dumneata.

– E pe bani, tună Pickerman.

Genevieve trase de frîu şi opri calul. Adam clătină din cap şi îi spuse să-şi vadă mai departe de drum.

– Nu eşti cîtuşi de puţin curios? întrebă ea în timp ce aştepta ca cei doi străini să se apropie.

– Nu, răspunse el.

– A pomenit de bani, spuse ea. Trebuie că stai prost cu banii, iar eu sînt lefteră. Ar fi o prostie din partea mea să nu ascult ce au de spus.

Lui Adam nu-i venea să creadă.

– Nu mai ai nici un ban?

– Nu, eu...

– I-ai dat, nu-i aşa?

– De ce te-ar...

– I-ai dat?

– Păi, da. A trebuit! strigă ea. Dacă ai fi văzut...

Vru să-i vorbească despre perechea întîlnită cu o zi înainte pe drum şi despre situaţia lor disperată, dar Adam nu-i dădu prilejul.

– A trebuit să-i dai? Ai fost jefuită?

– Nu, n-am fost...

– Nu-mi vine să cred...

– Ei aveau mai multă nevoie de bani decît mine, îl întrerupse ea.

El trase adînc aer în piept să se calmeze.

– Şi cum anume ai de gînd să ajungi la Salt Lake?

Ea se întoarse cu spatele la el.

– Fie călare pe iapa mea, fie am s-o vînd şi cu banii luaţi pe ea am să-mi cumpăr un bilet pentru diligenţă. M-am gîndit la toate, adăugă ea.

– Şi dacă nu obţii destui bani ca să-ţi cumperi bilet?

– Atunci n-am să vînd iapa.

– Şi cu mîncarea şi adăpostul şi...

– Adam, e caraghios să te înfurii. Pot oricînd să-mi găsesc de lucru, îl asigură ea.

Atenţia îi fu atrasă de Pickerman care gîfîia şi pufăia.

El ajunsese primul, urmat îndeaproape de Steeple. Adam puse instinctiv mîna pe arma din poala lui. Ţeava ei era îndreptată către cei doi.

Ei abia dacă îi aruncară o privire, căci amîndoi se uitau vrăjiţi la Genevieve.

Pickerman făcu prezentările, apoi întrebă:

– Ai vrea să cîştigi douăzeci de dolari?

Steeple îi înfipse un cot în coaste şi zîmbi cînd auzi geamătul de durere.

– Ai fi putut s-o ai pentru zece, bombăni el.

Genevieve se uită la Adam ca să-i vadă reacţia faţă de cei doi.

Expresia feţei lui trăda doar un dispreţ moderat.

Cei doi erau ciudaţi, îşi zise ea, şi complet diferiţi ca înfăţişare.

Unul era înalt şi slab şi părea să aibă probleme cu transpiraţia.

Celălalt era scund şi gras, şi avea o problemă la mers, căci se tot strîmba şi se muta de pe un picior pe altul.

– La ce anume vă referiţi, domnilor? întrebă Genevieve.

Steeple răspunse:

– Vrem doar să-ţi petreci seara asta distrînd nişte oameni.

Adam explodă.

– Gata! tună el. Genevieve, plecăm. Cît despre voi doi...

Pickerman ridică mîinile.

– Nu e ceea ce pare. Sîntem la mare ananghie, şi dacă doamna nu vrea să ne ajute în mod sigur vom fi spînzuraţi.

Steeple dădu cu putere din cap.

– Eu sînt proprietarul saloon-ului alăturat hotelului lui, spuse el. Am o scenă foarte dichisită şi uneori aducem nume mari care să distreze lumea de pe aici. Amîndoi am observat ce glezne frumoase ai, domnişoară, şi sperăm şi ne rugăm ca şi picioarele dumitale să fie la fel de frumoase.

– N-o să-i vedeţi picioarele, se stropşi Adam.

– Tacă-ţi clanţa, Steeple! Îl enervezi pe domnul de cîte ori vorbeşti. Pickerman se opri ca să-şi şteargă faţa cu batista, apoi spuse: Sîntem cu adevărat în pom, domnişoară. Deja am dezamăgit lumea de două ori în ultima lună

din cauză că artiştii pe care i-am chemat n-au venit. Acum s-a întîmplat din nou. Am adunat bani şi am chemat-o pe domnişoara Ruby Leigh Diamond să cînte şi să danseze în salon. Dar ea n-a venit. În vreo oră şi jumătate lumea va începe să intre la bănuieli. Îi va apuca furia dacă ea nu apare pe scenă.

– Îmi închipui, aprobă Genevieve.

– Dumneata nu trebuie decît să te dai drept Ruby, o rugă Steeple.

– Ruby Leigh Diamond? Asta nu poate fi numele ei adevărat, spuse ea străduindu-se din răsputeri să nu rîdă.

– Alice O'Reilly o cheamă în realitate, spuse repede Pickerman.

– Atunci e irlandeză.

– Da, domnişoară, spuse Steeple.

Genevieve zîmbi.

– Eu nu sînt irlandeză. Strămoşii mei au venit din Africa. Sigur aţi observat. Pentru Dumnezeu, doar nu credeţi că cineva va lua de bună ideea că sînt Ruby Leigh Diamond. V-aţi pierdut minţile?

– Îţi cerem scuze, domnişoară, dar nu cred că ai înţeles gravitatea situaţiei în care ne aflăm. O să ne frîngem gîtul dacă nu găsim o doamnă drăguţă care să apară pe scenă, se

văită Steeple. Nu trebuie să fii Ruby, dacă nu vrei. Îţi putem da un alt nume de scenă. Ce zici de Opal sau Smarald?

– Pe mine mă cheamă Genevieve. Ce anume trebuie să fac pe scenă?

– Nu înţelegi? Nu ne pasă ce faci. Eşti foarte drăguţă, şi poate că dacă te învîrţi de cîteva ori şi începi cu paşi mărunţi înainte şi înapoi lumea va crede că merită banii.

– Eşti gata să o luăm din loc? întrebă Adam.

Ea clătină din cap.

– Domnii aceştia par să fie cu adevărat la ananghie. Dacă îi ajut, aş putea să le salvez vieţile.

– Da, domnişoară, exact asta e, spuse Pickerman.

Ei chiar îi era milă de ei, dar o atrăgea şi posibilitatea de a-şi reface fondurile atît de repede.

Era o propunere ispititoare. Totuşi, exista o dilemă.

– Eu cînt, într-adevăr, dar numai în biserică, explică ea.

– Ea cîntă, Pickerman! strigă Steeple. Atunci, asta vei face.

– Ştii să te învîrteşti? vru să ştie Pickerman.

Adam clătină din cap. Ea îl ignoră şi întrebă:

E important învîrtitul?

Steeple ridică din umeri.

Aşa cred, spuse el. Lumea va voi să-ţi vadă gleznele.

Ea se uită la Adam, îi văzu expresia întunecată şi ştiu că atinsese punctul de fiebere.

- Nu cred că am să mă învîrtesc sau am să fiţii pe scenă, dar mi-ar plăcea să cîştig douăzeci de dolari. Am să cînt pentru suma asta, chiar un dolar mai puţin.

Cei doi se înţeleseră din priviri. Steeple întinse mîna şi i-o scutură pe a ei.

– S-a făcut, domnişoară.

– Pot primi banii în avans? întrebă ea.

– Imediat ce păşeşti pe scenă, îi vom da banii însoţitorului dumitale, spuse Steeple.

– O să vă împuşte dacă nu plătiţi, spuse ea dulce.

Pickerman se întoarse către Adam.

– Nu va trebui să împuşti pe nimeni. Voi plăti.

– Acum tot ce avem de făcut este să ne strecurăm în saloon pe uşa din spate, astfel încît lumea nu va afla că tocmai ai sosit.

– N-am mai fost niciodată într-un saloon, spuse ea.

– Atunci, asta va fi o distracţie pentru dum neata, comentă Pickerman.

Adam ajunse la capătul răbdării.

– Genevieve, pun piciorul în prag! N-ai să cînţi pentru o adunătură de beţivi.

– S-ar putea să fie şi femei, interveni Steeple.

– Ai puţină milă, Adam. Domnii aceştia au nevoie de ajutorul meu.

– Lumea va înţelege dacă îi spunem adevărul, spuse Adam.

– Nu le putem spune că Ruby n-a apărut. Ne vor spînzura, insistă Steeple.

– În Gramby nu aveţi şerif? întrebă Genevieve.

– Ba avem, domnişoară. Dar azi nu e în Gramby. A plecat la Middleton de îndată ce a auzit că banca de acolo a fost jefuită. Cei de acolo nu au, totuşi nevoie de ajutorul lui, căci trei şerifi guvernamentali se îndreaptă într-acolo. Îi vor prinde repede pe spărgători. Oricum, pînă se va întoarce şeriful nostru noi vom spînzura în copaci.

– Ai luat banii pe bilete, nu-i aşa? întrebă Adam.

– Da, recunoscu Steeple.

– Atunci daţi-le banii înapoi.

Cei doi se arătară îngroziţi de idee.

– Nu putem face asta, spuse Pickerman.

– E o afacere proastă, interveni Steeple.

Adam renunţă să-i facă să fie rezonabili. Genevieve continuă să se arate compătimitoare.

– Domnişoară Genevieve, ai din întîmplare ceva mic şi drăguţ de purtat pe scenă?

Ea zîmbi.

– Am exact acel lucru.

Capitolul 9

Ea se îmbrăcă în rochia ei preferată d mers la biserică, ce avea culoarea untul proaspăt bătut, şi îşi puse o pălărie cu boru largi, mănuşi pînă la încheitura mîinii şi panto toate asortate.

Rochia avea mîneci lungi şi îi acoperea gle nele şi gîtul, de aceea întruni aprobarea l Adam.

Totuşi, el nu fu deloc fericit cînd o văzu gă tită în straiele de duminică. Şi nici Pickerman ş Steeple.

Ei începură s-o roage pe rînd să se îmbrac cu altceva.

Adam insistase ca ei să rămînă la pensi unea din afara oraşelului, dar nu avuseseră timp să ajungă acolo, astfel că Genevieve se

...nevoită să apeleze la cabina lui Steeple ...spatele scenei, care era, de fapt, o ma-...zin, şi îl puse pe Pickerman să stea de pază ...ugă, ignorînd protestele acestuia precum că ...lca un jurămînt sfînt intrînd în aşezămîntul ...manului său.

Adam şi Steeple aşteptau lîngă scenă. Cînd ...oşi şi îl întrebă pe Adam dacă arăta bine, el ...mină din cap şi spuse că avea să aţîţe pofta ...rbaţilor apărînd într-o astfel de toaletă.

În timp ce Steeple o implora să-şi suflece ...car mînecile, Adam înaintă, îi ridică bărbia şi ...încheie doi nasturi de sus.

Ea ştia că el era furios că nu fusese în stare ...o facă să se răzgîndească.

El ştia că ea era nervoasă, pentru că o sim-...a tremurînd.

– Nu e prea tîrziu să plecăm, şopti el.

Ea încercă să zîmbească.

– Sînt puţin nervoasă, recunoscu.

El o înconjură cu un braţ, dar rezistă ten-taţiei s-o scuture pînă îi venea mintea la cap.

– Atunci, să plecăm. Tu n-ai ce căuta într-un saloon. Eşti prea rafinată pentru un asemenea loc.

Ea se gîndi că era drăguţ că îi spunea asta.

– Chiar sînt? întrebă.

– Să mergem.

Ea clătină din cap.

– E vorba de treizeci de dolari. Ţi-aş pute da înapoi ce îţi datorez.

– Nu îmi datorezi nimic.

– Te-am făcut să-i dai banii familiei Meadows, ţii minte?

El se aplecă pentru a-i auzi şoaptele prin larma ce se iscase de cealaltă parte a scenei.

– Am dat pentru că am vrut să dau, nu m-ai făcut tu.

– Pentru Dumnezeu, nu-i acum timpul să vă şuşotiţi la ureche nimicuri dulci. Avem o treabă de rezolvat! strigă Steeple.

– Publicul pare... neliniştit, spuse ea.

– Nu e public, e o adunătură de oameni de rînd, se stropşi Adam.

Steeple o luă pe Genevieve de braţ.

– Dacă el o să-ţi dea drumul, am să-ţi arăt unde trebuie să aştepţi.

O trase de lîngă Adam şi o duse în stînga scenei, după cortina de catifea roşie.

Zgomotul mulţimii era asurzitor.

Mîndria o împiedica să-şi ridice fustele şi să o ia la fugă. Îşi dăduse cuvîntul şi trebuia să şi-l ţină. Încercă să se uite la public, dar Steeple se aşează repede în faţa ei.

Mulţimea devenea tot mai neliniştită. Toţi începuseră să scandeze numele lui Ruby Leigh Diamond şi să bată cu pumnii în mese.

Aruncau cu sticle de whisky goale în pereţi şi pe scenă.

Zgomotul era înspăimîntător.

– Par... nerăbdători, spuse Genevieve.

– Ruby... Ruby... Ruby, scanda mulţimea.

– Încă nu le-ai spus că Ruby nu e aici? întrebă tăios Adam.

– Am să le spun acum, promise Steeple. Se întoarse spre Genevieve. După ce te prezinţi, orchestra va începe să cînte şi dumneata ieşi pe scenă.

– Stai puţin! strigă ea cînd el dădu să plece. Ce va cînta?

Steeple zîmbi.

– Păi, nimeni nu ştie. Elvin va cînta ceva la pian, iar cei doi violonişti pe care i-am angajat îşi vor da seama şi se vor lua după el cît ai bate din palme.

– Dar care e cîntecul?

– E important asta?

– Da.

El o bătu uşor pe braţ.

– O să fie bine. Foarte bine, îi promise.

Genevieve avea un nod în stomac.

Se gîndi că s-ar fi putut să se înverzească
Îndrăzni să se uite pe furiş la public şi
păru rău imediat.

De balconul de deasupra atîrnau doi ba-
baţi, şi amîndoi turnau sticle de lichior pe mu
mea gălăgioasă de dedesupt.

Ea sări înapoi şi se prăbuşi la pieptul l
Adam.

– Oh, vai de mine! şopti ea.

Adam nu simţise în viaţa lui o frustrare a
de acută.

De ce trebuia să fie Genevieve atît de înc
păţînată?

Nu ştia ea că imediat ce mulţimea afla c
Ruby nu avea să danseze avea să facă pro
localul?

– Tot mai ţii să faci prostia asta?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, Picker
man veni în fugă.

– Ar fi mai bine să ieşi în faţă, îi spuse el lui
Steeple. Fargus se leagănă cu candelabrul tău,
iar saşiul de Harry încearcă să-l prindă cu la-
soul. Amîndoi sînt beţi pulbere.

Adam se întinse peste umărul lui Genevieve
şi îl înhăţă pe Steeple de guler.

– Dacă cineva se apropie de ea cît timp e
pe scenă, îl împuşc. Ai priceput?

Steeple dădu cu putere din cap şi apoi ieşi de pe scenă.

Genevieve îşi ţinu respiraţia aşteptînd reacţia mulţimii la aflarea veştii că Ruby nu venise.

Steeple îşi ridicase ambele mîini şi făcea semn mulţimii să tacă. Urmă un şîşîit.

Fargus dădu drumul candelabrului şi ateriză pe masa la care se aşează apoi.

Saşiul Hary aruncă lasoul şi luă loc lîngă prietenul lui.

Scoase un rîgîit zgomotos. Mulţimea izbucni într-un rîs, dar se potoli iar cînd Steeple îi făcu semn.

– Hei, oameni buni, v-am spus că domnişoara Ruby Leigh Diamond o să danseze astă seară...

Se opri brusc. Mulţimea se aplecă în faţă şi aşteptă cu speranţă ca el să continue.

Timp de un minut, Steeple nu mai scoase o vorbă.

Stătea pur şi simplu în mijlocul scenei, foindu-se înainte şi înapoi de pe un picior pe altul, zîmbind auditoriului şi cîntărindu-l.

Auditorul se uita chiorîş la el. Secundele treceau, şi singurul sunet ce se auzea era scîrţîitul pantofilor noi ai lui Steeple.

Publicul deveni curînd nerăbdător.

Un murmur de nemulţumire începu din fundul saloon-ului şi, asemeni unui val, prinse forţă în timp ce înainta.

Exact cînd Fargus se întorcea spre candelabru şi prietenul său întindea mîna după lasou pe faţa lui Steeple apăru un zîmbet.

– V-am promis-o pe Ruby Leigh Diamond, tună el. Şi iat-o!

Cu o fluturare a mîinii, se închină adînc în faţa lui Genevieve, se îndreptă şi îi dădu lui Elvin semnalul să înceapă să cînte la pian.

Apoi o rupse la fugă în cealaltă parte a scenei de parcă era urmărit de trăsnete. Se ghemui după cortină, dar trase cu ochiul să vadă reacţia mulţimii.

Pickerman trînti treizeci de dolari în palma lui Adam, îi aruncă lui Genevieve o privire plină de milă şi o îmbrînci pe scenă, apoi fugi să-şi găsească un loc în care să se ascundă.

Adam îl fulgera cu privirea pe Steeple.

– Am să-l omor pe fiul ăla de că...

Ea îl întrerupse.

– Asta o să fie o aventură, şopti ea, apoi îşi îndreptă umerii, se sili să zîmbească şi intră cu paşi mari pe scenă.

Adam merse cu ea, apoi se îndepărtă, însă doar atît cît să poată fi văzut de toată lumea. Îşi

ridică agale puşca, puse degetul pe trăgaci şi ochi butoiul din mijlocul mulţimii.

Primul bărbat care îndrăznea să scoată o singură vorbă de dezamăgire cu privire la faptul evident că Genevieve nu era Ruby avea să fie împuşcat.

Dacă arma nu era suficient de ameninţă-toare, expresia feţei lui era.

Arăta prost dispus şi tare domic să apese pe trăgaci.

Însă cum se dovedi, măsurile lui de precauţie fură inutile.

Genevieve tăie răsuflarea bărbaţilor. Apariţia ei îmbrăcată în cele mai bune haine de duminică îi lăsă fără glas.

Se holbau şi înghiţeau în sec. Elvin se opri din cîntat, vioriştii lăsară arcuşurile jos şi, la fel ca toţi ceilalţi, se uitau cu gura căscată de stupefacţie la femeia de pe scenă.

Ea era copleşită de emoţie.

Era mai bine ca unele aventuri să fie lăsate neîncercate, îşi zise ea înnebunită. Fusese nebună să facă asta. Adam avea dreptate.

Era o prostie. Se întoarse să plece şi îl văzu stînd pe scenă cu ea, cu puşca ridicată şi gata să tragă şi cu o expresie pe faţă care i-ar fi făcut să ţipe pe cei fricoşi.

El nu avea să lase să i se întîmple nimic rău. Zîmbetul i se lărgi şi se întoarse iar cu faţa la public.

Genunchii îi tremurau, avea un nod în gît dar singurul lucru la care se putea gîndi era că Adam o apăra.

Era de mirare de ce îl iubea pe acest bădăran bat?

Ceva mirosea urît. Era duhoarea de whisky care o înconjura.

Se uită dintr-o parte în alta şi văzu toate sticlele goale îngrămădite pe mese şi pe podea.

Auditoriul ei era beat, ruşine să le fie, şi se simţi dintr-o dată mult prea dezgustată ca să mai aibă emoţii.

Mulţimea depăşea în sfîrşit surpriza iniţială. Unii bărbaţi îi zîmbeau, alţii se încruntau.

Ea nu era deloc ceea ce aşteptaseră, dar înainte ca vreunul din ei să apuce să facă scandal privitor la înşelătoria lui Steeple, Genevieve începu să cînte.

Din acel moment, îi avea în palmă.

Adam n-ar fi crezut dacă n-ar fi văzut cu ochii lui. În cîteva minute, ea îi transformase din nişte mocofani beţi în bebeluşi care zîmbeau prosteşte.

Ea alesese unul din cîntecele pe care le învăţase în biserică, „Veniţi voi păcătoşi, săraci şi nevoiaşi".

Versurile se potriveau perfect auditoriului. Glasul ei frumos şi vibrant mîngîie mulţimea şi îmblînzea fiara din fiecare.

Unul cîte unul, bărbaţii îşi împinseră la o parte paharele de whisky. Alţii îşi scoaseră batistele şi îşi şterseră ochii de lacrimi.

Cînd cîntecul ajunse la sfîrşit, toată lumea plîngea. Adam se trase în umbră şi coborî puşca.

Îi venea să rîdă de cît de bizară era reacţia lor, dar nu îndrăznea de teamă că sunetul ar fi destrămat starea colectivă din saloon.

Firește, ştia de ce alesese ea cîntecul ăla. Voia să-i facă pe bărbaţi de ruşine şi, după cum li se sculturau umerii şi capetele, era clar că reuşise.

Al doilea cîntec se numea „Maică sfîntă, roagă-te pentru mine" şi atinse o coardă şi mai emoţională a mulţimii.

Steeple intră în panică de cum văzu că nimeni nu mai cumpăra sau nu mai bea lichiorul lui scump.

Începu să se agite ca să-i atragă atenţia lui Genevieve, iar cînd ea se uită înspre el, dădu

din mîini şi pocni din degete sugerîndu-i astfel să înviioreze atmosfera.

Atunci Adam rîse. Pur şi simplu nu se mai putea abţine. Genevieve îi zîmbi lui Steeple şi începu să cînte un cîntec despre moarte şi izbăvire şi păcătoşi care în sfîrşit vedeau bucuria şi îşi schimbau obiceiurile proaste.

Adam bănuia că ea inventa versurile pe măsură ce cînta, pentru că vorbele nu rimau, dar se părea că era singurul care observa acest lucru.

Steeple îşi smulgea părul de disperare gîndindu-se la cîţi bani pierdea din cauză că ea nu coopera.

Făcu încă o încercare să o determine să cînte ceva mai vioi.

El îl ignoră. Unul din bărbaţi strigă cu glas plîngăreţ, rugînd-o să mai cînte o dată cîntecul cu maica sfîntă.

Steeple clătină din cap înnebunit, însă ea nu putu refuza rugămintea şi cîntă din nou acel cîntec sfîşietor.

Cînd termină, oamenii băteau din palme şi plîngeau, iar Harry Steeple izbucni în lacrimi.

Ea simţea că gîtul începea să i se usuce, şi se hotărî să mai cînte un ultim cîntec şi apoi să plece.

Îşi revărsă tot sufletul în cîntecul dulce şi înălţător care fusese preferatul tatălui ei, iar auditoriul reacţionă la melodie şi la versuri la fel cum reacţionase el. Ţinea ritmul bătînd din palme şi din picioare.

Ea tocmai lua nota înaltă din ultimul vers cînd observă uşile salonului deschzîndu-se. Trei bărbaţi îşi croiau drum înăuntru.

Unul din ei era Ezekiel Jones.

Ea îngheţă. Se opri din cîntat atît de brusc de parcă glasul i-ar fi fost retezat la mijlocul notei de o sabie.

Tresări, privirea i se încrucişă cu cea a lui Ezekiel, şi înţepeni de tot.

Se uita în ochii scăpărători ai diavolului însuşi, însă nu se putea mişca, nu putea pleca. Teama o paraliza.

Strînse pumnii şi rămase acolo, uitîndu-se cum Ezekiel îşi făcea loc prin mulţime. Îşi tot spunea să fugă, să fugă, şi în cele din urmă gîndul iată îi învinse stupoarea şi se întoarse spre Adam şi începu să alerge spre el, dar la fel de brusc se opri.

El văzu panica din ochii ei, făcu un pas spre ea şi, în acelaşi timp ridică puşca şi trecu în revistă auditoriul căutînd ameninţarea.

Ea clătină din cap.

Nu, nu putea merge la el. Nu putea să l pună într-un asemenea pericol.

Şacalii se apropiau de ea, şi el ar fi încercat s-o apere. Nu putea să riște ca Adam să fie rănit, şi ştia în mod sigur că Ezekiel era în stare să-l omoare.

Cutremurîndu-se puternic, se întoare către Steeple şi alergă într-acolo.

Pălăria îi zbură pe scenă. Steeple încercă să o înhațe cînd trecu pe lîngă el, dar ea fu prea rapidă şi el prea surprins de plecarea ei bruscă.

Coburul ei era pe scaunul de lîngă magazia cu provizii. Îl trase în brațe în fugă.

Ieşi pe uşa din spate în alee, o luă într-o parte apoi în cealaltă în timp ce încerca să îşi amintească în ce direcție era grajdul.

Adam năvălea pe uşă cînd ea se hotărî şi o luă la fugă.

El o strigă şi ştiu că ea îl auzi pentru că ezită înainte de a dispărea după colț.

Ea se îndreptase spre strada principală, şi el era convins că fugea spre grajd să-şi ia calul şi să părăsească oraşul. Porni după ea, dar chiar cînd ajunse în alee, auzi scîrțîitul uşii din spatele a saloon-ului, şi se ascunse rapid după un morman de lăzi.

Cineva din acea mulţime o îngrozise, şi era hotărît să afle cine şi de ce.

Nu-l îngrijora că Genevieve avea să se îndepărteze de el, pentru că dacă ea părăsea oraşul, totuşi, avea să-i dea uşor de urmă la lumina lunii.

Răbdarea îi fu repede răsplătită. Trei din cei mai urîţi şi mai fioroşi bărbaţi pe care îi întîlnise vreodată trecură ţanţoşi pe lîngă el.

Doi dintre ei erau înalţi şi masivi, şi curînd deveni evident faptul că primeau ordine de la bărbatul mai scund şi mai îndesat îmbrăcat ca un om de stat la o înmormîntare.

Adam ghici că haidamacii erau în slujba filfizonului.

Cînd bărbatul se opri la intrarea în alee şi îşi aprinse un trabuc, ceilalţi doi se opriră şi ei să-l aştepte.

– Vreţi să o urmăresc, domnule reverend? întrebă cel mai înalt din cei trei.

– Nu e nevoie să ne grăbim, răspunse reverendul cu un puternic accent sudist. Căţeaua nu va mai fugi de mine de data asta. Am pus mîna pe ea, slavă Domnului. Ţi-am spus, Herman, că Dumnezeu îmi va arăta calea.

– Da, domnule reverend, mi-aţi spus.

Herman înaintă în bătaia lunii şi Adam putu

să îl vadă la faţă. Avea fruntea bombată şi nu sul strîmb, iar urmele unei cicatrici trădau nişte bătăi cu cuţitul.

Arăta exact ca un criminal, ceea ce de fapt şi era, şi tovarăşul său la fel.

– Ce vreţi să facem eu şi Lewis dacă en refuză să meargă înapoi la dumneavoastră? întrebă Herman.

Înainte ca reverendul să răspundă, Lewis făcu un pas înainte.

– O să vreţi să-i dăm o lecţie? întrebă el nerăbdător.

– Aşa cred, cîrîi reverendul. Haideţi, băieţi. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Adam auzise destul.

Îi urmă în linişte pe cei trei pînă ce trecură de saloon şi hotel, apoi el o luă pe scurtătură şi scurtă distanţa pînă la grajduri cu mai mult de jumătate.

Se strecură înăuntru fără zgomot şi zăvorî uşile după el.

O auzi pe Genevieve înainte de a o vedea. Ea scîncea în surdină în timp ce încerca să pună şaua pe iapă.

– Pleci undeva? întrebă el tărăgănat.

Ea sări de un cot şi scoase un ţipăt puternic.

Se răsuci şi-l văzu chiar în spatele ei. Simţi cum inima îi explodează.

– M-ai speriat.

– Erai deja speriată.

O dădu blînd la o parte şi preluă sarcina de a-l înşeua iapa.

Lucra repede şi în linişte. Ea îşi luă sacul de dormit şi rămase cu el în braţe, aşteptînd ca Adam să-i ceară o explicaţie.

El nu scoase o vorbă. Cînd termină se întoarse spre ea, văzu sacul de dormit şi îi sugeră să renunţe la el.

– Doamne sfinte, nu! strigă ea.

El nu avea timp să se certe cu ea.

– Atunci leagă-l după şa.

El intră în boxa alăturată şi îşi înşeuă repede armăsarul.

– Nu poţi veni cu mine, spuse ea cu hotărîre.

– Ba pot, răspunse el pe un ton care dovedea mai mult decît încăpăţînare.

– Te rog să mă asculţi. Nu poţi veni cu mine acum. Ai putea să fii rănit.

– Dar tu?

– Nu vreau să vii cu mine.

– Foarte rău.

– Adam, te rog. Te implor. Pleacă acum.

– Nu, se răsti el. Rămînem împreună. Sînt nerăbdător să o iau din loc. Nu pot să mai aştept să-mi spui iar că n-ai nici o problemă. Asta mi-ai spus, nu-i aşa, Genevieve?

Ea lăsă capul în jos.

– Ştiu că eşti supărat pe mine

– Nu, nu sînt supărat. Am depăşit faza de supărare.

Ea dădu să spună ceva, dar el îi făcu semn să tacă.

Cineva împingea cu putere uşile. Genevieve se întoarse către zgomot, dar Adam o înhăţă fără blîndeţe şi o împinse în spatele lui într-un colţ al grajdului. Îşi luă puşca, ţinti şi aşteptă.

Uşile fură sparte şi Herman năvăli în grajd. Lewis era chiar în spatele lui.

Cei doi o luară fiecare în cîte o parte a grajdului, scrutînd întunericul.

Intră şi Ezekiel Jones.

– Vai ce întuneric e aici! Unde te ascunzi, fată? Ştiu că eşti aici. Poate ar trebui să aprind felinarul şi să arunc o mică privire. Întotdeauna mi-a plăcut să mă joc de-a v-aţi ascunselea cînd eram flăcău.

Adam o simţi pe Genevieve tresărind. Ea încercă să iasă din spatele lui, dar el o îm-

mdică înghesuind-o şi mai tare în colţ. Cei doi motitori ai lui Ezekiel se apropiau. Ezekiel aşmpla lîngă uşă.

– Oriunde ai fi, ieşi afară, strigă el cu glas intat. Eşti speriată, fată? Ar trebui să fii spemată. Nimeni nu-l supără pe Ezekiel Jones fără să îndure mînia Domnului.

– Ne trebuie puţină lumină aici! strigă Lewis.

Ezekiel aprinse un băţ de chibrit. În tăcerea deplină, fosforul făcu un zgomot ca de explozie.

Ezekiel aprinse un felinar şi îl lăsă să se balanseze înainte şi înapoi în cîrligul lui, apoi se întoarse şi închise uşile grajdului.

– Nu vreau să vină cineva să ne deranjeze, spuse el tărăgănat. Şi nu mai vreau să-mi scapi, domnişoară Genevieve. Aici nu sînt ferestre pe care să ieşi, nu-i aşa?

Herman intrase în boxa alăturată lor şi capul lui apăru brusc deasupra despărţiturii. Era ochi în ochi cu Genevieve.

Ea nu avu timp să strige în semn de avertizare, dar nici nu fu nevoie.

Adam îl zări în aceaşi clipă cu ea, şi se dovedi mult mai rapid decît celălalt lovindu-l puternic în cap cu patul puştii. Herman păru surprins, apoi dădu ochii peste cap şi căzu greoi la

podea. Zgomotul îl aduse în fugă pe Lewis. Rămase încremenit în loc de îndată ce văzu pușca ațintită asupra lui.

Ezekiel înaintă agale, cu pistolul în mînă. Expresia feței îi deveni dură cînd dădu cu ochii de Adam, dar imediat încruntarea îi fu înlocuită de un zîmbet.

– Cine eşti, domnule? întrebă el.

– Nu te interesează, răspunse Adam.

– Am treabă cu femeia din spatele tău, dar nu vreau să mă cert cu tine. Dacă mi-o dai, poți pleca, şi nu ți se va întîmpla nimic.

– Nu plec nicăieri, iar tu nu te apropii de ea.

– Am să te răsplătesc.

– Nu.

Ochii lui Ezekiel erau plini de ură în timp ce se uitau la Adam. Glasul lui îşi pierdu nota de domn cînd vorbi din nou.

– Aperi o infractoare şi o păcătoasă. Te-a atras în mrejele ei înşelătoare, nu-i aşa?

Genevieve îşi făcu loc şi apăru lîngă Adam.

– Tu eşti infractor, nu eu! strigă ea.

Ezekiel îndreptă un deget spre ea.

– Jezebel! răcni el.

– Cine dracu' eşti? întrebă răstit Adam. Şi ce vrei de la Genevieve?

Ezekiel pufni ca un cocoş.

Îşi apucă reverul hainei cu o mînă şi luă o mînă de parcă poza.

– Sînt reverendul Ezekiel Jones, anunţă el cu importanţă. Iar ea are ceva ce îmi aparţine.

– N-am nimic care îţi aparţine.

– Dumnezeu te va pedepsi pentru că minţi, fată.

– Cum îndrăzneşti să te numeşti predicator? Nu eşti decît un hoţ ordinar.

– Draga mea, persoana mea n-are nimic ordinar.

Se uită din nou la Adam, mimă remuşcarea şi spuse:

– Ca şi Sfîntul Petru, şi eu am fost păcătos înainte de a mi se arăta lumina. Îmi vreau banii înapoi, adăugă el cu un mîrîit.

– Banii tăi nu-s la mine! strigă Genevieve.

Lewis făcu un pas înainte. Adam trase în pămînt, la picioarele lui. Sărind înapoi, Lewis fu cît pe ce să-l dărîme pe Ezekiel.

Reverendul îl împinse la o parte.

– Ea mi-a luat patru mii de dolari.

– Ba nu, insistă ea. Nu ţi-am luat nici un ban.

– Minte! tună Ezekiel.

– Adam, tu mă crezi, nu-i aşa?

– Ai auzit-o pe doamna. Dacă ea spune că

nu i-a luat, atunci nu i-a luat. Acum cară-te de aici înainte să-mi pierd răbdarea şi să-ţi trag un glonte în preţiosul tău fund.

Ezekiel rămase pe poziţie.

– Nu înţelegi că te-a orbit să nu vezi adevărul? E o păcătoasă, îţi spun, şi o să te ia iad cu ea dacă nu asculţi ce-ţi spun eu.

– De ce să nu ne supunem legii şi să-l lăsăm pe şerif să decidă cine spune adevărul sugeră Adam.

– Nu! se răsti Ezekiel. Nu e nevoie să apelăm la lege.

– Chiar aşa?

– Trecutul meu păcătos încă mă urmăreşte mărturisi Ezekiel. Se străduia din greu să arate spăşit şi eşua lamentabil. Altfel, aş fi dat fuga la şerif. Dumnezeu îmi e martor că aş fi făcut-o.

– Cară-te de aici! îi ordonă Adam.

Ezekiel se depărtă.

– Povestea asta nu s-a terminat, şuieră el.

Lewis încercă să ajungă la prietenul său care zăcea inconştient, dar Adam nu-l lăsă.

– Lasă-l şi şterge-o, îi ordonă el.

Ezekiel deschise uşa grajdului.

– Pun eu mîna pe tine, fată! tună el. Ştiu încotro te îndrepţi şi îţi spun de acum că n-ai să ajungi în veci acolo. Ziua judecăţii e aproape.

Apoi dispăru în întuneric. Lewis o şterse după el.

Genevieve se rezemă de perete, epuizată şi ameţită.

Adam nu o lăsă să se relaxeze.

– Trebuie să o întindem de aici înainte ca ei să-şi dea seama cît e de uşor să ne prindă într-o ambuscadă. Repede, Genevieve. Ah, la dracu', acum ce faci?

Ea se aruncase în braţele lui şi izbucnise în lacrimi.

– Îţi mulţumesc că m-ai crezut.

El îşi permise să o ţină în braţe o clipă. O strînse tare, se aplecă şi o sărută pe frunte. Apoi o dădu la o parte.

– Să mergem, iubito.

Ea îşi şterse lacrimile de pe faţă cu dosul mîinilor şi rămase în loc zîmbind şi uitîndu-se ameţită la el.

– Acum ce mai e? întrebă el ursuz.

– Mi-ai spus iubito.

– Da, ţi-am spus. Acum, mişcă-te.

El încercă să o ridice în şa, dar ea se dădu înapoi.

– Sacul meu de dormit, explică ea.

Se întoarse şi îl luă din colţul boxei unde îl lăsase, dar Adam fu mai rapid.

El îl îngăţă de un capăt şi îl azvîrli sus pe cal, după şa.

Atunci îngheţă şi se uită nevenindu-i să creadă cum o bancnotă de o sută de dolari plutea încet din sacul de dormit spre pode Bancnota aterizâ la picioarele lui.

Se holbă la ea cîteva secunde bune, apoi se aplceă să o ridice.

Nu-i spuse o vorbă lui Genevieve, şi faţa lui trăda doar o curiozitate uşoară în timp ce se întorcea să se uite iarăşi la sacul de dormit Înainte ca ea să-şi dea seama ce făcea el, Adam dezlegă frînghia ce ţinea sacul strîns şi îl desfăcu.

Sute de bancnote se revărsară la picioarele lui, formînd o grămadă de bani.

Era destul de sigur că ştia cîţi erau, dar se hotărî să afle oricum cantitatea exactă.

Privirea lui se îndreptă încet spre a ei.

– Patru mii? întrebă el liniştit.

Ea clătină din cap.

– Aproape cinci. Patru mii şapte sute trei dolari, ca să fiu precisă.

– Banii lui Ezekiel, presupun. Glasul lui scăpăra de mînie.

Era atît de furios pe ea că abia putea să vorbească, totuşi, nu putu să nu vadă că ea nu

arăta cîtuşi de puţin vinovată sau spăşită. Nu părea nici măcar îngrijorată.

– Vrei să-mi explici, Genevieve?

Ea îşi petrecu braţele în jurul taliei.

– Nu i-am furat lui Ezekiel banii.

El se uită la mormanul de bani şi apoi iarăşi la ea. Dovada era zdrobitoare.

– Adam.

– Ce este?

– Mă vei crede.

Capitolul 10

Din clipa în care o cunoscuse, ea nu făcuse decît să mintă, sau aşa se părea, şi nu avea nici un motiv să creadă că acum spunea adevărul. Şi totuşi o credea.

Fie era cel mai credul bărbat din lume, fie era nebun de legat. O credea pur şi simplu.

Ea nu era hoaţă.

De aceea, trebuia să existe o explicaţie logică a faptului că avea la ea toţi acei bani şi imediat ce aveau să aibă timp, avea să-i ceară să-i spună totul.

Nu mai vorbi cu ea pînă nu îşi instalară aşazisa tabără la vreo douăzeci de mile de Gramby.

Îi ceru să aprindă focul în timp ce el se ducea să vadă dacă erau urmăriţi.

Cînd se întoarse, ea întinsese sacii de dormit şi pusese la fiert pe foc o crăticioară de cafea.

Ea aşteptă pînă cînd el termină de mîncat, pentru a aborda subiectul care era sigură că avea să-i provoace o indigestie.

– Nu cred că e o idee bună să ţin banii în săculeţul meu pentru că ăsta e primul loc în care îi va căuta Ezekiel.

– Să sperăm că nu va ajunge suficient de aproape ca să-i caute.

Se uită în jur.

Ţinea minte că lăsase săculeţul lîngă sacii lor de dormit, dar acum nu mai era acolo.

– Ce-ai făcut cu banii?

Ea arătă spre un bolovan aflat la vreo cincisprezece metri de ei.

– Am ascuns săculeţul după piatra aia, sub nişte tufe.

El se aşeză lîngă ea şi puse pe foc cîteva vreascuri. Ea îi oferi un măr, şi cînd el clătină din cap îl puse în poală.

– Ai putea să spui dacă Ezekiel ne urmăreşte sau nu?

– Nu, răspunse el. S-a înnorat deja. Dacă ne urmăreşte, o să aibă de furcă să ne vadă urmele.

– Nu va vedea fumul focului nostru?

– Pe ceaţa asta? Nu, nu-l va vedea.

– De ce e atîta umezeală aici?

– Sîntem aproape de cascada Juniper, Genevieve, ce-a fost în capul tău să cari atîţia bani cu tine. Doamne sfinte, i-ai lăsat în grajd, cu caii.

– Nimeni nu fură un sac de dormit vechi. Erau mai în siguranţă acolo decît în saloon.

El încercă să-şi păstreze calmul.

– Cred că ar fi bine să începi să explici. Dacă n-ai furat banii de la Ezekiel, de unde îi ai?

– Oh, ba de la el i-am luat, fii sigur.

El rămase cu gura căscată.

– Ce-ai spus?

Ea îi puse o mînă pe genunchi într-o încercare de a-l calma.

– Nu te înfuria pînă nu auzi totul. E drept că am luat banii de la Ezekiel, dar ei n-au fost niciodată ai lui. Cred că s-ar putea spune că i-am furat de la un hoţ. Da, exact asta am făcut.

– Ia-o de la început şi încearcă să vorbeşti logic.

– Nu pot să sufăr cînd te răsteşti la mine în felul ăsta.

– Vorbeşte, Genevieve.

Nerăbdarea lui o irita. Puse mărul înapoi în traistă şi îşi adună mîinile în poală.

– Am fost trasă pe sfoară, la fel ca toţi ceilalţi. Ţin minte că ţi-am spus că mergeam la aceeaşi biserică la care mergea şi mama ta şi că eram în cor. O dată pe an, venea în parohie un grup de predicatori şi predicatorul nostru îl alegea pe unul dintre ei să ţină predica. Într-o astfel de ocazie, a vorbit reverendul Thomas Kerriman. Ne-a cerut ajutorul şi ne-a spus că avea să conducă un grup mare de familii pentru a se stabili într-o aşezare din Kansas. Familiile erau tare nevoiaşe, Adam. Nu aveau bani, nici haine, nici mîncare, însă voiau să o ia de la început şi să-şi croiască o nouă viaţă. Reverendul Kerriman era Moise al lor.

– Era ca Ezekiel Jones?

– Oh, nu, era exact opusul lui. Îl cunoşteam pe Thomas dinainte de a deveni predicator. Am crescut împreună în aceeaşi parohie, şi ştiam sigur că era un om bun şi decent. El n-ar fi tras pe sfoară pe nimeni.

– Deci ce s-a întîmplat?

– În ziua aceea era şi Ezekiel printre noi. A făcut un pas înainte şi i-a promis lui Kerriman că el avea un mod sigur de a-l ajuta. A arătat spre cor şi a spus că, dacă membrii erau de

acord, el avea să ne ducă din oraş în oraş ca să cîntăm, şi toate donaţiile aveau să meargă pentru cauza lui Kerriman. M-a arătat pe mine şi a spus că singură vocea mea avea să garanteze donaţii mari.

– Ai o voce frumoasă, Genevieve.

– Mulţumesc. Tata spunea că Dumnezeu ne dă fiecăruia un talent anume şi depinde de noi dacă îl folosim în slujba binelui sau a răului. La vremea aceea n-am înţeles ce însemna asta. Acum înţeleg.

– Din cauza lui Ezekiel?

– Nu, din cauza mea. L-am lăsat să-mi sucească mintile cu complimentele lui. Mi-a plăcut că am fost remarcată, Adam, şi am începul să visez la renume şi la averi. M-a atras uşor în planul lui. Pe atunci eram plină de mine, şi Ezekiel îmi alimenta mîndria. Mi-e foarte ruşine de persoana care am devenit. M-am purtat ca un copil răsfăţat. Faima mi s-a urcat la cap şi n-a trecut mult pînă cînd am rămas cu doar o prietenă în cor – Lottie.

– Femeia care ţi-a trimis telegrama.

– Da.

– Deci aţi mers din oraş în oraş cîntînd şi colectînd bani.

– Da. Ezekiel devenea tot mai poruncitor.

Nu aveam vole să merg nicăieri singură sau cu mătuşa mea. A angajat oameni să ne păzească.

– Pe Lewis şi Herman?

– Da. Ezekiel mi-a spus că ei mă apărau, dar mie îmi era mai frică de ei decît de cei de care mă apărau. Continuam să mă agăţ cu înverşunare de visul meu de a deveni renumită, apoi s-a întîmplat ceva şi am văzut cît de găunoasă şi pustie devenise viaţa mea.

– Ce s-a întîmplat.

– A murit mama, iar eu nici măcar nu am ştiut de asta decît după două săptămîni de la înmormîntare. Cîntam la Birmingham, şi o prietenă a bătut tot drumul ăla ca să-mi spună. Mai tîrziu am aflat că ea îi trimisese o telegramă lui Ezekiel cînd mama se îmbolnăvise, dar ei nu mi-a dat-o. N-am să mi-o iert niciodată, şi nici pe el.

– Dacă n-ai ştiut...

– Trebuia să fi ştiut, şopti ea. Trebuia să mă fi dus mai des acasă s-o văd, dar eram atît de prinsă de visele mele încît am uitat care era cel mai important lucru pe lume.

– Familia.

– Da, familia.

– Te-ar fi lăsat Ezekiel să pleci?

– Nu, dar aş fi putut găsi o cale.

El o cuprinse pe după umeri şi o trase lîngă el.

– Şi tatăl tău?

– El a murit cu un an înaintea mamei.

Adam oftă.

– Înţeleg de ce vrei să te duci la Paris. Bunicul tău e singura rudă care ţi-a mai rămas, nu-i aşa?

– Nu ţi-am spus chiar adevărul despre bunicul. E la Paris...

– Dar?

– A murit demult. Mă duc acolo să mă închin la mormîntul lui.

– De ce m-ai lăsat să cred că e în viaţă?

– Dacă ai fi ştiut că sînt singură pe lume, ţi-ar fi fost milă de mine, şi eu nu voiam asta.

Tandreţea din ochii lui o făcu să vrea să se ghemuiască în poala lui şi să se agaţe de el. Rezistă ispitei, şi spuse:

– O mulţime de oameni sînt singuri, aşa că nu te mai uita în felul ăsta la mine. Vrei sau nu să auzi şi restul poveştii?

– Da, vreau.

– Cînd am auzit că mama murise, am vrut să mă duc acasă, şi atunci Ezekiel a început să mă încuie în camera mea. L-am auzit spunîn-

tu-i lui Lewis că eu eram bonul lui de masă. A fost o perioadă oribilă. Şocul de a-mi fi pierdut mama m-a trezit la realitate. Am ştiut că urmăream un vis prostesc şi că nu voiam faimă şi avere. Mă tot gîndeam la tata şi la ce îmi spusese el privitor la talent. Alegerea depindea de mine. M-am hotărît să cînt pentru bani numai dacă avea să fie absolut nevoie.

– În saloon ai cîntat pentru bani.

– Da, dar am făcut-o de nevoie, nu din vanitate, şi am cîntat numai cîntece religioase. Ne trebuiau bani pentru mîncare şi adăpost.

– Aveai aproape cinci mii de dolari.

– Dar nu sînt banii mei. Ei aparţin reverendului Kerriman şi familiilor lui.

El dădu din cap în semn că a înţeles.

– Povesteşte-mi cum ai reuşit să iei banii de la Ezekiel.

– Într-o după-amiază cînd ne aflam în New Orleans, eu stăteam în grădina unei frumoase biserici vechi şi s-a întîmplat să-l văd în curte pe Thomas. Vorbea cu Ezekiel, şi mi-am dat seama cît era de supărat. Ezekiel nu era deloc supărat. Rîdea şi îşi bătea joc de Thomas.

– Unde era paznicul tău?

– În ziua aceea mă păzea Lewis. L-am lăsat să mă încuie în camera mea şi apoi am şters-o.

– Pe fereastră.

– Da, am ieşit pe fereastră şi am fugit înapoi în curte. L-am auzit pe Ezekiel lăudîndu-se că adunase peste patru mii de dolari şi că nu avea de gînd să-i dea lui Thomas un cent.

– Şi Thomas ce a făcut?

– A ameninţat că se duce la autorităţi şi pe Ezekiel l-a apucat furia. I-a spus că îl omoară dacă spune cuiva un cuvînt. La început Thomas nu l-a crezut, dar Ezekiel i-a spus că mai omorîse pînă atunci şi că era în stare să omoare din nou. Lewis şi Herman au început să-l bată pe Thomas. El a căzut la pămînt, şi atunci Ezekiel a început să dea cu picioarele în el. Eram atît de îngrozită pentru el încît nici n-am putut să ţip. Am alergat înspre ei ca să-i fac să nu-l mai lovească, dar nişte oameni mi-au luat-o înainte. Lewis şi Herman au fugit. Ezekiel nu a fugit. Arogant ca întotdeauna, s-a răsucit pe călcîie şi s-a întors în biserică.

– Şi atunci te-ai decis să-i furi bani, nu-i aşa?

– Da. M-am dus în camera lui şi i-am găsit imediat sub saltea. Prostul dormea pe ei în fiecare noapte. I-am pus într-un săculeţ şi apoi am plecat.

– Către Rosehill?

– Nu. Thomas era la spital, iar eu m-am ascuns în New Orleans şi am aşteptat să se facă bine astfel încît să pot să-i dau banii. Nu am îndrăznit să mă duc la el de teamă să nu fiu localizată de oamenii lui Ezekiel, iar cînd în cele din urmă am prins curaj şi m-am strecurat în spital am aflat că Thomas plecase deja spre Kansas.

– Şi într-acolo te îndrepţi acum, nu-i aşa?

– Da. Cînd am plecat din New Orleans, am vrut să mă duc direct la aşezămîntul din Kansas, dar pe urmă am început să-mi fac griji din pricina lui Ezekiel. El ştia că văzusem ce îi făcuseră lui Thomas el şi oamenii lui, şi trebuia că îşi dăduse seama de ce luasem banii. M-am temut că avea să mă urmărească, şi nu am vrut să fiu atacată pe drum.

– Aşa că ai venit la Rosehill.

– M-am gîndit că ferma era o ascunzătoare perfectă pentru o perioadă scurtă, şi eram foarte sigură că Ezekiel nu avea să mă caute acolo.

– Îmi doresc din tot sufletul să-mi fi spus toate astea cînd ne aflam împreună în bibliotecă.

– Nu voiam să te implici. Era problema mea, şi trebuia să o rezolv. Dacă m-aş fi des-

tăinuit ţie, ai fi insistat să-i duci tu banii lui Thomas în locul meu, ceea ce ar fi însemnat să le pun în pericol. Nu e aşa?

– Da.

– Nu vreau ca nimeni altcineva să-i dea lui Thomas banii. Pentru mine e important ca el să ştie că nu am fost implicată în schema lui Ezekiel.

– Sînt sigur că ştie deja asta.

– Şi mai vreau să-i spun cît de rău îmi pare, dar trebuie să fiu realistă. Ezekiel nu o să renunţe, nu-i aşa?

– Nu, nu o să renunţe. Cinci mii de dolari merită deranjul.

– Vrei să-mi promiţi ceva? Dacă mi se întîmplă ceva, sau dacă trebuie să ne despărţim, vrei să-i duci tu banii lui Thomas?

– N-am să las să ţi se întîmple ceva.

– Adam, banii sînt importanţi pentru oamenii aceia. Cu ei îşi vor cumpăra mîncare şi haine şi tihnă. Promite-mi.

– Îţi promit.

Ea lăsă capul în jos.

– Nu-mi dau seama ce gîndeşti despre mine. Am fost atît de naivă şi proastă şi vanitoasă şi...

El o opri să se mai învinovăţească ridicîn-

u-l bărbia şi sărutînd-o uşor, ca o mîngîiere.

– Eşti bună la suflet, şopti el.

Ea se trase înapoi.

– Nu te pot lăsa să crezi asta. Nu sînt atît le bună la suflet. Dacă n-aş fi fost atît de plină le mine, l-aş fi citit imediat pe Ezekiel. M-am urtat ca o proastă, dar am învăţat lecţia. Acum nţelegi de ce am devenit atît de cinică?

Pentru că era foarte serioasă, el nu îndrăzni să rîdă.

Totuşi, nu se putu abţine să zîmbească.

– Înţeleg că s-ar putea să vrei să fii cinică, dar, iubito, încă nu ai reuşit să fii. N-ai nimic cinic. Eşti una din cele mai încrezătoare fiinţe pe care le-am cunoscut. Ai o inimă minunată, Genevieve.

– Iar ai făcut-o, şopti ea.

El o trăgea încet în poala lui. Ea nu se opuse, ba chiar îi înconjură gîtul cu braţele.

Ea se uita în ochii lui de parcă el era cel mai uluitor de perfect bărbat din lume.

Cum ar fi avut vreodată tăria să-l părăsească?

– Ce am făcut? întrebă el.

– Mi-ai spus iubito, spuse ea cu o şoaptă întretăiată. Să n-o mai faci.

– De ce?

– Pentru că îmi place, se bîlbîi ea. Iar acum ai să mă săruţi din nou, nu-i aşa? Şi chiar aşa n-ar trebui. Cînd va veni vremea s-o luăm pe drumuri diferite, îmi va fi foarte greu, iar dacă mă tot săruţi, am să sfîrşesc prin a fi nefericită. Trebuie să plec la Paris, iar tu trebuie să te întorci acasă. Ar trebui să fim doar prieteni, nu aşa? Dar, Adam, cred că vreau cu adevărat să mă săruţi acum. Doar un ultim sărut şi apoi...

– Ne strîngem mîna?

– Da, sau ai putea să-mi dai un pupic pe obraz, ca între prieteni.

Ea voia prietenie şi nimic mai mult? Nu înţelegea că ei depăşiră faza asta?

Poate că era vina lui, hotărî el. Nu-i spusese ce simţea pentru ea.

Nu-şi permisese să se gîndească la asta, cu atît mai puţin să vorbească.

Ştia că ţinea la ea, dar la fel cum făcea orice altceva, voia să se gîndească la toate implicaţiile înainte de a-i spune.

Glasul lui era înşelător de calm cînd îi spuse:

– Cred că trebuie să-ţi intre bine în cap ceva. Eu nu-mi sărut prietenele, nu-mi pup prietenele, şi în mod sigur nu le spun „iubito".

– Nu putem să ne implicăm afectiv.

Chiar că era o femeie exasperantă.

– Sîntem deja implicaţi.

Ea părea nefericită.

– Nu ne potrivim deloc. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Tu vrei pace şi linişte. Eu sînt o încurcă-lume.

– Ba nu eşti. Eşti exasperantă şi încăpăţînată cît începe, dar nu eşti o încurcă-lume. Şi să-ţi fie clar, eu nu sînt prietenul tău.

Ea se retrase încet. El nici nu se gîndea să-i dea drumul.

Îi smuci capul lipindu-i-l de pieptul lui, ignorînd strigătul ei de uimire.

Mîna îi cuprinse ceafa şi, în timp ce se apleca asupra ei, şopti:

– N-am avut niciodată o şansă, nu-i aşa?

Ea nu înţelegea la ce se referea el, iar el era prea ocupat să o sărute ca să îi explice.

Gura lui era caldă şi fermă pe a ei. Ăsta nu era un sărut prietenesc.

Avea el grijă de asta. O făcu să deschidă gura şi îşi strecură limba înăuntru pentru a o împerechea cu a ei.

Ea începu să răspundă, timid la început, dar apoi cu pasiune crescîndă.

El îi topi inhibările cît ai clipi din ochi şi, Doamne, nu se mai sătura de ea.

Cînd în sfîrşit reuşi să-şi impună să se (illegible) prindă, nici nu putea să respire ca lumea. Ro(illegible) piraţia ei întretăiată era o adevărata mu(illegible) pentru urechile lui.

Pe dracu', era prietenul ei!

– Acum vrei să ne dăm mîna? întrebă el.

Sarcasmul lui nu avu efect asupra ei. Se simţea minunat de fericită aşa cum stătea lipită de pieptul lui, cu ochii închişi într-un dulce abandon.

El o ţinu în braţe mult timp.

Mîinile lui îi mîngîiau cu tandreţe spatele, ca nu voia să se gîndească decît la trupul ei ca tifelat.

Din nefericire, gîndurile legate de Ezekiel Jones nu-i dădeau pace.

– La ce te gîndeşti?

– La Ezekiel Jones.

– Ştiam eu că trebuie să fie ceva neplăcut. Mă strîngi de nu pot să respir şi muşchii ţi-au devenit rigizi.

El se forţă să se relaxeze şi slăbi strînsoarea.

– Aşa e mai bine?

– Da, răspunse ea. Probabil că ar trebui să mă dezlipesc de tine, dar nu-mi vine să mă mişc. Şi eu mă gîndeam la Ezekiel. Crezi că

spunea adevărul cînd a spus că a scăpat basma curată după ce a comis o crimă? Sau doar încerca să mă sperie?

– Cred că spunea adevărul, şi tare ne-ar interesa împrejurările. Spuneai că Ezekiel şi-a schimbat numele. Ştii cum îl cheamă în realitate?

– Henry Stevens. L-am auzit o dată pe Lewis spunîndu-i pe numele ăsta. Ezekiel s-a înfuriat şi l-a ameninţat că va avea de suferit dacă îi mai spune vreodată pe numele adevărat. Prostul urla atît de tare că l-a auzit majoritatea corului.

Adam stocă informaţia în memorie. Henry Stevens.

Nu avea să mai uite acel nume. Oare Ezekiel îşi schimbase numele pentru că era căutat, sau crima trecuse neraportată?

Adam se hotărî să afle cît mai curînd asta.

– Cînd ajungem la Salt Lake City, am să-i fac o vizită şerifului guvernamental.

– Mă îndoiesc că mai e cineva acolo. Nu mai ţii minte că Steeple ne-a spus că trei şerifi guvernamentali se află în Middletown, investigînd jefuirea băncii?

Planul îi veni din senin lui Adam, şi se pomeni zîmbind. Ideea lui era perfectă, şi dacă

mergea, avea să merite din plin riscul. Ezekiel avea să primească ce merita, iar el, Adam, nu avea să mai trebuiască să îl omoare.

Erau implicaţi foarte mulţi dacă. Dacă putea găsi un loc sigur pentru Genevieve, şi dacă putea să-l momească pe Ezekiel să-l urmărească pînă în Middletown, şi dacă şerifii erau într-adevăr acolo, atunci Adam avea să-l conducă pe ticălos direct în mîinile lor.

– Cred că ar trebui să ne despărţim, spuse Genevieve.

– Chiar aşa?

– Da. Unul din noi trebuie să-l atragă pe Ezekiel spre nord, în timp ce celălalt duce banii în Kansas.

Adam clătină din cap.

– Banii ar trebui depuşi la o bancă pînă mă răfuiesc eu cu Ezekiel şi prietenii lui.

– Eşti nebună? Dealurile astea sînt bîntuite de jefuitori de bănci. Îi vor fura.

– Am un plan mai bun. Vom găsi un loc sigur pentru tine, iar eu voi avea grijă de Ezekiel.

– Nici nu vreau să aud. E problema mea şi eu trebuie să o rezolv.

– Nu, e problema noastră, dar am s-o rezolv eu. Tu n-ai să mergi cu mine. Mi-aş face tot

timpul griji pentru tine, şi n-aş putea să mă concentrez asupra a ceea ce trebuie să fac.

– Ca de pildă?

– Să pun capăt tacticilor teroriste ale lui Ezekiel.

– E foarte drăguţ din partea ta că-ţi faci griji pentru mine, dar, Adam, nu vreau să fiu lăsată pe dinafară. Chiar mă vezi stînd liniştită undeva într-un salonaş în timp ce tu te expui primejdiei? Nici să n-aud!

El zîmbi.

– Nu mă gîndeam să te duc într-un salonaş. Am în minte un loc unde sînt absolut convins că Ezekiel nu o să se apropie de tine sau de bani.

– Nu există un astfel de loc.

El o sărută iar doar pentru a o opri să se mai certe cu el.

– Ai încredere în mine, Genevieve. Cunosc locul perfect.

Capitolul 11

O băgă în temniță. Deşi ea trebuia să recunoască faptul că era un loc perfect de a păstra banii în siguranță, alegerea lui Adam nu-i convenea, pentru că ştia că el se aştepta de la ea să stea cuminte acolo în timp ce el pleca după Ezekiel şi oamenii lui.

Dacă ar fi rămas singură cu el cîteva minute i-ar fi spus cît de nefericită era, dar temnița era înțesată de oameni ai legii, şi ea nu avea de gînd să-l critice pe Adam în fața străinilor.

Totuşi, îl fulgeră cu privirea cînd el sugeră că, poate, s-ar fi simțit mai comod în una din celulele goale.

Genvieve se aşezase pe un scaun de lîngă biroul şerifului Norton, îşi pusese săculețul în poală şi mîinile deasupra lui.

Adam stătea în picioare în spatele ei. Şeriful se aşează la birou şi îşi înclină scaunul pe spate, rezemîndu-se de perete.

Era un bărbat mai în vîrstă, cu o burtă mare şi ochi melancolici. Faţa lui îi amintea lui Genevieve de cea a unui ogar.

Fălcile de jos îi treceau de bărbie, iar cînd zîmbea – ceea ce părea să facă mai tot timpul – pielea în surplus care îi încadra faţa îi ajungea pînă la urechi.

Era foarte amabil cu ea şi Adam, şi ea îl plăcea enorm. Glasul lui radia o îngrijorare părintească atunci cînd întrebă cu ce-i putea ajuta, şi ascultă răbdător fără să intervină măcar o singură dată în timp ce Adam îi explica motivul prezenţei lor acolo.

Doi şerifi guvernamentali stăteau rezemaţi de perete şi ascultau.

Semănau atît de bine ca înfăţişare şi atitudine încît ar fi putut fi fraţi. Aveau cam aceeaşi înălţime, aproape un metru optzeci, şi aceeaşi expresie de oameni trecuţi prin multe.

Pe cel mai musculos dintre ei îl chema Davidson, pe celălalt îl chema Morgan.

Prezenţa lor ar fi trebuit să fie liniştitoare, dar, în loc de asta, Genevieve se simţea nervoasă.

Privirile lor păreau s-o sfredelească. Şi mai aveau şi un aer primejdios.

Îşi dori din toată inima ca ei să nu se mai uite la ea. Se tot aştepta ca unul din ei să tabere asupra ei, şi se uita mai tot timpul în direcţia lor ca să se asigure că nu se mişcaseră din loc.

După ce Adam termină să-i explice şerifului situaţia în care se găseau, inclusiv detalii pe care ea şi-ar fi dorit ca el să nu le menţioneze, şeriful Davidson propuse ca Genevieve să se uite printre afişele cu oameni căutaţi pentru a vedea dacă Ezekiel era unul din ei.

Şeriful arătă spre un teanc de hîrtii înalt pînă la genunchi care zăcea pe podea într-un colţ.

– Acelea sînt, dar cred că o să-ţi ia toată ziua să te uiţi prin ele.

– Adam, eşti convins că Jones şi prietenii lui sînt pe urmele voastre? întrebă Morgan.

– Da, am avut grijă să poată uşor să-mi ia urma pînă în Middletown.

Davidson făcu un pas către Genevieve. Aceasta tresări vizibil şi pe urmă se înfurie.

– La ce vă holbaţi, domnilor? întrebă ea răstit.

Şerifii se uitară unul la celălalt înainte de a

se întoarce cu spatele la ea. Davidson înălţă o sprînceană şi arătă puţin încurcat, însă Morgan îşi păstră expresia glacială.

– Mă uitam la dumneata, doamnă, spuse Davidson.

– Aş vrea să nu te mai uiţi. Jur că mă faci să vreau să mărturisesc o crimă doar ca să te fac să nu mă mai priveşti aşa.

– Ai în minte o crimă anume? întrebă Morgan.

O idee de zîmbet îi încreţi colţurile ochilor.

Şeriful deveni uman şi ea începu să se relaxeze.

– Nu, răspunse ea. Ar fi trebuit să inventez una. Ştiţi cît de intimidanţi sînteţi? Da, fireşte că ştiţi. Aşa interogaţi infractorii, nu?

– Ce tot spui acolo, Genevieve? întrebă Adam.

– N-ai înţelege chiar dacă ţi-aş explica. Şi tu faci acelaşi lucru.

Davidson izbucni în rîs.

– Doamnă, chiar ai întruchipat-o pe Ruby Leigh...?

– Diamond, îl ajută rînjind Morgan.

– Sigur nu pari genul de femeie care să umble sub un asemenea nume, suse Davidson. Nu arăţi.

Ea se încruntă la şerif.

– Şi cum arăt?

– Rafinată. Eşti o doamnă, şi mi-e greu să mi te închipui pe o scenă într-un saloon.

– N-am întruchipat pe nimeni, cel puţin nu intenţionat. Domnul Steeple m-a păcălit. Adam, zău că nu trebuia să le spui şerifilor că am cîntat în saloon.

Mîna lui Adam se strînse pe umărul ei. Davidson îi sări în apărare.

– Ne-a povestit cum a dat ochii cu Ezekiel prima oară, aşa că a trebuit să pomenească de saloon.

– Vă asigur că n-am obiceiul să distrez beţivani, şi am cîntat numai cîntece bisericeşti.

– Chiar i-ai făcut să plîngă pe toţi oamenii ăia? întrebă Morgan.

– Nu intenţionat.

Norton o bătu uşurel pe mînă.

– Nu fi îngrijorată din pricina asta, domnişoară.

Tonul lui condescendent nu-i pică bine.

– Domnule şerif, Ezekiel Jones e pe urmele mele. Trebuie să-mi fac griji din cauza lui, şi mai trebuie să-mi fac griji pentru Adam. El e hotărît să plece în căutarea acelor oameni îngrozitori. Te rog să nu mă mai strîngi de umăr,

Adam, adaugă ea cu o privire rapidă spre Adam. Nu vreau să fii rănit.

– Hotărîrea mea e de nezdruncinat, îi spuse el.

Ea se întoarse către şerifi.

– Ei bine?

– Ei bine, ce? întrebă Davidson.

– Aştept ca unul din voi să-i spună lui Adam că nu poate lua legea în mîinile lui.

Morgan ridică din umeri. Răspunsul lui nu era ce aştepta ea. Nici replica lui.

– Pare cu adevărat hotărît, doamnă, şi nu cred că spusele mele îl vor face să se răzgîndească. Nu-l condamn că vrea să plece în căutarea lui Jones. Dacă femeia pe care o iubesc ar fi ameninţată, în mod sigur aş pune capăt ameninţării.

Ea nu ştiu dacă să corecteze sau nu presupunerea şerifului. Adam nu o iubea; el o ajuta pur şi simplu din milă. Atîta tot.

– Dacă Ezekiel e căutat pentru crimă sau altă infracţiune, m-ar interesa cu adevărat să stau de vorbă cu el, continuă Morgan.

– Nu vreau să stai de vorbă cu el. Vreau să-l bagi în temniţă. Dacă acea crimă pe care a comis-o n-a fost raportată, am să declanşez eu acuzaţiile împotriva lui.

– Pe ce bază? întrebă şeriful Norton.

– Omul m-a încuiat în camera mea.

– Scuză-mă, dar e cuvîntul dumitale împotriva cuvîntului lui, şi eu nu cred că o să ne cunoască faptul că te-a încuiat.

– Cu cît mai repede te uiţi pe afişe, cu atît mai bine, sugeră Davidson.

– Da, desigur, dar între timp vreau să-i arestaţi pe Ezekiel şi pe cei doi prieteni ai lui. Voi fi fericită să vi-i descriu.

– Acum ne-am întors de unde am plecat, se plînse Norton. Cum spuneam mai înainte, trebuie să ai un temei ca să faci o arestare.

– Ca, de pildă? întrebă ea.

Şeriful reflectă îndelung asupra problemei.

– Dacă unul din ei se întîmplă să tragă în dumneata, atunci l-am putea băga la răcoare pentru tentativă de crimă.

– Ştiu că e frustrant, doamnă, dar legea e lege. Poate am putea să stăm de vorbă cu el şi să-l speriem astfel încît să te lase în pace.

– Ar trebui să-l rugăm pe Ryan să schimbe o vorbă cu Ezekiel, îi spuse Morgan prietenului său.

– Tu ce zici, Adam? întrebă Genevieve.

Se întoarse să se uite la el şi abia atunci descoperi că el dispăruse.

– Cînd a plecat?

Pînă să-i răspundă Norton, era deja în picioare şi se îndrepta spre uşă.

– A plecat de cîteva minute, spuse şeriful. Aşează-te la loc, doamnă, şi începe să te uiţi pe afişe. Aici sînt cele mai recente, dar dacă crezi că Jones a comis o crimă cu mai mult timp în urmă, am să te duc în magazie. Păstrez toate afişele pe care le primesc.

Davidson spuse:

– În timp ce dumneata te uiţi pe ele, eu şi Morgan trecem pe la oficiul telegrafic şi trimitem cîteva telegrame cerînd informaţii. Adam ne-a oferit o descriere bună, aşa că ar trebui să primim foarte curînd un răspuns. Între timp eşti pe mîini bune.

– Vă întoarceţi pe munte, băieţi? întrebă Norton.

– Da, răspunse Morgan. Ryan o să rămînă aproape de casa doctorului atîta timp cît există o şansă ca martorul nostru să supravieţuiască. Dacă ai vreun necaz, îţi va sări el în ajutor.

După ieşirea celor doi, Genevieve întrebă:

– Domnul Steeple spunea că în Middletown se află trei şerifi guvernamentali. Ryan este al treilea, nu-i aşa?

– Da, doamnă. Morgan şi Davidson primesc

ordine de la el, şi l-am auzit pe Morgan spunînd că Ryan e şeriful. De asemenea, e cel mai tînăr.

– Îl mai cheamă cumva şi Daniel?

– Da, doamnă. Daniel Ryan, deşi nu mă aştept să-i spun vreodată altfel decît „domnule şerif". Nu e genul cu care să te împrieteneşti. A băgat în sperieţi tot oraşul, şi îmi dau seama de ce Morgan a propus ca Ryan să aibă o discuţie cu Ezekiel Jones sau Henry Stevens, sau cum naiba l-o chema.

– De ce a rămas Ryan lîngă casa doctorului?

– E chiar în casa doctorului Garrison, aşteptînd să vadă dacă sărmanul Luke Mac-Farland o să moară sub ochii lui. El e singurul martor al nenorocirii petrecute alaltăieri. Ceea ce a început cu un jaf obişnuit s-a încheiat printr-un masacru. Luke era afară şi a văzut pe fereastra băncii ce s-a întîmplat. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, ne-a spus lui Ryan şi mie că poate să-l identifice pe şeful bandei de spărgători. Oamenii care lucrau la bancă au dat banii fără să se opună, apoi au ridicat mîinile ca să-i înştiinţeze pe spărgători că nu aveau de gînd să facă pe eroii şi să-şi ia armele. N-a existat nici un motiv să fie împuşcaţi, absolut

Nici unul, dar bandiţii asta au făcut. Frank Holden, preşedintele băncii, a primit şase gloanţe în cap. Sîngele a ţîşnit pînă în tavan. A fost un act ticălos, comis cu sînge rece, şi cinci oameni buni pe care îi numeam prieteni au murit ca nişte cîini.

Genevieve simţea că i se face rău.

– Sărmanele suflete! şopti ea. Dacă nu s-au opus, de ce au fost omorîţi?

– Pentru că ar fi fost martori, de asta. Luke şi Nichols au văzut totul pe fereastră. Amîndoi au fost împuşcaţi. Luke a primit un glonte în stomac, şi asta înseamnă că 'n-are prea multe şanse de supravieţuire, ceea ce e groaznic pentru familia lui. Are de hrănit o nevastă şi patru băieţi, şi nu ştiu ce se va întîmpla cu ei dacă moare.

– Dar celălalt martor?

– Nichols a fost împuşcat în inimă. Doctorul spune că a murit pe loc.

– Sper ca şerifii guvernamentali să-i prindă pe criminali şi să-i închidă pe viaţă.

– Eu aş prefera să-i spînzure, zise Norton. Înţelegi de ce Morgan şi cu Davidson l-au lăsat pe Adam să se ocupe de Ezekiel? Ei nu-şi văd capul de treabă încercînd să dea de urma bandei. Nici unul nu a dormit în ultimul timp.

– Crezi că vor găsi banda?

– Poate că da, poate că nu. În munţii ăştia sînt peste o sută de grote şi se pot ascunde în oricare din ele. Pînă la urmă vor fi prinşi, pentru că e de aşteptat să facă o greşeală. Cinci oameni tre ei o duc tot într-un omor de peste un mi Şeful e un diavol deştept dacă a putut să-l oc lească atîta timp pe Ryan. Nemernicul are mo reu grijă să nu lase în urmă nici un martor, în caz că o să fie prins.

Şeriful se ridică.

– Dacă nu te deranjează să rămîi singur, m-aş duce pînă la doctor să văd ce face Luke.

– Nu mă derajează. Dar dacă dai cumva de Adam, vrei să-i spui că aş vrea să mă ajute să mă uit pe afişele astea?

– Mă îndoiesc că am să-l mai văd prea curînd, spuse şeriful. Amîndoi ştim că îi caută pe nemernicii ăia. Probabil că îi aşteaptă să pună mîna pe cineva care vine de la Gramby. Singura cale de intrare în Middletown e peste dealul ăla din spatele grajdului. Am o presimţire că la căderea nopţii se va întoarce cu mîna goală, pentru că dacă voi aţi auzit că sînt aici trei şerifi guvernamentali, probabil că a auzit şi Jones.

– Nu cred că Ezekiel a stat în oraş destul de mult pentru a vorbi cu cineva. Cel puţin aşa

spera Adam. Domnule şerif, sînt îngrijorată pentru el. Ezekiel e îndrăzneţ şi mai este şi însoţit de doi oameni care n-ar pregeta să împuşte un om pe la spate.

– Nu vreau să stai şi să te frămînţi. Poate am să dau o fugă pe deal să mă uit după Adam, deşi nu cred că are nevoie de ajutorul meu.

O duse în magazie şi o lăsă singură. La prima vedere, Genevieve consideră sarcina imposibilă căci pretutindeni se aflau teancuri de hîrtii puse în rafturi care ajungeau pînă în tavan, şi mai multe, încă, pe podea.

Praful o făcu să strănute, iar unele din afişele vechi se fărîmiţară cînd le atinse.

Totuşi, hîrtiile nu erau puse haotic cum crezuse ea la început.

Şeriful le ordonase pe ani. Genevieve le ignoră pe cele mai recente, şi începu să se uite pe cele mai vechi de un an.

După trei ore de căutări, era înţepenită de stat pe podea, flămîndă şi plină de praf.

Cînd întinse piciorul să şi-l dezmorţească, dădu peste un teanc de afişe pe care nu se uitase încă, răstumîndu-l. Se aplecă, oftînd, să refacă teancul, şi atunci scoase un chiot de bucurie.

Faţa urîtă a lui Ezekiel Jones se uita la «» Afişul corespundea perfect descrierii lui E»» kiel, de la esenţa rea a făpturii lui pînă la och» iscoditori, de pasăre.

Era căutat pentru omor şi escrocherie, «» considerat înarmat şi periculos, şi se oferea « recompensă de o sută de dolari pentru prin derea lui.

În partea de jos a afişului erau trecuţi mai mulţi tovarăşi de-ai lui, iar în partea de sus se anunţa cu litere groase că era dorit viu sau mort.

Descoperirea o emoţionă într-atît încît nici nu mai ştia bine ce să facă. Adam trebuia să vadă cît mai repede afişul.

Atunci în mod sigur avea să-şi dea seama cu ce adversar periculos se confrunta. Doamne, individul chiar omorîse!

Îl auzise lăudîndu-se cu asta, dar parcă nu îl crezuse întru totul. Afişul ăsta elimina orice îndoială. Ezekiel era un ucigaş.

Înhăţă săculeţul şi alergă spre uşa din faţă, dar apoi hotărî că era o prostie să care cu ea banii lui Thomson.

Se întoarse în grabă şi încuie săculeţul în una din celulele temniţei. Nu voia să lase cheia în urmă, aşa că strecură inelul greu de metal în

jurul taliei, purtîndu-l ca pe o cingătoare. Cheile clincăneau şi zomăiau la fiecare pas pe care îl făcea.

Străzile erau pline de oameni. Nu ştia bine unde era Adam, dar spera că el aştepta la poalele dealului din spatele grajdului, aşa cum îi spusese şeriful Norton.

Mai devreme sperase ca Ezekiel să nu fi auzit că în împrejurimile Middletown-ului se aflau trei şerifi guvernamentali, dar acum se ruga ca el să fi auzit şi să se ţină la distanţă.

Gîndul că Adam se confrunta nu cu unul, ci cu trei ucigaşi o îngrozea. El respecta regula jocului. El n-ar fi omorît niciodată pe cineva pe la spate. Ezekiel da.

Posibilitatea o înspăimînta, şi începu să alerge înspre grajd.

Se auzi o împuşcătură. Zgomotul o sperie atît de tare încît se împiedică şi scăpă afişul.

Îl adună de pe jos, îl împături şi îl băgă în buzunar, apoi se uită în jur să vadă cine trăgea. Cineva trase în ea, dar sunetul fu imediat urmat de o grindină de focuri de armă.

Zgomotul era exploziv, sunetul ricoşînd din clădire în clădire. Bărbaţii şi femeile de pe stradă o luară la fugă să se ascundă, şi în cîteva secunde străzile au fost pustii. Genevieve

era înghețată de panică. Văzu un bărbat alergînd pe mijlocul străzii în direcția din care veneau împușcăturile, cu pistolul în mînă. Se mișca atît de repede în bătaia soarelui încît părea o nălucă.

O femeie cu părul galben scoase capul din magazinul general și strigă spre Genevieve:

– Intră aici pînă să fii împușcată!

– Banda care a jefuit banca s-a întors, și acum o să murim cu toții! strigă altă femeie.

Genevieve dădu să intre în magazin, dar apoi se opri. De ce s-ar fi întors banda? Avea deja banii de la bancă. Dar dacă nu era banda...?

Adam. Un fior de gheață îi străbătu șira spinării. Oh, Doamne, dacă Adam era în primejdie?

Ea presupusese că el plecase în căutarea lui Ezekiel dar dacă el se întorsese în oraș? Și-l imagină încolțit de Lewis și Herman și Ezekiel și, Doamne sfinte, dacă fusese deja împușcat? Trebuia să afle.

Trebuia să ajungă destul de aproape pentru a vedea cu ochii ei că Adam nu era implicat în schimbul de focuri.

Își ridică fusta și o luă la fugă. Zgomotul părea să vină dinspre două clădiri de pe strada

următoare. Soarele o orbea, şi teama îi îngreuna respiraţia.

Gîfîind, alerga înainte de parcă de asta depindea viaţa ei.

Sărea de pe trotuarul de scîndură dintre alee şi clădirea următoare cînd auzi pe cineva şoptindu-i numele.

Se împiedică atunci cînd se întoarse să vadă cine era.

Şi atunci ţipă.

Capitolul 12

Îi adusese exact unde voia. Adam se lipi cu spatele de zidul de cărămidă cu faţa spre stradă şi îşi reîncărcă repede arma.

Era pe partea stîngă a intrării într-o alee ce se înfunda, şi se simţea extrem de satisfăcut, fiind convins că îi prinsese pe toţi cei trei nemernici în capcană.

Starea lui de spirit nu era deloc prietenoasă. Unul din ei încercase să tabere asupra lui în spatele grajdului chiar cînd descăleca, şi dacă nu s-ar fi aruncat la pămînt într-o fracţiune de secundă, ar fi primit un glonte în spate.

Voia să regleze conturile cu ei, şi deşi îi surîdea ideea de a-i ucide pe toţi trei, ştia că trebuia să înceapă prin a răni unul sau doi. Spera ca Ezekiel să devină suficient de dis-

perat pentru a încerca să scape fugind pe lîngă el.

Aleea nu avea nici o altă ieşire, şi dacă trebuia să-şi petreacă tot restul zilei aşteptînd să-i prindă, atunci asta avea să facă.

Văzu un bărbat traversînd în fugă strada în direcţia lui.

Străinul avea insignă, şi Adam presupuse că era cel de al treilea şerif guvernamental despre care auzise.

Omul legii era înalt, lat în umeri, şi avea părul blond şi ochi albaştri.

I se părea cunoscut, dar nu îşi amintea unde îl mai văzuse.

Adam îi făcu semn din cap şi tocmai se întorcea spre alee cînd văzu un lanţ de aur bălăbănindu-se din buzunarul vestei şerifului.

De capătul lanţului atîrna ceva care semăna perfect cu caseta de aur a unei busole.

Recunoaşterea fu instantanee.

– Nemernicul, şopti Adam. Omul legii era Daniel Ryan.

– Aruncă arma! tună Ryan.

Adam clătină din cap şi continuă să o reîncarce.

Şeriful îndreptă pistolul spre el şi repetă ordinul cînd se auzi o împuşcătură.

Glontele trecu pe lîngă umărul lui Ryan. Acesta sări pe cealaltă parte a intrării aleii şi, la fel ca Adam, se lipi de zid.

Privirea lui era îndreptată asupra lui Adam.

– Cine dracu sînt ăştia? tună el.

Adam îi explică rapid. Cînd termină, Ryan îl întrebă cîţi erau.

– Ezekiel era în frunte, şi cei doi pistolari angajaţi de el îl urmau. Cînd a dat colţul, l-am văzut pe unul din ei intrînd în fugă pe alee. Sînt convins că sînt acolo toţi trei. Probabil au crezut că pot să o ia pe scurtătură, dar acum sînt prinşi în capcană. Cînd vor termina gloanţele, vor ieşi.

– Am să mă ocup eu de asta. Dă-te la o parte din calea mea.

– Nu, spuse Adam. Tu să te dai la o parte din calea mea. Eşti Daniel Ryan, nu-i aşa?

– Da. Tu cine eşti?

– Adam Calyborne.

Ryan înălţă de mirare o sprînceană, apoi umbra unui zîmbet îi arcui colţul gurii.

– Eşti fiul lui Rose.

– Da. Drăguţă busolă.

– Într-adevăr, este.

– Busola îi aparţine fratelui meu Cole.

– În mod sigur, aprobă Ryan.

înainte ca Adam să-i ceară să-i dea busola, n strigă la bărbaţii din alee.

Aruncaţi armele şi ridicaţi mîinile, altfel o muriţi!

Ca răspuns, o grindină de gloanţe şuieră pe ă el. Ryan se aplecă în alee, trase de două apoi sări înapoi.

- Ce mai face mama ta? întrebă el cu un s moale ca briza de după-amiază.

– E bine, răspunse Adam cu o fracţiune de cundă înainte de a înainta, a ţinti şi a trage. nul dintre bărbaţi scoase un vaiet puternic de urere.

Adam rînji.

– Unul doborît, mai sînt doi, spuse el.

– Nu te băga.

– Nici să n-aud.

– Ce face Cole?

– Se ocupă de fermă.

– Sînteţi gata să vă predaţi? urlă Ryan. E ultima dată cînd vă mai întreb.

– Du-te dracului! strigă unul din bărbaţi.

Ryan oftă.

– Se pare că vor să moară, rosti el tărăgănat.

– Aşa se pare, spuse Adam.

– Mai puţină hîrţogăraie, remarcă Ryan. La

fel de bine aş putea să le ofer şi cazare.

– Ezekiel Jones e al meu. Dacă e să l îi pușt cineva, eu am să fiu ăla.

Ryan dădu din umeri.

– Îi place lui Rose să trăiască în Monta

– Da, îi place. Vorbeşte foarte frumos spre tine şi pare să creadă că ai să-i ad busola pe care ai împrumutat-o de la adăugă Adam, accentuînd în mod voit cuvî „împrumutat".

Ryan rîse.

– N-am împrumutat-o. Am luat-o.

– Dă-o înapoi.

– Am s-o dau cînd am să fiu gata. Am niş treburi de discutat cu Cole, şi imediat ce term aici vin la Rosehill.

– Atunci ar fi bine să vii înarmat. L-ai înfur pe Cole suficient ca să te împuşte de cum te vede.

Ryan zîmbi.

– Nu-şi face probleme să mă omoare, nu-i aşa?

– Nu, absolut deloc.

– Bun. Asta voiam să aud. Este exact omul de care am nevoie.

– Nevoie? De ce ai nevoie de el? Doar nu te gîndeşti că ar lucra pentru tine?

– Ba chiar la asta mă gîndesc. Pot să fiu foarte convingător.

Conversaţia fu întreruptă de focuri trase din alee. Ryan şi Adam ripostară.

Zgomotul era asurzitor. Ambii se lipiră de zid şi îşi reîncărcară armele.

– Ce anume vrei să facă pentru tine Cole?

– Să omoare nişte animale dăunătoare.

Înainte ca Adam să pună următoarea întrebare, unul din oamenii lui Ezekiel strigă la ei:

– Ieşim. Nu trageţi.

– Aruncaţi armele şi ridicaţi mîinile, strigă Ryan. Şi îi făcu semn lui Adam să rămînă unde era, apoi făcu cîţiva paşi înapoi, în stradă.

Primul ieşi Herman. Era urmat îndeaproape de Lewis, care şchiopăta.

Cei doi tocmai ajunseră la intrarea aleii cînd Lewis, folosindu-se de Herman ca scut, trase în Ryan şi rată.

Ryan trase cu o fracţiune de secundă înainte ca Adam să-l izbească în cap cu patul puştii pe Lewis.

Acesta se prăbuşi la pămînt.

Cu o mişcare fluidă, Herman plonjă la pămînt şi întinse mîna la spate să-şi ia arma. În timp ce ridica braţul să ţintească, fu secerat.

Ryan îl împuşcase mortal.

Glonţul îi străpunsese pieptul lui Herman şi acesta murise instantaneu.

Adam intră pe alee în căutarea lui Ezekiel. Nemernicul nu era acolo.

Înjurînd în surdină, Adam îşi puse arma în toc şi se întoarse în loc. Ryan stătea în mijlocul străzii şi se uită la ceva din faţa lui.

Arăta de parcă era gata să tragă. Avea picioarele depărtate, spatele rigid, iar degetul pe trăgaci.

– Dă-i drumul, strigă Ryan.

Alergînd într-acolo, Adam era la vreo trei metri de Ryan cînd îi văzu pe cei doi. Genevieve, dulcea şi adorata lui Genevieve, şi Ezekiel.

Nemernicul îi lipise de tîmplă ţeava pistolului, şi se mişca încet înspre un morman de saci plini de lîngă stîlpul din faţa magazinului general.

Adam se simţea de parcă tocmai fusese călcat de tren.

Genunchii i se înmuiară, inima părea să-i sară din piept, şi era plin de furie.

– Nu. Cuvîntul fu rostit ca un geamăt jos, gutural.

Ryan se îndreptă încet către Ezekiel. Toată atenţia îi era aţintită asupra lui. Adam înaintă şi

el, dar atenţia lui rămăsese concentrată asupra lui Genevieve.

El ştia că ea trebuia să fi fost îngrozită, dar încerca în mod curajos să-şi ascundă teama în faţa lui.

Apoi văzu lacrimile din ochii ei, şi furia lui deveni de necontrolat.

Îi venea să-l omoare pe ticălos cu mîinile goale.

Mai întîi trebuia să scape de pistolul care o ameninţa pe Genevieve.

Braţul stîng al lui Ezekiel era petrecut strîns în jurul taliei ei, şi o folosea drept scut în timp ce o împingea încet înspre mormanul de saci. Cu mîna dreaptă ţinea pistolul lipit de tîmpla ei, şi avea degetul pe trăgaci.

– O să fie bine, şopti Adam atît de încet încît ea n-ar fi avut cum să-l audă.

Ca şi cum ar fi fost vorbiţi, începură să înainteze în V către prada lor.

Erau la vreo cinci metri de Ezekiel cînd acesta le ordonă să se oprească.

– Dacă mai faceţi un pas, o omor! ţipă el.

Adam auzi panica din glasul lui şi îi văzu privirea sălbatică, înnebunită, ca de şobolan încolţit.

Adam se abţinu să facă ceva care l-ar fi

provocat să apese accidental pe trăgaci.

În viaţa lui nu fusese mai speriat ca acum. Nu-i spusese lui Genevieve că o iubea, şi, Doamne, simţea nevoia să spună acele vorbe de cel puţin un milion de ori.

Voia să îmbătrînească alături de ea şi să-i spună în fiecare zi din tot restul vieţii ce mult însemna ea pentru el.

– Dă-i drumul, Ezekiel, se rugă Adam.

– Am să ies de aici, şi nimeni n-o să mă urmărească, ţipă Ezekiel. N-am nimic de pierdut, iar dacă o vrei vie, nu mă urmări.

– Nu te pot lăsa să o iei cu tine! ţipă Ryan.

Ezekiel întoarse capul înspre şerif.

– Am s-o omor! ţipă el iar. Dacă începe să-mi tremure mîna, pistolul o să se descarce şi o să fie numai vina voastră. Aruncaţi amîndoi armele şi întorceţi-vă.

– Nu! ţipă Genevieve. O să vă împuşte pe la spate. Nu face asta, Adam!

– Tacă-ţi fleanca! şuieră Ezekiel. Tu singură te-ai băgat în buclucul ăsta. Dacă nu-mi furai banii...

– Sînt banii lui Thomas, nu ai tăi. Îi duc înapoi lui.

– Din mormînt? Doar nu crezi că am să te las în viaţă, nu-i aşa? Eşti o proastă naivă, Ge-

nevieve. Nu te mai zbate! se răsti Ezekiel cînd ea încercă să-i dea braţul la o parte.

– Dă-i drumul! îl imploră Adam.

Neliniştea pe care o auzi ea în glasul lui îi frînse inima.

– Îmi pare nespus de rău, şopti ea.

– V-am spus să aruncaţi armele! porunci din nou Ezekiel.

– Nu pot să fac asta, strigă Ryan.

Adam avansa încetişor pe stînga, în timp ce Ryan înainta pe dreapta.

Omul legii întinse braţul şi îndreptă pistolul spre Ezekiel şi Genevieve.

Adam ştia ce avea să facă Ryan. Sîngele îi îngheţă în vine.

Se uită la Ryan şi văzu că ochii albaştri ai acestuia deveniseră reci ca gheaţa.

– Nu face asta! strigă el.

– Pot să-l dobor.

– Nu!

Ryan îl ignoră. Continuă să înainteze, încercînd să obţină un unghi bun pentru a trage.

Ştia că avea doar o şansă, şi dacă moartea lui Ezekiel nu era instantanee, Genevieve avea să moară şi ea.

– Rămîneţi unde sînteţi! urlă Ezekiel. Ochii îi fugeau de la Ryan la Adam, în timp ce o

împingea pe Genevieve mai aproape de stîlp.

– E ultima ta şansă! strigă Ryan. Dă-i dru mul acum, altfel jur în faţa lui Dumnezeu că am să te dobor pe loc.

Lui Adam îi venea acum să-l omoare pe Ryan. Cum îndrăznea să joace la ruletă viaţa lui Genevieve?

Nu putea lăsa ca Genevieve să moară dacă Ryan rata. Dacă siguranţa lui Genevieve însemna să-şi dea el viaţa, atunci asta avea să facă.

Adam o luă la fugă înspre stîlp, încercînd în mod intenţionat să-l facă pe Ezekiel să tragă în el şi, cînd ajunse cam la un metru şi jumătate, ţinta pe care i-o oferea lui Ezekiel era prea tentantă ca acesta să-i reziste.

Ezekiel mută pistolul de la Genvieve şi ochi.

Ezekiel fu mort înainte să apuce să apese pe trăgaci. Imediat ce ţeava se îndepărtă de tîmpla lui Genevieve, Ryan trase.

Glontele trecu prin mijlocul frunţii. Glontele lui Adam intră în fruntea lui Ezekiel la un fir de păr de cel al lui Ryan.

Forţa împuşcăturilor îl ridică pe Ezekiel în aer şi îl trînti pe spate.

Genevieve fu aruncată într-o parte.

Ţipă cînd căzu şi începu să hohotească.

Ea crezuse că Adam avea să moară cînd se pusese în faţa lui Ezekiel, şi groaza pe care o simţise în acea clipă aproape că o distruse.

Adam o ridică de jos cu blîndeţe. Ea se aruncă în braţele lui şi continuă să hohotească necontrolat.

El o ţinea strîns şi încercă să se lepede de mînie astfel încît să poată să o liniştească.

Amîndoi tremurau.

– Credeam că te-am pierdut, şopti el înăbuşit.

– E numai vina mea. Trebuia să rămîi la Rosehill... Era cît pe ce să mori din vina mea, şi dacă mureai, Adam, n-aş fi putut supravieţui. Eu...

– Taci, iubito. S-a terminat.

Ea se smuci de lîngă el.

– Cum ai îndrăznit să-ţi asumi un asemenea risc?! strigă ea. Cum ai îndrăznit...

Nu putu continua. Hohotele ei erau sfîşietoare.

El o trase iarăşi în braţe şi o ţinu strîns. Nu mai voia să-i dea drumul.

– Nu plînge, dragostea mea. Nu plînge. Se aplecă şi o sărută pe creştet. Ai fost foarte curajoasă.

– Ba n-am fost. Am fost speriată.

– Şi eu am fost speriat.

Ea se uită cu ochi mari la el.

– Tu? Speriat? Nu te cred. Pe tine nu te sperie nimic.

El rîse. Rîsul lui suna aspru în urechile ei.

Îi şterse lacrimile de pe obraz şi rîse din nou.

– Încă îmi mai tremură mîinile. Îţi jur, Genevieve, nimeni n-o să-ţi mai facă rău vreodată.

Ea era în siguranţă. El îşi tot spunea asta în speranţa că mînia avea să i se domolească. Era încă atît de furios pe Ryan că abia putea să se stăpînească.

– Era cît pe ce să mori din cauza mea, repetă ea. Ezekiel avea dreptate. Mi-a spus că sînt proastă, naivă, şi sînt, Adam. Nu ţi-am adus decît necazuri. Nici un bărbat nu merită o aşa pacoste.

El îi ridică bărbia.

– Nu tu m-ai pus să vin cu tine, spuse el şi, înainte ca ea să-l contrazică, el o sărută.

Ea izbucni din nou în lacrimi. El era un om aşa de bun, şi se purta foarte drăguţ cu ea!

Se uită la Ezekiel şi se cutremură. Adam o luă de mînă şi o trase de acolo.

El se uita lung la omul legii, care îl ajutase cu cîteva minute înainte.

– El e Daniel Ryan? întrebă ea.

– Da.

– Mai are încă busola lui Cole?

– Da. Mi-a spus că o să o ducă la Rosehill.

– De ce îl fulgerai cu privirea?

– A riscat enorm trăgînd în Ezekiel. Dacă ar fi ratat...

– Nu te mai gîndi la asta. Îi sînt recunoscătoare, şi trebuie să mă duc să-i spun.

– Nu.

– Ezekiel mi-a spus că o să mă omoare pentru că i-am provocat atîtea probleme.

– Ryan trebuia să aştepte, insistă el cu încăpăţînare.

Şeriful îi auzi comentariul.

– Ştiam ce făceam, Adam.

– Ştiai pe dracu'? Trebuia să mă laşi pe mine...

Ryan îl întrerupse.

– Tu erai implicat şi emoţional. Eu nu.

– Eşti un nememic cu inima de gheaţă.

Ryan veni mai aproape.

– Ai mare dreptate. Sînt.

– Puteai s-o omori. Dacă Ezekiel s-ar fi mişcat un milimetru, ai fi nimerit-o pe ea.

– Am aşteptat să trag la fix.

– La dracu' cu logica asta!

Genevieve nu-şi dădea seama ce se întîmplase. Cu doar cîteva minute în urmă cei doi lucraseră împreună ca să-i salveze viaţa, iar acum se purtau de parcă voiau să se omoare între ei.

Asta nu avea nici o logică.

– Domnilor, vă rog să vă calmaţi şi...

– Nu ţi-a păsat dacă trăia sau murea. Ce şerif eşti tu? Tu trebuie să aperi cetăţenii, nu să tragi în ei.

Adam îl împinse în piept. Ryan ripostă.

– Îmi păsa de ea, însă nu o iubesc, iar tu evident o iubeşti. Înţelegi diferenţa? Uită-te la mîinile tale. Încă mai tremură.

– Tremură, nimic de zis, însă de dorinţa de a-ţi arde un pumn în faţă. Jur...

Cu coada ochiului, Adam îl văzu pe Lewis ridicîndu-se în genunchi. Mai văzu şi pistolul din mîna lui.

În aceeaşi clipă, Ryan văzu fulgerarea metalului. Amîndoi se întoarseră simultan şi trasără.

Glontele lui Adam zbură pistolul din mîna lui Lewis.

Glontele lui Ryan îi făcu o gaură în piept. Lewis zvîcni pe spate, apoi se prăbuşi în faţă la pămînt.

Genvieve îşi duse mîna la gît.

Totul se întîmplase atît de rapid încît nici nu avusese timp să strige.

Nici Ryan, nici Adam nu păreau prea afectaţi de întrerupere.

Se uitară cîteva clipe la Lewis ca să fie siguri că nu mai mişca, apoi îşi reluară disputa de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Genevieve făcu un pas înapoi şi se ciocni de şeriful Norton.

– Cum puteţi fi atît de nesimţitori? Tocmai au omorît un om. Glasul ei tremura de emoţie, ca de altfel tot corpul.

– Mie mi se pare că omul ăla trebuia să moară. Dacă nu l-ar fi împuşcat, l-ar fi doborît pe unul din ei, aşa că n-ar trebui să te mai frămînţi.

– De ce se ceartă?

– Ah, ăsta e doar modul lor de a se descărca. Am văzut toată treaba de pe veranda lui Barnes. I-ai speriat pe amîndoi, domnişoară.

Şeriful îl împunse pe Ezekiel cu vîrful cizmei.

– Acum nu mai arată atît de periculos, nu-i aşa?

Genevieve nu vru să se uite la mort.

Se întoarse către Adam la timp să-l audă

spunîndu-i lui Ryan că trebuia să fi negociat cu Ezekiel.

– Eu nu negociez niciodată cu criminalii, răspostă Ryan. Poţi să te înfurii cît vrei, dar după ce te vei calma vei recunoaşte că am avut dreptate să fac ce am făcut. Ţi-am spus că n-am să ratez. N-am ratat, nu-i aşa?

– Eşti chiar atît de înfumurat?

– Nu, sînt chiar atît de bun. Mi-ai uşurat sarcina oferindu-i-te drept ţintă. Apropo, a fost o mutare tîmpită.

Adam îl împinse din nou pe Ryan. Omul legii nu se clinti.

Genevieve simţi nevoia disperată de a sta jos cîteva minute.

Inima îi galopa, iar genunchii îi erau ca de cîrpă. Se îndreptă înapoi spre temniţă însoţită de şeriful Norton.

– A fost cît pe ce ca Adam să moară din pricina mea, mărturisi ea cu un glas jalnic de slab.

Şeriful o luă de braţ.

– Tremuri ca o frunză. N-a fost vina dumitale că omul dumitale era cît pe ce să fie ucis.

– Ba a fost vina mea. El ducea o viaţă tihnită la ferma lui pînă am venit eu. Eu i-am adus o mulţime de necazuri.

– Gata, gata, o linişti cu stîngăcie şeriful. N-ai de ce să plîngi. Mortul ăla care înţepeneşte pe strada mea a provocat tot necazul.

– Era căutat! strigă ea, aducîndu-şi aminte de afiş. Îl scoase din buzunar şi i-l înmînă şerifului.

– Erai implicat personal, îl acuză Ryan pe Adam suficient de tare ca Genevieve să audă.

– La dracu', da, sînt implicat personal! O iubesc, dar asta nu înseamnă că nu puteam să fac eu treaba.

Genevieve se răsuci pe călcîie.

– Mă iubeşti? strigă ea.

Adam nu o învrednici cu o privire, măcar.

– Nu te băga Genevieve. Te înşeli, Ryan. Te-ai jucat cu viaţa ei. Aş putea să te omor pentru asta.

– Nu mă poţi iubi. Am să plec la Paris.

Ryan şi Adam se întoarseră să se uite la ea.

Ea o luă la fugă înspre temniţă. Era hotărîtă.

Avea să-şi ia săculeţul şi să plece imediat spre Kansas.

De îndată ce îi va fi dat banii lui Thomas, avea să ia primul tren spre coastă.

Ajunsă la celulă, descoperi că nu avea la ea

inelul cu cheile. Trebuie că îi căzuse pe drum.

Nu-şi dădu seama că mai plîngea încă pînă cînd şeriful îi dădu o batistă.

– N-ai de ce să mai plîngi, spuse el.

– V-am pierdut cheile, se jeli ea.

– Sînt aici, spuse el. Înaintă şi întinse mîna spre lacăt. Le-am găsit în mijlocul străzii unde ţi-au căzut. Deşi nu înţeleg de ce a trebuit să-ţi încui hainele. Ai crezut că o să ţi le fure cineva?

– Nu. Da.

Nici ea, nici Àdam nu-i spuseseră şerifului că banii erau în traistă, iar acum era prea istovită ca să mai poată explica ceva.

Uşa din faţă se deschise şi intră Adam. Era încruntat, dar asta nu conta.

Era tot cel mai frumos bărbat pe care ea îl văzuse vreodată.

– Fă-l să plece, îi şopti ea şerifului.

– Ca să-l fac să plece, trebuie să am un motiv, domnişoară, răspunse şeriful deschizînd uşa celulei.

Ea alergă înăuntru să-şi ia traista, dar se întoarse cînd Adam i se adresă.

– Ce te-a apucat? De ce eşti atît de supărată?

Ei nu-i venea să creadă că un om atît de

teligent putea să fie atît de obtuz. Se uita la el intre gratii şi încercă să nu mai plîngă.

– Era cît pe ce să fii omorît din cauza mea. Voiai să mori pentru mine, nu-i aşa? Eşti bun şi nobil, iar eu nu sînt demnă de iubirea ta. Mama nu m-ar fi iertat niciodată dacă ţi se întîmpla ceva.

– Nu mi s-a întîmplat nimic, iubito.

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul palmelor.

– E timpul s-o luăm pe căi separate. Du-te acasă, Adam.

– Genevieve...

– Hotărîrea mea e luată.

Adam zîmbi. Ea ar fi trebuit să ştie atunci că el punea la cale ceva, dar era prea amărîtă ca să se gîndească la asta.

Se aşează pe prici şi îşi adună mîinile în poală.

Adam închise uşa şi trase zăvorul. Se rezemă de gratii, îşi încrucişă braţele la piept, şi zîmbi din nou.

– Acum te-am prins, Genevieve.

– Nu vreau să te iubesc.

– E prea tîrziu. Mă iubeşti deja, sau cel puţin aşa cred. De asta erai speriată, nu-i aşa? Credeai că ai să mă pierzi, şi asta te-a speriat de moarte.

– De unde ştii ce-am simţit eu?

– Pentru că am trecut prin acelaşi lucru.

– Iubirea nu trebuie să fie dureroasă.

– Te iubesc, iubito.

Ea clătină din cap.

– N-ar merge. Sîntem foarte diferiţi, şi te-aş scoate din minţi cît ai clipi. N-am să te uit niciodată, şopti ea.

– Întrucît o să trăim împreună cîte zile vom mai avea, nu cred că ai să mă uiţi.

– Trebuie să plec.

– Te voi urma.

– Tu vrei pace şi linişte, mie îmi place aventura.

– Vom face un compromis şi vom avea cîte puţin din fiecare. Lacrimile şiroiau pe obrajii ei.

– Domnule şerif, scoate-mă de aici. Trebuie să prind diligenţa.

– Şeriful a ieşit. Nu te aude, iar eu nu-ţi dau drumul pînă nu îmi promiţi că te măriţi cu mine. Vom merge la Paris în luna de miere, şi pe urmă ne vom stabili la Rosehill şi îţi vei putea amenaja grădina. Vreau să îmbătrînesc lîngă tine, Genevieve.

Ea apucă gratiile cu ambele mîini. El întinse mîna şi îşi trecu degetele peste încheieturile degetelor ei.

– Asta e o aventură, spuse el tărăgănat. Ai să le poţi povesti copiilor noştri cum tatăl lor a încuiat-o pe mama lor în temniţă.

Scînteierea ochilor lui era ameţitoare. Ea se uita vrăjită la el. El o iubea. Cum era posibib aşa ceva?

– Copii noştri? şopti ea.

– Da. O să avem o mulţime de copii şi dea Domnul ca fiecare din ei să fie la fel de aventurier ca noi. Mă iubeşti, iubito?

– Te iubesc. Mereu te-am iubit.

El trase zăvorul şi deschise uşa, apoi o trase în braţele lui.

O sărută lung şi temeinic, şi cînd înălţă capul şi se uită în ochii ei, văzu iubire.

– Eşti bărbatul visurilor mele, Adam.

El zîmbi.

– Iar tu, dragostea mea, eşti cea mai mare aventură a mea.

Epilog

Daniel Ryan fu cavalerul de onoare al lui Adam la nuntă, iar şeriful Norton primi onoarea de a o însoţi pe Genevieve la altarul bisericii de mărimea unei căsuţe de la periferia Middletown-ului.

Ea purta rochia albă de pînză pe care mama ei i-o făcuse cu un an înainte de a muri, iar în mînă avea un fermecător buchet de trandafiri roşii.

La vederea ei, Adam îşi pierdu răsuflarea. Glasul îi tremură cînd îşi rosti jurămintele, dar e drept că şi al ei a tremurat.

Cînd predicatorul binecuvîntă unirea, Adam se aplecă şi o sărută.

Plecară din Middletown o oră mai tîrziu, şi îşi petrecură prima noapte ca soţ şi soţie în

elegantul hotel al lui Pickerman. Adam avea o afecţiune deosebită pentru orăşelul Gramby, iar orăşelul avea acum o mare afecţiune pentru soţia lui.

Îi spuneau Ruby Leigh, şi după ce încercă iar şi iar să le explice, ea renunţă şi începu să răspundă la acest nume.

Era la fel de emoţionată ca toate miresele în noaptea nunţii.

Avea halatul încheiat cu nasturi pînă la gît, şi îşi făcuse nod dublu la cordon. După expresia feţei ei, Adam bănui că i-ar fi fost mai uşor să spargă monetăria Statelor Unite decît s-o dezbrace.

Închise uşa dormitorului după el şi se rezemă de ea.

Genevieve se retrase spre capătul îndepărtat al patului dublu, cu privirea aţintită în a lui.

– Vrei să auzi ceva nostim?

– Ce anume?

– Sînt speriat de moarte.

Zîmbetul ei era plin de tandreţe.

– Am observat.

Ea făcu un pas către el.

– Tu n-ai emoţii, nu-i aşa?

– Doar un pic. Nu vreau să-ţi fac rău.

– Oh.

Felul în care se uita la ea o făcea să se înmoaie toată. Inima îi galopa, şi abia dacă putea să respire.

– Vrei să mergem în pat acum? întrebă el.

– Ia-o tu înainte. Vin şi eu puţin mai tîrziu, şopti ea.

El se străduí să nu rîdă.

– Iubito, ce am eu în minte necesită prezenţa ta.

Ea simţi cum se înroşeşte.

– Da, îmi dau seama de asta. Te-ai supărat că am renunţat la banii daţi ca recompensă.

– Nu, nu m-am supărat deloc. Imediat ce şeriful ţi-a spus că familia acelui rănit o duce foarte greu, am ştiut ce ai să faci. Eşti foarte bună la inimă, Genevieve. Nu e de mirare că te iubesc atît de mult.

Ea se uită la el cum îşi scoase cămaşa şi se aplecă, apoi, să-şi scoată pantofii şi şosetele. El stătea tot lîngă uşă, şi ea îşi dădu seama brusc că el aştepta ca ea să vină la el cînd era pregătită.

Noaptea asta trebuia să fie perfectă pentru ea, şi dacă ei îi lua o oră ca să traverseze camera, el avea să aştepte răbdător.

Ea parcurse jumătate de drum pînă la el, apoi se opri.

– N-a fost prea drăguţ din partea domnului Steeple că ne-a trimis şampanie?

– Da, a fost. El şi Pickerman deja clocesc un alt plan ca să te facă să cînţi iar.

– Dar i-am făcut pe toţi să plîngă.

– Ei speră că n-ai să mai cînţi imnuri bisericeşti.

– Ba am să cînt.

El izbucni în rîs.

– Ştiu.

Ea alergă spre el şi îi cuprinse gîtul cu braţele.

– Te iubesc tare mult.

– Şi eu te iubesc.

Ea oftă adînc, apoi făcu un pas înapoi şi începu să-şi scoată hainele.

El simţi un nod în gît, iar cînd ea îşi trase cămaşa de noapte peste cap şi o lăsă să cadă pe podea, inima începu să-i bubuie în piept. Ea era perfectă.

El o trase în braţe, şi atingerea pielii ei catifelate îl îmbătă.

– Mă faci să mă simt frumoasă.

– Eşti frumoasă, şopti el. Ah, Genevieve, cum am putut exista înainte de tine?

O sărută lung, pătimaş, seducător, iar printre sărutările fierbinţi îi spuse iar şi iar cît o

iubea. Îi mîngîie spatele, braţele, sînii şi în cîteva minute timiditatea ei dispăru.

Ea îl luă de mînă şi îl duse spre pat. După ce îşi scoase şi restul hainelor, el se lăsă uşor peste ea şi se cutremură de dorinţă.

– Vreau ca noaptea asta să fie perfectă pentru tine, Adam.

– Deja este, şopti el.

– Spune-mi ce să fac ca să nu te dezamăgesc.

El îi ronţăi lobul urechii.

– N-ai putea să mă dezamăgeşti niciodată.

Împreunarea lor fu minunată, şi atît de intensă încît ea se gîndi că o să-şi iasă din minţi. El ştia exact unde s-o mîngîie ca s-o înnebunească.

Ea îl atinse cu stîngăcie, ar oi cu nerăbdare, iar cînd nu mai putu să aştepte nici o clipă, el îi desfăcu coapsele şi o pătrunse repede. Durerea se împleti cu extazul. El era incredibil de răbdător.

La început se mişcă încet, pînă cînd ea se zvîrcolea în braţele lui, apoi mări ritmul. O simţi strîngîndu-se în jurul lui, ştiu că era pe cale să-şi găsească împlinirea, şi îşi permise propria capitulare.

Ea îi şopti numele. El îl strigă pe al ei.

Epuizat, se prăbuşi peste ea şi îşi îngropă faţa la baza gîtului ei. Parfumul de liliac îl învălui, şi fu convins că tocmai murise şi ajunsese în rai.

Ea ofta întruna. Sunetul îl făcea să se simtă arogant de mulţumit de sine.

În cele din urmă găsi puterea să-şi înalţe capul.

– Te-a durut, iubito?

– Nu-mi amintesc. Mîinile ei căzură în lături, şi oftă din nou. A fost minunat.

– Atunci n-o să te superi dacă facem din nou dragoste?

După scînteierea ochilor lui, ea ştiu că el glumea.

– Acum? întrebă ea.

– Curînd, promise el.

– În fiecare noapte, hotărî ea. Trebuie să facem dragoste absolut în fiecare noapte.

Doamne, ce mult îl satisfăcea! Se aplecă şi o sărută din nou.

– Viaţa cu tine o să fie o aventură.

Sfîrşit